

Liahona

**Kuinka kasvattaa
sitkeitä lapsia, s. 10**

**Milloin on oikea aika
mennä naimisiin? s. 38**

**Kunnon ihmiset eivät
käytä naamioita, s. 48**

**Pääsiäistoiminta: Muista
Jeesus Kristus, s. 68**

*“Emme ole
kuuliaisia
siksi, että oli-
simme sokeita.
Olemme kuu-
liaisia siksi, että
näemme.”*

Presidentti Boyd K. Packer,
kahdentoista apostolin
koorumin presidentti,
“Tahdonvapaus ja kuri”,
Valkeus, lokakuu 1983,
s. 119.

Ks. myös “Te olette
vapaita” sivulla 16.

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Rauha vaan**
Presidentti Thomas S. Monson
- 7** **Kotikäyntiopetussanoma: Aktivointi**

ERIKOISARTIKKELIT

- 10** **Kasvattakaamme sitkeitä lapsia**
Lyle J. Burrup
Lapset tarvitsevat sitkeyttä selviytyäkseen ongelmista. Tässä on joitakin keinoja, joilla vanhemmat voivat auttaa lapsiaan kehittämään tätä tärkeätä ominaisuutta.
- 16** **Te olette vapaita**
Vanhin D. Todd Christofferson
Valintamme tässä elämässä on, kummalle auktoriteetille olemme kuuliaisia: Jumalalle vai Saatanalle.

- 20** **Omavaraisuuden periaatteiden mukainen elämä**
Larry Hiller ja Kathryn H. Olson
Omavaraisuus on ratkaisevan tärkeää paitsi sekasorron aikoina niin myös rauhan aikoina.

- 22** **Jumalan sanan voima**
Vanhin Michael John U. Teh
Päivittäinen syventyminen pyhiin kirjoituksiin auttaa meitä kehittämään hengellistä voimaa ja paljastamaan pahalaisen eksytykset.

- 26** **Kymmenysten siunaukset**
Viisi jäsentä kertoo, kuinka he ovat saaneet todistuksen kymmenysten maksamisesta.

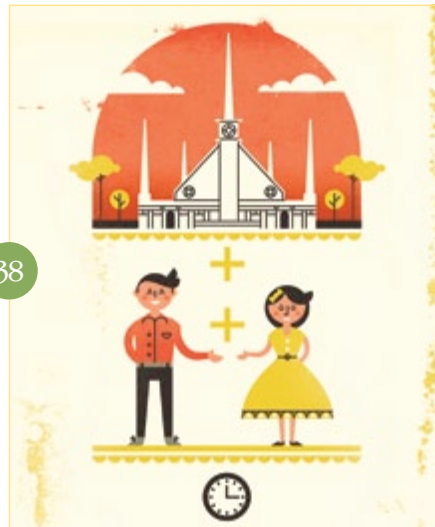
- 30** **Luokaa Kristukseen keskittyviä pääsiäisperinteitä**
Diane L. Mangum
Sovitus on pääsiäisen ydinasia. Vanhurskaat perinteet auttavat meitä keskittymään tähän Vapah-tajalta saatuun lahjaan.

OSASTOT

- 8** **Lokakuun konferenssin muistikirja**
- 33** **Nuorten voimaksi -kirjasta opettaminen: Perheen tärkeys**
- 34** **Myöhempien aikojen pyhiin kertomaa**
- 74** **Kirkon uutisia**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Pelastus miinakentältä**
Russell Westergard

KANNESSA

Edessä: valokuvakuviutus Cody Bell. Takana: valokuvakuviutus Craig Dimond. Kansilehden sisäsivu: valokuva Heceta Headin majakasta Oregonissa Yhdysvalloissa Royce Bair © Getty Images.

- 38 Oikea aika mennä naimisiin**
Alissa Strong
Aika on oikea, kun henkilö ja paikka ovat oikeat.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan.
Vihje: Älä keinnuta venettä.

- 42 Asian ytimeen**
- 44 Mitä tapahtuu kuolemamme jälkeen?**
Onko sinulla kysymyksiä henki-maailmasta tai ylösnousemuksesta? Tässä on muutamia vastauksia.
- 48 Älkää käyttäkö naamioita**
Vanhin Quentin L. Cook
Vanhurskaiden ihmisten ei tarvitse käyttää naamioita henkilöllisyy-tensä salaamiseksi.
- 51 Veljeni uskoi minuun**
David Dickson
Jos Dan olisi tehnyt minusta pilaa, hän olisi taannut sen, etten lau-laisi – kenties enää ikinä.
- 52 Nuorten voimaksi: Minulla on todistus perheestä**
Ann M. Dibb
- 54 Piilossa olevia vaaroja**
Joshua J. Perkey
Käskyt eivät rajoita tahdonvapaut-tamme, vaan ne tarjoavat par-haan mahdollisuutemme onneen ja menestykseen.
- 57 Lähetyskentältä: Todistus kosketti**
Michael Harken

- 58 Matkan varrella: Missä Mormonin kirja painettiin**
Jan Pinborough
- 60 Ricin uusi kirja**
Laura Byrd
Mitä Ric voisi tehdä auttaakseen sisar Birdiä, jonka käsiin sat-tui, kun hän yritti pidellä pyhiä kirjoituksia?
- 62 Meganin karitsat**
Julina K. Mills
Megan löytää luovan tavan pitää huolta karitsoistaan ja saada ystävän.
- 64 Erityinen todistaja: Miksi Jeesus Kristus on meille niin tärkeä?**
Vanhin Dallin H. Oaks
- 65 Koska Hän elää**
Marivic Pasigay ja Marissa Widdison
Watoylla on tilaisuus todistaa Jeesuksesta Kristuksesta opettajal-leen koulussa.
- 66 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme**
- 68 Pääsiäiskuvan kokoamista**
Valmistaudu pääsiäiseen tämän palapelin avulla.
- 70 Pienille lapsille**
- 81 Profeetan henkilökuva: John Taylor**

**MAALISKUU 2013, 65. VUOSIKERTA, NUMERO 3
LIAHONA 10783 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon
Neuvojat: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jr., Anthony D. Perkins

Toiminnanjohtaja: David T. Warner
Perhe- ja jäsentuen johtaja: Vincent A. Vaughn
Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg
Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt
Julkaisuavustaja: Mellissa Zenteno

Toimittajat: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scrott Knudsen
Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson
Suunnittelut: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Intellectual Property -koordinaattori: Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty
Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick
Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:

Mirkku Karumo
Keltarousku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747
Sähköposti: mirkku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
MSR Filialen
Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:
Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20
Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org
Verkkotilaukset: store.lds.org
Vuosittilauhintaa: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella liahona@ldschurch.org, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidzin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatun, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viroin kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

March 2013 Vol. 65 No. 3. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431) POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Perheitaideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

VAOKUUKUVITUS CODY BELL © IRI

"Jumalan sanan voima", s. 22: Voisit lukea perheesi kanssa artikkelista väliotsikon "Sanan pyhyys" tekstin ja keskustella siitä, kuinka pyhät kirjoitukset voivat olla rautakaiteemme. Pyydä perheenjäseniä kertomaan jokin kokemus, jolloin he ovat tunteneet pyhien kirjoitusten voiman. Tai kerro pienemmille lapsille jokin innoittava pyhien kirjoitusten kertomus. Voisit esittää vanhin Tehin haasteen tutkia pyhiä kirjoituksia päivittäin.

"Mitä tapahtuu kuolemamme jälkeen?", s. 44: Voisitte keskustella kysymyksistä, jotka artikkelissa on mainittu, ja siunauksista, jotka koituvat tiedosta, ja siunauksista, jotka koituvat tiedosta, että kuolema ei ole olemassaolomme

päätepiste. Voit halutessasi kysyä, kuinka tämä tieto tekee jokaisesta päätöksestämme tärkeän. Päätä todistamalla pelastussuunnitelmasta.

"Meganin karitsat", s. 62: Lue kertomus Meganista ja hänen karitsoistaan, ja keskustelkaa siitä, miksi Megan oli lopuksi niin onnellinen. Voisitte myös lukea kohdan Moosia 2:17–18 ja keskustella siunauksista, joita saamme palvelemisesta. Harkitse keskustelua tavoista, joilla perheenjäsenet voivat palvella toisiaan ja muita. Voisitte päättää perheillan laulamalla jonkin palvelemisesta kertovan laulun kuten "Äidin kutsuessa" (*Lasten laulukirja*, s. 71).

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Aktivointi, 7, 80
Avioliitto, 38
Henkimaailma, 44
Ilo, 8
Innoitus, 36
Jeesus Kristus, 16, 64, 65, 66, 68, 70, 73
Kuolema, 44
Kuuliaisuus, 16, 36, 54
Kymmenykset, 26, 35, 37
Kyvyt, 51
Lähetystyö, 34, 57

Media, 48
Mormonin kirja, 22, 58
Nuhteettomuus, 48
Omavaraisuus, 20
Opettaminen, 33
Palveleminen, 36, 62
Perhe, 9, 10, 33, 34, 38, 51, 52
Pornografia, 48
Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 22
Pääsiäinen, 30, 68, 70, 73

Rauha, 4
Sitkeys, 10
Siunaukset, 26, 35
Sovitus, 16, 30
Tahdonvapaus, 16
Taylor, John, 81
Todistus, 65
Vanhemmuus, 10
Yleiskonferenssi, 8
Ylösnousemus, 30, 44
Ystävyyys, 62
Ystävällisyys, 60

Presidentti
Thomas S. Monson

Rauha VAAN

Eräänä päivänä joitakin vuosia sitten kun olin hoitanut asioita toimistossa, tunsin voimakasta innoitusta käydä tapaamassa iäkästä leskirouvaa, joka oli eräässä vanhusten palvelutalossa Salt Lake Cityssä. Ajoin suoraan sinne.

Kun menin hänen huoneeseensa, se oli tyhjillään. Kysyin hoitajalta, missä hän mahtaisi olla, ja minut ohjattiin seurusteluhuoneeseen. Siellä tämä suloinen leski oli juttelemassa sisarensa ja erään ystävänsä kanssa. Kävimme yhdessä miellyttävän keskustelun.

Jutellessamme huoneen ovelle tuli eräs mies hakemaan virvoitusjuomatölkkiä myyntiautomaatista. Hän vilkaisi minua ja sanoi: ”Sinä taidat olla Tom Monson.”

”Kyllä”, vastasin. ”Ja sinä näytät ihan Hemingwayltä.”

Hän kertoi olevansa Stephen Hemingway, sen Alfred Eugene Hemingwayn poika, joka oli palvellut neuvonantajani, kun olin vuosia aiemmin ollut piispa, ja jota kutsuin Geneksi. Stephen kertoi minulle, että hänen isänsä oli samassa palvelutalossa ja teki kuolemaa. Gene oli toistellut nimeäni, ja perhe oli halunnut ottaa minuun yhteyttä, mutta ei ollut onnistunut löytämään puhelinnumeroani.

Jätin heti hyvästit naisille ja lähdin Stephenin kanssa aiemman neuvonantajani

huoneeseen, jossa muita hänen lapsiaan oli jo kuolla. Hänen vaimonsa oli kuollut joitakin vuosia aiemmin. Perheenjäsenet pitivät kohtaamistamme Stephenin kanssa seurusteluhuoneessa taivaallisen Isämme vastauksena heidän suureen toiveeseensa, että minä näkisin heidän isänsä ennen kuin tämä kuolisi, ja vastauksena hänen pyyntöönsä. Minäkin tunsin, että asia oli niin, sillä ellei Stephen olisi tullut huoneeseen, jossa olin juuri silloin kun hän tuli, en olisi edes tiennyt, että Gene oli samassa palvelutalossa.

Annoimme Genelle siunauksen. Vallitsi rauhan henki. Meillä oli ihana hetki yhdessä, ja sen jälkeen minä lähdin.

Seuraavana aamuna saamani puhelinsoitto kertoi, että Gene Hemingway oli kuollut – vain 20 minuuttia sen jälkeen kun oli saanut siunauksen pojaltaan ja minulta.

Ilmaisni äänettömässä rukouksessa kiitokseni taivaalliselle Isälle Hänen ohjaavasta vaikutuksestaan, joka oli kehottanut minua käymään palvelutalossa ja johdattanut minut rakkaan ystäväni Alfred Eugene Hemingwayn luo.

Haluan ajatella, että Gene Hemingwayn ajatukset tuona iltana – kun paistattelimme Hengen hehkussa, osallistuimme nöyrään rukoukseen ja lausuimme pappeuden siunauksen

– kaikuivat sanoissa, jotka ovat kirkon laulussa ”Mestari, myrsky on suuri”.

*Herrani, ethän mua jättää
Voi enää milloinkaan!
Minut maailman myrskyistä viimein
Vie rannalle rauhan maan.*

Rakastan yhä tuota laulua ja todistan lohdusta, jota se antaa:

*Raiwokoon viha siis aaltojen
Tai henkien taikkapa ihmisten,
Ei hätää, kun saapunut laivahan
On Mestari maan, meren, taivahan!
Sä saat ne kauniisti taipumaan.
Rauha vaan.¹*

Kyynelten ja koettelemusten läpi, pelkojen ja surujen läpi, rakkaiden menettämisen aiheuttaman syvän murheen ja yksinäisyyden läpi kohoaa varmuus siitä, että elämä on ikuinen. Herramme ja Vapahtajamme on elävä esimerkki siitä.² Hänen sanansa pyhissä kirjoituksissa ovat riittävät: ”Olkaa levollisia ja tietäkää, että minä olen Jumala” (OL 101:16). Todistan tästä totuudesta. ■

VIITTEET

1. ”Mestari, myrsky on suuri”, *MAP-lauluja*, 59.
2. Ks. Richard L. Evans, ”So Let Us Live to Live Forever”, *New Era*, heinäkuu 1971, s. 18.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Tämä sanoma voi lohduttaa niitä, jotka ovat menettäneet rakkaan ihmisen tämän kuoltua, tai niitä, jotka kamppailevat jonkin koettelemuksen kanssa. Presidentti Monsonin sanoman lisäksi voisitte käydä läpi jonkin seuraavista pyhien kirjoitusten kohdista sen mukaan, mitä opettamasi ihmiset tarvitsevat: Job 19:25–26; 1. Kor. 15:19–22; Moosia 24:13–15; OL 122:7–9. Jos tunnet innoitusta, voisit todistaa rauhasta, jota Vapahtaja on antanut sinulle koettelemuksissasi.

Parannathan sydämeni

Kelsey LeDoux

Veljeni kuoleman vuosipäivänä ajattelin sitä, millaista elämäni oli ollut hänen kuolemastaan lähtien. Muistin paitsi tuntemani äärimmäisen tuskan myös siunaukset, joita Jumala oli antanut minulle.

En koskaan ymmärtänyt, kuinka ihmiset saattoivat sanoa, että rakkaan ihmisen kuolema voisi tuoda siunauksia. En voinut ymmärtää, kuinka kykenisin

mitenkään tuntemaan iloa ja kiitollisuutta sellaisesta, mikä aiheutti minulle niin valtavaa tuskaa. Oli kuitenkin yksi yö, joka muutti näkökulmani kokonaan.

Heräsin keskellä yötä, ja sydämeni oli raskaampi kuin koskaan. Olin pakahtumaisillani tuskaan. Lankesin polvilleni ja nyyhkytin rukouksen taivaalliselle Isälleni. Koko elämäni ajan minulle oli opetettu sovituksista ja Jeesuksen Kristuksen ihmeellisestä, parantavasta voimasta.

Nyt uskoani koeteltiin. Uskoinko minä todella? Pyysin taivaallista Isääni parantamaan sydämeni. Tuska oli niin suurta, etten kyennyt kantamaan sitä yksin.

Silloin koko olemukseni valtasi rauhan, lohdun ja rakkauden tunne. Minusta tuntui kuin Jumala olisi kietonut käsivartensa ympärilleni ja suojellut minua valtavalta tuskalta, jota olin tuntenut. Kaipasin yhä veljeäni, mutta kykenin katsomaan asioita erilaisin silmin. Minulla oli hyvin paljon opittavaa tästä kokemuksesta.

Tiedän, että Herran rakkaus ja rauha ovat ulottuvillamme. Meidän pitää vain ottaa ne vastaan.

Kelsey LeDoux asuu Minnesotassa Yhdysvalloissa.

Päätä olla levollinen

Presidentti Monson sanoo, että kun me olemme levollisia ja kunnioittavia, me voimme tuntea rauhaa ja saada lujemman todistuksen taivaallisesta Isästämme. Ja Pyhä Henki voi paremmin auttaa meitä tietämään, kuinka voimme auttaa muita.

Ketkä alla olevista lapsista ovat levollisia?

Kirjoita muistiin yksi tapa, jolla sinä voit olla levollinen, tai keskustele siitä vanhempiesi kanssa. Kokeile sitä sitten tällä viikolla. Kun olet tehnyt niin, voisit kirjoittaa päiväkirjaasi tunteista ja kehoituksista, joita sait.

Tutkikaa rukoillen tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä sopivalla tavalla niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää artikkelin lopussa olevia kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehdäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämäännne. Lisää tietoa englannin kielellä on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Aktivointi

Profeettamme, presidentti Thomas S. Monson on kehottanut meitä "[ojentamaan pelastavan] kätemme niille, jotka tarvitsevat apuamme, ja [nostamaan] heidät korkeammalle ja paremmalle tielle. -- Se on Herran työtä, ja kun me olemme Herran asialla, -- meillä on oikeus Herran apuun."¹

Monia vuosia sitten LaVene Call ja hänen kotikäyntiopetustoverinsa kävivät tapaamassa erästä vähemmän aktiivista sisarta. He koputtivat oveen, ja sen avasi nuori äiti aamutakki yllään. Tämä sisar näytti sairaalta, mutta he tajusivat pian, että hänen ongelmansa oli alkoholi. Kotikäyntiopettajat istuutuivat ja juttelivat vaikeuksissa olevan nuoren äidin kanssa.

Lähdettyään he sanoivat: "Hän on Jumalan lapsi. Meidän tehtävämme on auttaa häntä." Niinpä he kävivät tämän sisaren luona usein. Joka kerta he näkivät ja tunsivat jonkin muutoksen parempaan päin. He pyysivät tätä sisarta osallistumaan Apuyhdistykseen. Hän oli vastahakoinen mutta alkoi viimein osallistua säännöllisesti. Rohkaisua saatuaan hän ja hänen aviomiehensä ja tyttärensä tulivat kirkkoon. Aviomies tunsu Pyhän Hengen.

Hän sanoi: "Aion tehdä sen, mitä piispa ehdottaa." Nyt he ovat aktiivisia kirkossa, ja heidät on sinetöity yhteen tempelissä.²

Pyhistä kirjoituksista poimittua

3. Nefi 18:32; OL 84:106; 138:56

VIITTEET

1. "Pyhä palvelukutsu", *Liahona*, toukokuu 2005, s. 54–55, 56.
2. LaVene Callin tyttären kirje Apuyhdistyksen ylimmälle johtokunnalle.
3. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnasani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 113.
4. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnasani*, s. 89.

Usko, perhe, auttaminen

Historiastamme poimittua

Myöhempien aikojen pyhän ja Apuyhdistyksen sisaren tehtävään on aina kuulunut auttaa eksyneitä takaisin Jeesuksen Kristuksen evankeliumin pariin. Presidentti Brigham Young (1801–1877) on sanonut: "Olkoon meillä myötätuntoa toinen toistamme kohtaan, -- ja näkevät taluttakoot sokeita, kunnes he voivat itse nähdä tiensä."³

Eliza R. Snow, Apuyhdistyksen toinen ylijohdaja, tunnusti kiittollisena Ogdenissa Utahissa Yhdysvalloissa asuneiden sisarten pyrkimykset vahvistaa toinen toistaan. "Olen täysin tietoinen siitä, että suuri osa [palvelemisesta] jää merkittömättä [aika]kirjoihin", hän sanoi. Mutta kerrottuaan, että taivaassa pidetään kirjaa sisarten työstä heidän auttaessaan niitä, joiden sydän on kylmennyt, hän totesi: "Presidentti Joseph Smith sanoi, että tämä yhdistys järjestettiin pelastamaan sieluja. -- Teidän uskostanne, teidän ystävällisyydestänne, teidän hyvistä teoistanne ja sanoistanne pidetään toista kirjaa. -- Mikään ei katoa."⁴

Mitä minä voin tehdä?

1. Olenko luottavainen pyytäessäni jotakuta vähemmän aktiivista sisarta osallistumaan Apuyhdistyksen kokoukseen kanssani?
2. Tuntevatko sisaret, joista pidän huolta, että he voivat vapaasti esittää minulle evankeliumia koskevia kysymyksiä?

LOKAKUUN KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi lokakuun 2012 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden Konferenssin muistikirjaa) apuna tutkiessasi ja toteuttaessasi käytännössä elävien profeettojen ja apostolien sekä muiden kirkon johtohenkilöiden äskettäisiä opetuksia.

KERTOMUKSIA KONFERENSSISTA

Nauti hetkestä

Vaimoni Harriet ja minä nautimme polkupyöräilystä. On hienoa päästä ulos ja nauttia luonnon kauneudesta. Meillä on tiettyjä reittejä, joilla meistä on hauskaa pyöräillä, mutta emme kiinnitä kovin paljon huomiota siihen, kuinka kauas pyöräilemme tai kuinka nopeasti ajamme verrattuna muihin pyöräilijöihin.

Toisinaan kuitenkin ajattelen, että meidän pitäisi olla vähän kilpailuhenkisiä. Uskon jopa, että saisimme paremman ajan tai vauhdikkaamman ajokokemuksen, jos vain ponnistelisimme vähän enemmän. Ja sitten joskus teen jopa sen pahan virheen, että mainitsen tämän ajatuksen suurenmoiselle vaimolleni.

Hänen tyypillinen reaktionsa tämänkaltaisiin ehdotuksiin on aina hyvin ystävällinen, hyvin selkeä ja hyvin suoraviivainen. Hän sanoo hymyillen: ”Dieter, tämä ei ole kilpailu, tämä on matka. Nauti hetkestä.”

Kuinka oikeassa hän onkaan!

Joskus elämässä me keskitymme niin täysin maaliviivaan, että

unohdamme kokea iloa matkasta. En käy pyöräilemässä vaimoni kanssa siksi, että olen innoissani sen päättymisestä. Pyöräilen, koska kokemus olla yhdessä hänen kanssaan on suloinen ja nautinnollinen.

Eikö tunnukin naurettavalta turmella suloisia ja riemullisia kokemuksia, koska odotamme jatkuvasti hetkeä, jolloin ne loppuvat?

Kuuntelemmeko me kaunista musiikkia odottaen viimeisen sävelen vaimentumista, ennen kuin sallimme itsemme todella nauttia siitä? Emme. Me kuuntelemme ja eläydymme koko sävellyksen melodian, rytmin ja harmonian vaihteluihin.

Rukoilemmeko me niin että miellesämme on ainoastaan ”aamen” tai rukouksen loppu? Emme tietenkään. Me rukoilemme ollaksemme lähellä taivaallista Isäämme, saadaksemme Hänen Henkensä ja tunteaksemme Hänen rakkautensa.

Meidän ei pitäisi odottaa sitä, että olemme onnellisia vasta kun saavutamme jonkin tulevan hetken, vain huomataksemme, että onni on jo ollut ulottuvilla – koko ajan! Elämää ei ole tarkoitettu arvostettavaksi vain

jälkikäteen. ”Tämän päivän on Herra tehnyt”, kirjoitti psalmista. ”Iloitkaa ja riemuitkaa siitä!” [Ps. 118:24.]

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Katumisista ja päätöksistä”, Liahona, marraskuu 2012, s. 23–24.

Kysymyksiä pohdittavaksi

- Kuinka voit löytää iloa elämäsi matkasta?
- Kuinka voit tuoda iloa niiden elämään, jotka ovat ympärilläsi?
- Miten kiitollisuus ja ilo liittyvät toisiinsa?

Voisit kirjoittaa ajatuksiasi päiväkirjaasi tai keskustella niistä muiden kanssa.

Lisäaineistoa tästä aiheesta: *Lujana uskossa*, 2005, ”Jeesuksen Kristuksen sovitus”, s. 41–47; ”Gratitude”, ”Happiness” ja ”Repentance” sivustolla lds.org kohdassa Gospel Topics; Richard G. Scott, ”Löydä elämästäsi iloa”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 25–27.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssipuheita osoitteessa conference.lds.org.

Yhdensuuntaisia opetuksia: avioliitto ja perhe

Joitakin tärkeimmistä aiheista käsitellään useammassa kuin yhdessä yleiskonferenssipuheessa. Seuraavassa on neljän puhujan sanoja avioliitosta ja perheestä. Yritä löytää muitakin samanlaisuuksia, kun tutkit konferenssipuheita.

- ”Miehen ja naisen liittäminen yhteen laillisesti vihityiksi avio- puolisoiksi ei ole vain valmistautumista siihen, että tulevat sukupolvet perivät maan, vaan se tuo myös suurinta iloa ja tyydytystä, mitä tässä kuolevaisuuden kokemuksessa voi saada.”¹ – Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista
- ”Lapset tarvitsevat emotionaalista ja henkilökohtaista voimaa, jonka he saavat, kun heitä kasvattavat molemmat vanhemmat, jotka ovat yhtä avioliitossaan ja tavoitteissaan.”² – Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista

- ”Ystävällisyyden ja kohteliaisuuden perustus luodaan kodissamme. Ei ole yllättävää, että ihmisten yleinen asenne on rapautunut samassa määrin kuin perheen hajoaminen on levinnyt.”³ – Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista
- ”Meillä on paljon tehtävää vahvistaaksemme avioliittoa yhteiskunnissa, jotka yhä enenevässä määrin väheksyvät sen merkitystä ja tarkoitusta.”⁴ – Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista

VIITTEET

1. ”Hyviksi vanhemmiksi tuleminen”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 27.
2. ”Suojelkaa lapsia”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 45.
3. ”Voitteko nyt tuntea sellaista?”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 7.
4. ”Veljet, meillä on työtä tehtävänä”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 50.

MITÄ TARKOITTAO OLLA KRISTITTY?

1. ”Kristitty uskoo Herraan Jeesukseen Kristukseen – –.
2. Kristitty uskoo, että – – Jumalan – – armosta me voimme tehdä parannuksen, antaa toisille anteeksi, pitää käskyt ja saada iankaikkisen elämän.
3. Sanalla *kristitty* tarkoitetaan sitä, että me otamme Kristuksen nimen päällemme. Me teemme sen menemällä kasteelle ja ottamalla vastaan Pyhän Hengen lahjan – –.
4. Kristitty tietää, että – – Jumalan profeetat ovat aina todistaneet Jeesuksesta Kristuksesta.”

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, ”Olkaamme kristillisempiä kristittyjä”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 90.

Profeetallinen lupaus

”Vapahtaja voi pyyhkiä pois katumuksen kynnelemme ja ottaa pois syntiemme kuorman. Hänen sovitussensa ansiosta voimme jättää menneisyyden taakse ja kulkea eteenpäin viattomin käsin, puhtain sydämin ja päättäväisinä toimia paremmin ja varsinkin tulla paremmaksi.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Katumisista ja päätöksistä”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 24.

KASVATTAUKAAMME sitkeitä lapsia

*Se, kuinka hyvin lapset
reagoivat takaiskui-
hin, riippuu suurelta
osin siitä, kuinka
hyvin heidän vanhem-
pansa ovat auttaneet
heitä omaksumaan
sitkeyden asenteen ja
taidon.*

Lyle J. Burrup
MAP-perhepalvelut

Elämä on täynnä koettelemuksia. Herra sanoo, että Hän on valinnut meidät ”ahdingon ahjossa” (Jes. 48:10), että meitä tullaan koettelemaan ”niin kuin Abrahamia” (OL 101:4) ja että vastoinikäymiset antavat meille kokemusta ja ovat hyväksemme (ks. OL 122:7). Se kuulostaa jokseenkin lannistavalta. Saatamme miettiä, voimmeko olla onnellisia ja levollisin mielin koettelemusten keskellä. Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan, että me kyllä voimme (ks. 2. Kor. 12:10; Hepr. 5:7–8; OL 127:2).

Neuvoessani lähetyssaarnaajia lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksessa Provossa Utahissa huomasin, että emotionaalisten ongelmien yleisin syy oli sitkeyden puute. Kun älykäs, lahjakas lähetyssaarnaaja, jolla ei ollut takanaan emotionaalisia ongelmia, oli vaikeuksissa, pappeusjohtajat ja muut ihmettelivät usein miksi. Monissa tapauksissa lähetyssaarnaaja ei vain ollut oppinut selviytymään haasteista hyvin. Vanhemmat voivat auttaa lapsiaan välttymään sellaisilta ongelmilta opettamalla periaatteita, jotka kasvattavat sitkeyttä.

Sitkeyden asenne

Englanninkielisen sanan 'sitkeys' [resilience] alkuperäinen määritelmä liittyi aineen kykyyn palautua alkuperäiseen muotoonsa tai entiselle paikalleen sen jälkeen kun sitä on taivuteltu, venytetty tai puristettu kasaan. Nykyään käytämme usein tuota

sanaa kuvaillessamme kykyämme toipua vastoinikäymisistä.

Tiedämme vastoinikäymisistä ja sitkeydestä kaksi asiaa: Ensinnäkin ”kaikessa on vastakohtaisuutta” (2. Nefi 2:11). Toiseksi minkä tahansa arvokkaan saavuttaminen vaatii usein suuria uhrauksia.

Kun lapsista tulee sitkeitä, he ymmärtävät ja hyväksyvät nämä kaksi tosiasiaa. He näkevät elämän haasteellisena ja alati muuttavana, mutta he uskovat kykenevänsä selviytymään noista haasteista ja muutoksista. He pitävät erehdyksiä ja heikkouksia tilaisuuksina oppia, ja he hyväksyvät sen, että häviäminen voi edeltää voittamista.

Kun lapset oppivat sitkeyttä, he uskovat voivansa vaikuttaa lopputuloksiin elämässään ja jopa säädellä niitä työllä, mielikuvituksella, tiedolla ja taidolla. Kun asenne on tämä, he keskittyvät siihen, mitä he *voivat* tehdä, eivätkä asioihin, joihin he eivät voi vaikuttaa.

Eräs toinen merkki sitkeydestä on nähdä elämässä ja ihmisissä suurta tarkoitusta ja merkitystä. Tarkoituksen tunne auttaa lapsiamme olemaan

antamatta periksi, vaikka tulee takaiskuja ja painetta luovuttaa. Jos lapsistamme tulee sitkeämpiä, heissä kehittyy syvällisiä arvoja, jotka ohjaavat heitä: lähimmäisenrakkautta, hyveellisyttä, nuhteettomuutta, rehellisyyttä, työmoraalia ja uskoa Jumalaan. He osallistuvat siihen, mitä heidän ympärillään tapahtuu, ja päättävät sitoutua arvoihin sen sijaan että tuntisivat vieraantuneisuutta ja välttäisivät ponnistelemista.

Sitkeyden opetuksia lapsuudesta

Kun olin lapsi, monet aikuiset elämässäni – vanhemmat, naapurit, opettajat ja kirkon johtohenkilöt – opettivat minulle, veljelleni ja siskoilleni seuraavat asiat. Näistä viidestä periaatteesta voi olla apua omille lapsillesi:

1. Etuoikeuksista on maksettava.

Tiesin, että vapaus leikkiä ystävieni kanssa tulevina päivinä riippui siitä, tulinko kotiin ajoissa vai en.

2. Sadonkorjuun laki on olemassa.

Jos halusin rahaa, minun oli jaettava jakelureittini sanomalehdet ja perittävä maksut joka kuukausi.

3. Minulla on tilivelvollisuus ja vastuu.

Minun oli tehtävä omat kotiläksyni ja luonnontiedeprojektini ja ansaittava partion suoritusmerkkini.

4. Hyvittämisen laki toimii.

Minun oli mahdollista korvata väärinteko pyytämällä anteeksi ja hyvittämällä. Vanhempani ehdottivat toisinaan, että tekisin ylimääräisiä askareita, kuten kitkisin rikkaruohoja.

5. Opin virheistä.

Jos sijasin sänkyni huonosti, en pessyt astioita kunnolla tai en kitkenyt rikkaruohoja oikein, minun oli tehtävä nuo tehtävät uudelleen oikein.

– Lyle J. Burrup

Evankeliumi opettaa ja tähdentää näitä arvoja ja käsityksiä.

Täydellisyys tavoittelu heikentää sitkeyttä

Yksi asia, joka estää sitkeyden kehittymistä, on väärä ymmärrys käskystä olla täydellinen (ks. Matt. 5:48). Tämä väärä ymmärrys on yleisin tekijä, minkä olen nähnyt heikentävän sitkeyttä uusissa lähetyssaarnaajissa. He haluavat olla täydellisiä kaikessa, koska he rakastavat taivaallista Isää ja Jeesusta Kristusta eivätkä halua tuottaa Heille pettymystä. Mutta he eivät ymmärrä, että Herra tekee työtä heikkojen, vähäisten palvelijoidensa välityksellä (ks. OL 1:19–23) ja että pyrkimys olla täydellinen ei tarkoita sitä, ettemme koskaan tee virheitä, vaan pikemminkin sitä, että meistä tulee täysin kehittyneitä tai kokonaisia Kristuksen sovituksen kautta, kun pyrimme seuraamaan Häntä (ks. PKO, ”Täydellinen”).

Tämä väärinkäsitys voi myös johtua siitä, mitä yhteiskunta opettaa nuorillemme: että heidän arvonsa riippuu lahjakkuudesta ja suorituksista. Kouluissa ja yhteisöissä, joskus jopa kirkossa tai kotona, nuoret näkevät ikätoveriensä saavan hyväksyntää, ihailua, tunnustusta ja kiitosta siitä, että nämä ovat lahjakkaita jossakin asiassa. Niinpä he yrittävät yltää samaan. Kun he tekevät niin, he alkavat pelätä epäonnistumista ja virheitä. He valitsevat sen, mitä he tekevät, sen perusteella, kuinka hyvin he arvelevat onnistuvansa. He lykkäävät asioita, joissa he eivät tunne itsevarmuutta. He ovat huolissaan siitä, mitä muut ajattelevat, jos he tekevät virheitä. He pelkäävät hyväksynnän menettämistä. He pitävät suoritustaan arvonsa mittana. Heidän täydellisyys tavoittelustaan tulee ikävä piiskuri, ja se syö heidän sitkeyttään.

Käy esimerkiksi niin, että koska lähetyssaarnaajat lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksessa eivät voi valita, mitä he tekevät tai eivät tee osana koulutustaan, he tekevät virheitä opettellessaan puhumaan uutta kieltä, opettaessaan evankeliumin käsitteitä ja tehdessään muita lähetyssaarnaajan tehtäviä. He tekevät näitä virheitä heille vieraiden ihmisten edessä, ja jos he eivät ole oppineet sitkeyttä, he ahdistuvat ja lannistuvat.

Kuinka auttaa lapsia kehittämään sitkeyttä

Kuinka siis autamme lapsiamme kehittämään sitkeyttä? Taivaallinen Isämme antaa mallin. Hän kohtelee meitä

hyvin rakastavasti ja arvostavasti silloinkin kun teemme virheitä. Hän muistuttaa meitä mahdollisuuksistamme (ks. Moos. 1:39) ja suuresta arvostamme (ks. OL 18:10), jotka perustuvat siihen, että olemme Hänen poikiaan tai tyttäriään. Hän antaa meille lakeja, jotta tiedämme, mitä Hän odottaa (ks. OL 107:84). Hän antaa meidän tehdä valintoja (ks. 2. Nefi 2:15–16) ja kunnioittaa niitä (ks. OL 130:20). Hän suo meidän oppia ja saada opetusta virheiden oikaisemiseksi (ks. OL 1:25–26) sekä tehdä parannusta ja suorittaa hyvitystä synnin oikaisemiseksi (ks. OL 1:27–28).

Tässä on joitakin suosituksia siitä, kuinka voisimme toteuttaa näitä periaatteita kodissamme:

- Rukoilkaa ymmärtääksenne lapsenne vahvuudet ja sen, kuinka voitte auttaa heitä heidän heikkouksissaan.
- Olkaa kärsivällisiä ja ymmärtäkää, että lapset tarvitsevat aikaa kehittää sitkeyttä.
- Yrittäkää ymmärtää, että virheet ja epäonnistumiset ovat tilaisuuksia oppia.
- Antakaa luonnollisten, loogisten seurausten toimia kurinpitäjinä.
- Kunnioittakaa lastenne päätöksiä silloinkin kun heidän huonot valintansa johtavat menetettyihin etuoikeuksiin.

Kun lapset kehittävät sitkeyttä, he uskovat voivansa vaikuttaa elämässään lopputuloksiin ja säädellä niitä työllä, mielikuvituksella, tiedolla ja taidolla. He keskittyvät siihen, mitä he voivat tehdä, eivätkä asioihin, joihin he eivät voi vaikuttaa.

- Pidättäytykää sättimästä lapsianne sääntöjen rikkomisesta.
- Älkää lannistako yrittämistä arvostelemalla ankarasti.
- Sen sijaan että kehuisitte saavutuksia, kiittäkää yrittämistä ja kannustakaa siihen.
- ”Antakaa lapsillenne enemmän kiitosta kuin moitetta. Antakaa tunnustusta heidän pienimmistäkin saavutuksistaan.” (Presidentti Ezra Taft Benson [1899–1994], ”Naisen kunniasija”, *Valkeus*, tammikuu 1982, s. 197.)

Kun me rukoillen toimimme haastavassa työssä kasvattaa sitkeitä lapsia, Herra siunaa meitä johdatuksella ja innoituksella, joita tarvitsemme auttaaksemme heitä saamaan emotionaalista ja hengellistä voimaa selviytyä elämän haasteista. ■

Suosituksia kyvykkäiden, sitkeiden lasten kasvattamiseksi

Vaikka vanhemmuus edellyttääkin, että jokaista lasta kasvatetaan yksilöllisesti, jotkin periaatteet vaikuttavat olevan lähes yleismaailmallisia. Seuraavat periaatteet ovat osoittautuneet tehokkaiksi.

Sen sijaan, että tekisit näin...

Asetat sattumanvaraisia tai mielivaltaisia sääntöjä ja seurauksia.

Annat lasten välttää valintojensa seurauksilta.

Annat enimmäkseen moitteita.

Olet mielivaltainen ja epäjohdonmukainen vaatiessasi kuuliaisuutta.

Kiität vain tuloksista.

Lähetät lapsille viestin, että heidän ihmisarvonsa riippuu tuloksista.

Puhut epäonnistumisista tai onnistumisista niin, että liität ne onneen tai kykyihin.

Yrität ratkaista lasten ongelmat antamalla heille kaikki vastaukset.

Saat lapset tuntemaan itsensä tyhmäksi arvostelemalla heitä, heidän yrityksiään ja heidän saavutuksiaan.

Tee näin...	Ja saat tämän tuloksen...
<p>Keskustelkaa säännöistä ja asettakaa loogisia seurauksia, jotka ovat kohtuullisia, liittyvät käytökseen ja osoittavat kunnioitusta sekä vanhempaa että lasta kohtaan.</p>	<p>Lapset tietävät, mitä heiltä odotetaan, ja oppivat, että valinnoilla on seurauksia.</p>
 <p>Anna lasten kokea valintojensa luonnolliset ja loogiset seuraukset.</p>	<p>Lapset oppivat omaksumaan velvollisuuden valinnoistaan ja ottamaan niistä vastuun.</p>
<p>Anna enimmäkseen kiitosta. Juhlikaa pieniä askelia oikeaan suuntaan.</p>	<p>Lapset oppivat, mitä vanhemmat haluavat. He tuntevat saavansa rohkaisua sekä olevansa tärkeitä ja arvostettuja.</p>
<p>Tarjoo johdonmukaisesti toivottuja palkintoja sellaisista teoista ja käyttäytymistavoista, joita haluaisit vahvistaa.</p>	<p>Lapset oppivat, ettei heidän tarvitse haluta tehdä vaikeita asioita – heidän pitää vain tehdä niitä.</p>
<p>Kiitä yrityksestä, lopputuloksesta riippumatta.</p>	<p>Lapset rohkaistuvat ja ovat luottavaisempia ja halukkaampia tarttumaan haasteisiin.</p>
<p>Kerro lapsille, että he ovat luonnostaan arvokkaita, koska he ovat Jumalan poikia tai tyttäriä, ja heillä on jumalalliset mahdollisuudet.</p>	<p>Ihmisarvo liittyy lapsen iankaikkisiin mahdollisuuksiin eikä tilapäisiin onnistumisiin tai epäonnistumisiin.</p>
<p>Määrittele epäonnistuminen tilapäiseksi ja tilaisuudeksi oppia. Määrittele onnistuminen ahkeran työn ja uhrausten tulokseksi.</p>	<p>Lapset lannistuvat vähemmän takaiskuista, pelkäävät niitä, vähemmän ja ovat halukkaampia olemaan sitkeitä.</p>
<p>Auta lapsia 1) huomaamaan, mitä tapahtui, 2) analysoimaan, mikä johti lopputulokseen, ja 3) huomaamaan, mitä he voivat tehdä välttääkseen tämän ongelman ensi kerralla.</p>	<p>Lapset oppivat näkemään, että he ovat kykeneväisiä; he käyvät käsiksi ongelmiinsa ja ratkaisevat niitä, ja he näkevät, että heidän elämänsä on heidän hallinnassaan ja että he voivat voittaa haasteita.</p>
<p>Kuuntele, tue ja kannusta, jotta lapsesi haluavat tulla uudelleen luoksesi hakemaan apua.</p>	<p>Lapset tuntevat voivansa keskustella kanssasi virheistään ja ongelmistaan.</p>

**Vanhin D. Todd
Christofferson**

kahdentoista apostolin
koorumiasta

Te olette vapaita

Jumala vaatii Jeesuksen osoittamaa omistautumista.

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) on sanonut, että evankeliumi ”on vapauden suunnitelma, joka tuo kuria haluihin ja suuntaa käytökseen”¹. Tämä suunnitelma vie meidät lisääntyvän tiedon ja kyvyn, lisääntyvän armon ja valon polulle. Se on vapautta tulla sellaiseksi, mitä voitte olla ja mitä teidän pitäisi olla. Mutta jotta vapautenne olisi täydellistä, teidän täytyy olla halukkaita luopumaan kaikista synneistänne (ks. Alma 22:18), omapäisyydestänne, vaalituista mutta vahingollisista tavoistanne, kenties jopa joistakin hyvistä asioista, jotka ovat esteenä sille, mitä Jumala näkee teille välttämättömäksi.

Mestarin ääni

Tätini Adena Nell Gourley kertoi eräästä kokemuksesta, joka hänellä oli monia vuosia sitten isänsä – nyt jo edesmenneen isoisäni Helge V. Swensonin – kanssa ja joka havainnollistaa sitä, mitä tarkoitan. Hän kertoi:

”Olin tyttäreni kanssa käymässä vanhempieni luona. Noin auringonlaskun aikoihin

äitini kysyi, haluaisimmeko astua ulos takakuistille katsomaan, kun isä kutsui [viisi] lammastaan tulemaan yöksi suojaan. Isä – – on vaarnan patriarkka ja – – edustaa kaikkea sitä, mikä on hyvää ja lempeää ja totta Jumalan mieheissä.

– – Isä meni pellon laidalle ja huusi: ’Tulkaahan.’ Heti, edes pysähtymättä puraisemaan sitä suullista ruokaa, jota juuri kurkottelivat, kaikki viisi lammasta käänsivät päänsä hänen suuntaansa, ja sitten [ne] lähtivät juoksemaan, kunnes olivat päässeet hänen vierelleen ja saivat kukin häneltä taputuksen päällelleen.

Pieni tyttäreni sanoi: ’Oi isoiäiti, kuinka isoisä sai ne tekemään noin?’

Äitini vastasi: ’Lampaat tuntevat hänen äänensä, ja ne rakastavat häntä.’ Minun täytyy nyt tunnustaa, että niityllä oli viisi lammasta, ja viisi päätä kohosi, kun isä huusi, mutta vain neljä juoksi isän luo. Kauimpana, aivan niityn toisella reunalla, seisoi suuri [uuhi] ja katsoi suoraan isää. Isä huusi sille: ’Tule tänne.’ Se liikahti aivan kuin lähteäkseen

mutta ei tullut. Sitten isä lähti kulkemaan pel-
lon poikki huutaen sille: 'Tule tänne. Et ole
lieassa.' Neljä muuta lammasta kulkivat hänen
takanaan hänen kannoillaan.

Sitten äiti selitti meille, että joitakin viik-
koja tätä aiemmin eräs heidän tuttavansa
oli tuonut [uuhien] ja antanut sen isälle selit-
tären, ettei enää halunnut pitää sitä omassa
laumassaan. Mies oli sanonut, että se oli
villi ja arvaamaton ja johti aina hänen muut
lampaansa aitojen läpi ja aiheutti niin paljon
ongelmia, että hän halusi päästä siitä eroon.
Isä otti iloisena lampaan vastaan, ja muuta-
man seuraavan päivän aikana hän sitoi sen
pellolla paaluun, niin ettei se lähtisi pois. Sit-
ten hän kärsivällisesti opetti sen rakastamaan
itseään ja muita lampaita. Sitten, kun se tuns-
i olonsa turvallisemmaksi uudessa kodissaan,
isä jätti lyhyen köyden sen kaulan ympärille
mutta ei sitonut sitä paaluun.

Kun äiti selitti tätä meille, isä ja hänen lam-
paansa olivat melkein päässeet pellon laitaan
jääneen [harhailijan] luo, ja hiljaisuudessa
kuulimme isän kutsuvan jälleen: 'Tule tänne.
Et ole enää lieassa. Olet vapaa.'

Tunsin kyynelten polttavan silmiäni, kun
näin [lampaan] lähtevän liikkeelle ja tulevan
isän viereen. Sitten isän rakastava käsi päänsä
päällä lammas ja kaikki isän pienen lauman
jäsenet kääntyivät ja taivalsivat taas takaisin
meitä kohti.

Ajattelin, kuinka jotkut meistä, jotka
olemme kaikki Jumalan lampaita, ovat
sidottuja ja vailla vapautta maailmassa
syntiemme vuoksi. Seistessäni siellä
takakuistilla kiitin hiljaa mielessäni tai-
vaallista Isääni siitä, että on olemassa
todellisia apulaispaimenia ja opettajia,
jotka ovat kärsivällisiä ja ystävällisiä ja
halukkaita opettamaan meille rakkautta ja

*On jännittä-
vää oivaltaa,
että me voimme
laajentaa
vapauttamme
olemalla mah-
dollisimman
kuuliaisia.*

kuuliaisuutta ja tarjoamaan meille turvaa ja
vapautta laumassa, niin että vaikka olem-
mekin ehkä kaukana suojasta, me tunnisi-
tamme Mestarin äänen, kun Hän kutsuu:
'Tule tänne. Olet nyt vapaa.'"²

On jännittävää oivaltaa, että me
voimme laajentaa vapauttamme olemalla
mahdollisimman kuuliaisia. Vanhin
Boyd K. Packerin, kahdentoista apostolin
koorumin presidentin, sanoin: "Emme
ole kuuliaisia siksi, että olisimme sokeita.
Olemme kuuliaisia siksi, että näemme."³

Valintamme tässä elämässä ei ole,
olemmeko alamaisia jollekin voimalle vai
emmekö ole. Valintamme on, kummalle
auktoriteetille olemme kuuliaisia: Juma-
lalle vai Saatanalle. Kuten Lehi asian ilmaisi,
kyse on valinnasta vapauden ja orjuuden
välillä (ks. 2. Nefi 2:27). Ellei valitse toista,
valitsee välttämättä toisen.

Kun taivumme Jumalan edessä ja myön-
nämme Hänen oikeutensa hallita ja vallita
meitä, saamme muita siunauksia. Niitä ovat
ennen kaikkea usko ja luottamus, jotka salli-
vat meidän elää rauhaa tuntien. Herra sanoi
Joosuulle:

"Koko elinaikanasi ei kukaan voi sinua
vastustaa. Minä olen sinun kanssasi, niin kuin
olin Mooseksen kanssa. Minä en jätä enkä
hylkää sinua. – –

Ole vain rohkea ja ole luja. Noudata tar-
koin sitä lakia, jonka palvelijani Mooses
sinulle antoi. Älä poikkea siitä oikealle äläkä
vasemmalle. Silloin menestyt kaikessa mihin
ryhdyt." (Joos. 1:5, 7.)

"Minä olen voittanut maailman"

Jos me samalla tavoin noudatamme tar-
koin lakia, meilläkin on luottamus siihen,
että Jumala on meidän kanssamme kuten

Hän oli Mooseksen kanssa. Psalmikirjoittajan kanssa me voimme sanoa: ”Jumalaan minä luotan, en pelkää mitään. Mitä voi minulle kukaan ihminen?” (Ps. 56:12.) Eikö Herra ole luvannut: ”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman” (Joh. 16:33)?

Vuosia sitten olin johtavana virkailijana eräessä kirkon kurinpitoneuvostossa. Mies, jonka synnit olivat neuvoston käsiteltävänä, istui edessämme ja kertoi hieman menneisyydestään. Hänen syntinsä olivat vakavia, mutta myös häntä kohtaan oli tehty tavattomasti syntiä. Kun harkitsimme asiaa, sieluaani ahdisti, ja pyysin, että saisin poistua hetkeksi yksin ajattelemaan sitä ja rukoilemaan siitä, ennen kuin palaisin neuvostoon.

Seisoin toimistossani erään tuolin edessä anoen Herralta apua, että ymmärtäisin, kuinka niin suurta pahaa oli voitu saada aikaan. En nähnyt vaan pikemminkin aistin valtaisan kuopan, joka oli peitetty. Peitteen yhtä nurkkaa kohotettiin hieman vain hetkeksi, ja ymmärsin, että kuopassa oli sen pahuuden syvyys ja laajuus, joka tässä maailmassa vallitsee. Se oli suurempaa kuin kykenin kunnolla käsittämään. Tunne valtasi minut täysin. Lysähdin takanani olevaan tuoliin. Kokemus tuntui salpaavan hengitykseni. Huusin mielessäni: ”Kuinka me voimme ikinä toivoa voittavamme sellaisen pahuuden? Kuinka voimme selviytyä jostakin niin synkstä ja valtavasta?”

Sillä hetkellä mieleeni tulivat nämä sanat: ”Pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman” (Joh. 16:33). Harvoin olen tuntenut sellaista rauhaa pahuuden todellisuuden rinnalla. Arvostin syvemmin Vapahtajan kärsimyksen suuruutta ja opin paremmin, jopa pelottavalla tavalla, arvostamaan sitä, miten valtavan paljon Hänen oli voitettava. Tunsin rauhaa sitä miestä kohtaan, joka oli edessämme tuomittavana, koska tiesin, että hänellä on Lunastaja, jonka armo riittää puhdistamaan hänet ja myös korjaamaan ne vääryydet, joista hän oli kärsinyt. Tiesin entistä paremmin, että hyvä voittaa Jeesuksen Kristuksen ansiosta, kun taas ilman Häntä meillä ei olisi mitään mahdollisuuksia. Tunsin rauhaa, ja se oli hyvin suloista.

Profeetta Joseph Smith ymmärsi sen sanoessaan: ”Tehkäämme iloisin mielin kaikki, mikä on meidän

vallassamme; ja pysykäämme sitten sijoillamme täysin varmoina saadaksemme nähdä Jumalan pelastuksen ja hänen käsivartensa ilmoittamisen” (OL 123:17). Tuo lupaus niille, jotka ovat kuuliaisina Jumalalle, on, että Hänen käsivartensa, Hänen voimansa tulee ilmi heidän elämässään. Vapahtaja sanoi:

”Älkää pelätkö, pienet lapset, sillä te olette minun, ja minä olen voittanut maailman, ja te olette niitä, jotka minun Isäni on minulle antanut;

eikä kukaan niistä, jotka minun Isäni on antanut minulle, joudu hukkaan” (OL 50:41–42).

Se, että voimme elää tämän vakuutuksen turvin, on siunaus, joka on kenties suurempi kuin osaamme arvostaa. Me kaikki – ennemmin tai myöhemmin, hämmöttävän tuhon tai uuvuttavan hämmennyksen hetkellä, valittuamme Jumalan oppaaksemme – kykenemme vakaumuksella laulamaan: ”Suloista on rauha, jonka evankeliumi tuo.”⁴

Meidän ei pidä odottaa rauhaa tai vapautta tai uskoa tai mitään muutakaan sellaista lahjaa Jumalaltamme, jos me hyväksymme Hänen johtajuutensa laimeasti tai penseästi. Jos se tapahtuu totutusta tavasta eikä totisesta vanhurskautesta, meidän ei pidä odottaa palkintoa. Irrallinen, etäinen uskollisuus ei ole Hänelle uskollisuutta lainkaan. Alistumisemme täytyy olla täydellistä, kokosydämistä ja aulista. Jumala vaatii Jeesuksen osoittamaa omistautumista, Jeesuksen, jota pyydettiin juomaan niin katkera malja, että se hämmästytti jopa Häntä, suurta Luoja (ks. Mark. 14:33–36; OL 19:17–18). Silti Hän teki sen sulauttaen Pojan tahdon Isän tahtoon (ks. Moosia 15:7).

Jätän teille todistukseni, että Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan kautta meistä voi tulla yhtä Jumalan kanssa aivan kuten Jeesus rukoili meidän voivan olla (ks. Joh. 17:20–23). Olkoon uskollisuutenne Heille loistava opas elämässänne ikuisesti. ■

Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa 19. lokakuuta 1999 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. ”A Principle with Promise”, *Improvement Era*, kesäkuu 1965, s. 521.
2. Adena Nell Swenson Gourley, ”I Walked a Flowered Path”, julkaisematon käsikirjoitus, 1995, s. 199–200.
3. ”Tahdonvapaus ja kuri”, *Valkeus*, lokakuu 1983, s. 119.
4. ”Sweet Is the Peace the Gospel Brings”, *Hymns*, 14.

Omararaisuuden

PERIAATTEIDEN
MUKAINEN ELÄMÄ

Larry Hiller, kirkon lehdet
ja **Kathryn H. Olson**, huoltotyöpalvelut

Vaiikka La Pazissa Boliviassa asuva Luis Quispe näkee vain toisella silmällään, hänellä on selkeä näkemys tavoitteestaan olla omavarainen ja elättää perheensä. Vaikka Luisilla on taloudellisia haasteita ja terveysongelmia, hän suhtautuu luottavaisesti tulevaisuuteensa. Hän tekee kaiken voitavansa auttaakseen itseään samalla kun hän tunnustaa riippuvuutensa taivaallisesta Isästään. ”Olen oppinut, ettei mikään ole mahdotonta, kun meillä on Isämme apu”, hän sanoo.

Omararaisuus: hengellinen ja ajallinen periaate

Viimeksi kuluneiden kahdeksan vuoden ajan tämä 46-vuotias kuuden lapsen isä on ollut vuoroin työssä ja vuoroin opiskellut suorittaakseen agronomin tutkinnon. Opiskeluvuosinaan Luis teki säännöllisesti lähes sadan kilometrin matkan pienestä Achacachin kaupungista, jotta hän voi opiskella Universidad Mayor de San Andresissa. Tästä uhrauksesta huolimatta Luis suoritti tutkintonsa menestyksellisesti ja on nyt keskittynyt seuraavaan tavoitteeseensa hankkia oma maatila.

Luis on hyvä esimerkki omavaraisuudesta ajallisissa asioissa, sellaisissa kuten työ, huoltotyö ja ruokavara. Mutta omavaraisuus on yhtä paljon hengellinen periaate siinä missä ajallinen. Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista on määritellyt

omavaraisuuden ”vastuun [ottamiseksi] omasta hengellisestä ja ajallisesta hyvinvoinnistamme sekä niiden hyvinvoinnista, jotka taivaallinen Isä on uskonut hoiviimme”¹.

Herra on sanonut, ettei Hän ole milloinkaan antanut meille lakia, joka olisi pelkästään ajallinen (ks. OL 29:34–35). Ehkäpä käsky tehdä työtä on tarkoitettu yhtä hyvin siunaamaan meitä hengellisesti kuin turvaamaan meille fyysinen toimeentulo (ks. 1. Moos. 3:17–19).

Hengellinen omavaraisuus

Ajallisen omavaraisuuden siunaukset ilmevät erityisen hyvin kriisien kuten luonnonmullistusten, työttömyyden tai taloudellisen epävarmuuden aikoina. Mutta hengellinen omavaraisuus on sellaisina aikoina aivan yhtä ratkaisevaa. Ne, joilla on luja hengellinen perustus, saavat siunauksekseen rauhaa, varmuutta ja suuremman uskon, kun he pyytävät taivaalliselta Isältä apua.

Kirkon johtajat neuvovat meitä valmistautumaan hengellisten kriisien varalle. Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on sanonut:

”Meitä on opetettu varastoimaan – ruokaa, vaatteita ja mahdollisuuksien mukaan polttoainetta – *kotiin*. – –

Emmekö voi nähdä, että sama periaate pätee innoituksen ja ilmoituksen saamiseen, ongelmien ratkaisemiseen, neuvontaan ja ohjaukseen? – –

Jos me kadotamme tunneperäisen ja hengellisen riippumattomuutemme, omavaraisuutemme, niin me voimme heiketä aivan yhtä paljon, kenties enemmänkin kuin silloin, kun meistä tulee aineellisesti riippuvaisia.”²

Antamista ja saamista

Omavaraisuutta ei pidä sekoittaa täydelliseen riippumattomuuteen. Olemmehan me loppujen lopuksi riippuvaisia taivaallisesta

Isästämme kaikessa (ks. Moosia 2:21). Me tarvitsemme Hänen jatkuvaa ohjaustaan, varjelustaan ja suojelustaan.

Me olemme riippuvaisia myös toisistamme. Koska meille on annettu erilaisia hengellisiä lahjoja, meidän odotetaan käyttävän sitä, mitä meille on annettu, jotta kaikki tulisivat siunatuiksi (ks. OL 46:11–12). Ydinajatuksena on tulla omavaraiseksi silloin kun meillä on voimaa tehdä niin, palvella muita silloin kun voimme ja suoda muille siunaus palvella meitä silloin kun tarvetta ilmenee.

Mitä omavaraistemme me olemme – sekä hengellisesti että ajallisesti – sitä suurempi on kykymme olla hyvää aikaansaavana voimana. Vanhin Hales on selittänyt: ”Perimmäinen tavoitteemme on tulla Vapahtajan kaltaisiksi, ja kun palvelemme epäitsekästäi muita, pääsemme lähemmäksi tuota tavoitetta. Kykymme palvella lisääntyy tai vähenee sen mukaan, miten omavaraistemme olemme.”³

Henkilökohtainen vastuu

Luis Quispe on nähnyt sitkeytensä sekä luotamuksensa Herraan johtavan ajallisiin työn, korkeakoulututkinnon ja vahvan perheen siunauksiin. Nuo ajalliset asiat ovat vuorostaan vahvistaneet hänen uskoaan. Hän noudattaa presidentti Spencer W. Kimballin (1895–1985) kehotusta: ”Ei kukaan todellinen myöhempien aikojen pyhä, jos hän on fyysisesti ja henkisesti kykenevä, siirrä vapaaehtoisesti itsestään tai perheestään huolehtimisen vastuuta toiselle. Niin pitkään kuin hän voi, hän hankkii Jumalan innoittamana ja omalla työllään itselleen ja perheelleen hengelliset ja ajalliset elämisen tarpeet.”⁴ ■

VIITTEET

1. ”A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action”, *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, 2009, s. 1–2.
2. ”Tunneperäisten ongelmien ratkaiseminen Herran tavalla”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 169–170.
3. ”A Gospel Vision of Welfare”, s. 2.
4. ”Huoltotyö: evankeliumia käytännössä”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 123.

Mitä omavaraistemme me olemme – sekä hengellisesti että ajallisesti – sitä suurempi on kykymme olla hyvää aikaansaavana voimana.

**Vanhin Michael
John U. Teh**

seitsemänkymmenen
koorumiasta

JUMALAN SANAN • VOIMA

*Harva muu toiminta tarjoaa meille suurempaa hengellistä
hyötyä kuin päivittäinen, johdonmukainen pyhien
kirjoitusten tutkiminen.*

Kun palvelin monia vuosia sitten piispana, päätimme neuvonantajieni kanssa, että kävisimme kerran vuodessa kunkin jäsenen kodissa. Yhdellä sellaisella käynnillä kävelimme pitkin käytöstä poistettua junaraidetta, jonka molemmin puolin oli pieniä pahvilaatikoista rakennettuja koteja, kooltaan hädin tuskin kuin pari metriä sivuunsa. Tämä pieni tila palveli perheen olohuoneena, ruokailutilana, makuuhuoneena ja keittiönä.

Sillä alueella asuvilla aikuisilla on omat tapansa ja vakiintuneet rutiininsa. Miehet ovat enimmäkseen joko työttömiä tai vajaatyöllistettyjä. He käyttävät suuren osan aikaansa kerääntyneinä kyhättyjen pöytien ääreen tupakoi-
maan ja juomaan olutta. Naisetkin kokoontuvat keskittäen keskustelunsa päivän kiistellyimpiin uutisiin, ja keskustelua höystävät panettelu ja juoruilu. Myös uhkapelit ovat nuorten ja vanhojen suosittua ajanvietettä.

Eniten minua häiritsi se, että ihmiset näyttivät tyytyvän elämään koko elämänsä tällä tavoin. Tulin myöhemmin siihen tulokseen, että ehkäpä toivottomuuden vuoksi useimmat heistä uskoivat olevansa tuomittuja tähän koh-
taloon. Se oli todella sydäntä riipaiseva näky.

Sain myöhemmin tietää, että neuvonantajani, joka oli insinööri, oli asunut aikoinaan tuolla alueella. En olisi ikinä arvannut sitä, koska hänen perheensä oli aivan erilainen kuin ne perheet, joita näin siellä. Kaikki hänen sisaruksensa olivat kouluttautuneet ja kasvattivat hienoja perheitä.

Neuvonantajani isä oli vaatimaton mies. Tavattuani hänet mieleeni tuli kysymyksiä. Kuinka hän oli noussut sieltä? Kuinka hän oli vetänyt perheensä pois noista olosuhteista? Mikä oli saanut hänet tavoittamaan näkemyksen siitä, mikä voisi olla mahdollista? Mistä hän sai toivoa, kun kaikki hänen ympärillään näytti toivottomalta?

PYHIEN KIRJOITUSTEN LÖYTÄMISEN UDESTAAN

”Olen vakuuttunut siitä, että meidän jokaisen täytyy jossakin elämämme vaiheessa löytää pyhät kirjoitukset omakohtaisesti – eikä löytää niitä vain kerran vaan löytää ne yhä uudestaan.”

Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985), *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball, 2006, s. 67.*

Monia vuosia myöhemmin osallistuin Manilan temppelissä Filippiineillä kokoukseen kaikkien silloin Filippiineillä palvelevien lähetysjohtajapariskuntien kanssa. Koin ihmeellisen yllätyksen astuessani yhteen temppelin huoneista. Edessäni seisoi neuvonantajani isä – tuo hiljainen, vaatimaton mies – valkoisiin pukeutuneena.

Sillä hetkellä silmiäni eteen avautui kaksi näkymää. Ensimmäisessä niistä oli mies, joka joi kavereidensa kanssa olutta ja antoi elämänsä valua hukkaan. Toisessa niistä oli sama mies valkoisiin pukeutuneena palvelemaan pyhän temppelin toimituksissa. Tuon toisen suurenmoisen näkymän herättämä voimakas kontrasti on jäänyt iäksi sydämeeni ja mieleeni.

Sanan voima

Minkä ansiosta tämä hyvä veli onnistui kohottamaan itsensä ja perheensä? Vastaus löytyy Jumalan sanan voimasta.

Uskon, että harva muu toiminta tarjoaa meille suurempaa hengellistä hyötyä kuin päivittäinen, johdonmukainen pyhien kirjoitusten tutkiminen. Opin ja liittojen luvussa 26 – ilmoituksessa, joka annettiin profeetta Joseph Smithin ja muiden vahvistukseksi, rohkaisuksi ja opetuksesi¹ – Herra antoi neuvon: ”Katso, minä sanon teille, että teidän tulee omistaa aikanne kirjoitusten tutkimiseen” (jae 1).

Mormonin kirjassa meille kerrotaan: ”Sanan saarnaamisella oli – kansan mieleen voimallisempi vaikutus kuin miekalla tai millään muulla, mitä heille oli tapahtunut” (Alma 31:5).

Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on opettanut: ”Tosi opin ymmärtäminen muuttaa asenteita ja käyttäytymistä. Evankeliumin oppien tutkiminen parantaa käyttäytymistä nopeammin kuin käyttäytymisen tutkiminen.”²

Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) on sanonut: ”Herra vaikuttaa sisältä ulospäin.

Maaailma vaikuttaa ulkoa sisäänpäin. Maaailma haluaa ottaa ihmiset pois kurjuudesta. Kristus ottaa kurjuuden pois ihmisistä, ja sen jälkeen he pystyvät itse nousemaan kurjuudestaan. Maaailma haluaa muuttaa ihmisiä muuttamalla heidän ympäristöään. Kristus muuttaa ihmisiä, jotka sitten muuttavat ympäristöään. Maaailma haluaa muuttaa ihmisten käyttäytymistä, mutta Kristus voi muuttaa ihmisluonnon.”³

Varttuessani Filippiineillä sain tietää, että niinkin äskettäin kuin 1900-luvun alussa Pyhän Raamatun saivat käsiinsä vain uskonnolliset johtajat. Ihmisten ei sallittu käyttää tai omistaa pyhää kirjaa.

Sitä vastoin me elämme aikana, jolloin mahdollisuus käyttää pyhiä kirjoituksia on ennennäkemätön. Koskaan maailman historiassa Jumalan lapsilla ei ole ollut tilaisuutta nauttia tästä pyhästä aineistosta siten kuin nyt. Pyhien kirjoitusten painettuja kappaleita voi helposti ostaa kirjakaupoista tai verkko-kaupoista. Sähköisiä versioita pääsee käyttämään heti internetissä, ja niitä voi ladata lukuisiin laitteisiin. Puheiden valmistaminen ja artikkeleiden kirjoittaminen sekä tiedon hakeminen on helpompaa kuin koskaan ennen.

Jumala on antanut meille tämän uuden teknologian viisasta tarkoitusta varten. Vastustaja on kuitenkin lisännyt hyökkäyksiään ja käyttää teknisiä edistysaskelia – jotka Jumala on tarkoittanut avuksemme – edistääkseen tarkoitustaan tehdä meistä ”yhtä kurjia kuin hän itse” (2. Nefi 2:27).

Siksi meillä on vastuu oppia käyttämään sitä, mitä taivaallinen Isämme on meille antanut, tehokkaalla, johdonmukaisella ja oikealla tavalla.

Sanan pyhyys

Me myöhempien aikojen pyhät hyväksymme pyhät kirjoitukset ja arvostamme niitä, mutta se, mitä niillä teemme ja miten niitä

huomioimme, kertoo joskus toista. Ymmärryksen puutetta pyhien kirjoitusten arvosta ja tärkeydestä kuvataan osuvasti Lehin unessa:

”Ja minä näin lukemattomat joukot ihmisiä, joista monet ponnistelivat eteenpäin päästäkseen polulle, joka johti puulle, jonka luona seisoin.

Ja tapahtui, että he tulivat ja alkoivat kulkea polkua, joka johti puulle.

Ja tapahtui, että nousi pimeyden sumu, aivan niin, tavattoman suuri pimeyden sumu, niin että ne, jotka olivat alkaneet kulkea polkua, eksyivät tieltä, niin että he kulkivat pois ja joutuivat hukkaan.” (1. Nefi 8:21–23.)

On typerää ajatella, että meidän tarvitsee vain lähteä polulle tarttumatta tiukasti rautakaiteeseen, ja sellainen ajattelutapa johtaa varmasti tuhoon. Nefi selitti, mitä rautakaiteesta kiinni pitäminen tarkoittaa: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistelite eteenpäin *kestiten itseänne Kristuksen sanalla* ja kestätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän.” (2. Nefi 31:20, kursivointi lisätty.)

Tutkikaamme edelleen, mitä tapahtui niille, jotka ymmärsivät rautakaiteen tärkeyden yrittäessään päästä puulle:

”Eikä kukaan, joka kuulisi Jumalan sanaa ja pitäisi siitä kiinni, koskaan hukkuisi, eivätkä vastustajan kiusaukset ja

palavat nuolet voisi voittaa eikä sokaista heitä eksyttääkseen heidät tuhoon” (1. Nefi 15:24).

Luemme Alman kirjasta:

”Monien on annettu tietää Jumalan salaisuudet, mutta heidät on pantu ankaran käskyn alaisiksi, ettei heidän pidä julistaa hänen sanaansa kuin sitä mukaa, minkä osan siitä hän suo ihmislapsille sen varteen ottamisen ja tarkkuuden mukaisesti, jota he hänelle osoittavat.

Ja sen tähden se, joka paaduttaa sydämensä, saa vähäisemmän osan sanaa; ja sille, joka ei paaduta sydäntään, annetaan suurempi osa sanaa, kunnes hänen annetaan tietää Jumalan salaisuudet, kunnes hän tietää ne täysin.

Ja niille, jotka paaduttavat sydämensä, annetaan vähäisempi osa sanaa, kunnes he eivät tiedä mitään hänen salaisuuksistaan; ja sen jälkeen Perkele ottaa heidät vangeiksi ja johdattaa heidät tahtonsa mukaisesti alas tuhoon.” (Alma 12:9–11.)

Minä uskon, että pyhien kirjoitusten säännöllisen tutkimisen laiminlyöminen on yksi sydämemme paaduttamisen muoto. Pelkään, että jos me jatkamme sillä tiellä, meille annetaan vähäisempi osa sanaa, emmekä me lopulta tiedä mitään Jumalan salaisuuksista. Sen sijaan päivittäinen pyhiin kirjoituksiin syventyminen auttaa meitä kehittämään hengellistä voimaa ja tietoa, paljastamaan paholaisen eksytykset ja tuomaan esiin ansat, jotka hän on asettanut vangitakseen meidät.

Kun esität itsellesi seuraavat kysymykset, kehotan, että annat Pyhän Hengen puhua mielellesi ja sydämellesi:

- Käytänkö aikaa pyhien kirjoitusten tutkimiseen joka päivä?
- Jos en, mikä selitys minulla on sille, etten tee niin?
- Onko selitykseni hyväksyttävä Herran silmissä?

Haastan sinut sitoutumaan siihen, että luet pyhiä kirjoituksia päivittäin. Älä käy nukkumaan tänä iltana, ennen kuin olet lukenut. Kun luet, saat suuremman halun toteuttaa Herran tahdon ja tehdä muutoksia elämäsi. ■

Brigham Youngin yliopiston Havaijin kampuksen hartaustilaisuudessa 22. maaliskuuta 2011 pidetystä puheesta. Koko puhe on englanninkielisenä osoitteessa devotional.byuh.edu/archive.

VIITTEET

1. Ks. OL 24, johdanto.
2. Ks. ”Älkää pelätkö”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 79.
3. ”Syntyneet Jumalasta”, *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 155. puolivuotiskonferenssista, s. 5.

Kymmenysten siunaukset

Herra on käskenyt meitä maksamaan kymmenykset. Vastalahjaksi Hän lupaa avata ”taivaan ikkunat ja [vuodattaa] – – siunausta, niin ettei ole kylliksi tilaa ottaa sitä vastaan” (3. Nefi 24:10). Hänen siunauksensa tulevat kuitenkin Hänen omalla tavallaan ja Hänen omalla ajallaan ja voivat olla hengellisiä tai ajallisia.

Ne Herran siunaukset, jotka on luvattu kymmenyksensä uskollisesti maksaville, saattavat tuntua etäisiltä taloudellisesti vaikeina aikoina tai perheen koettelemusten keskellä. Mutta kuten seuraavat myöhempien aikojen pyhät kertovat, kymmenysten maksaminen auttaa kirkon jäseniä tunnistamaan paremmin Herran vaikutuksen elämässään.

Kymmenysten maksaminen tuo suuria siunauksia etenkin auttaessaan meitä tunnistamaan paremmin Herran vaikutuksen elämässämme.

Kymmenysten maksaminen lisää uskoa

Pian naimisiinmenomme jälkeen mieheni ja minä muuttimme kaukaiseen kaupunkiin Bolivian itäosiin, missä me olimme ainoat kirkon jäsenet. Mieheni oli uusi käännyttäjä, ja me halusimme noudattaa kaikkia Herran käskyjä.

Joka kuukausi säästimme kymmenyksemme panemalla ne kirjekuoreen, kunnes voisimme toimittaa ne piispaallemme. Mieheni oli hyvin vakuuttunut siitä, että jos noudattaisimme tätä lakia, meitä siunattaisiin ja suojeltaisiin.

Asuimme kuumassa, kalliissa, epämukavassa hotellihuoneessa etsiessämme taloa vuokrattavaksi. Etsintämme oli hedelmätöntä monen päivän ajan. Ainoa talo, jonka löysimme, oli pieni ja soma, mutta sen omistaja asui toisessa kaupungissa. Monet ulkopuoliset olivat yrittäneet vuokrata talon, mutta he eivät olleet koskaan löytäneet omistajaa.

Eräänä aamuna juuri kun olimme lopettaneet rukouksen, joka koski tilannettamme, oveemme koputti muuan nuorukainen. Hän kertoi meille, että talon omistaja oli tullut vähäksi aikaa käymään. Mieheni kiiruhti tapaamaan omistajaa, ja minä jatkoin samalla rukoilemista, että saisimme talon. Palattuaan mieheni kertoi, että rouva oli vuokrannut talon meille uskomattoman alhaiseen hintaan. Iloamme lisäsi vielä se, että talo oli jo kalustettu. Tuolloin meillä oli vain kaksi isoa laatikkoa ja matkalaukku täynnä tavaroitamme.

Kymmenysten laissa ei ole kyse rahasta vaan ennemminkin uskosta. Mieheni ei ansainnut paljon, mutta kun me maksoimme uskollisesti kymmenyksemme, Herra siunasi meitä niin, että löysimme hyvän kodin ja kykenimme elättämään itsemme.

Lourdes Soliz de Duran, Bolivia

Kymmenysten maksaminen tuo rauhaa

Olen aina luottanut Herraan ja Hänen käskyihinsä. Kun kansantalouden tila heikkeni, menetin ylityötuntini ja palkkani laski. Lakkasin maksamasta kymmenyksiä ja vakuutin itselleni, että Herra ymmärtäisi. Siitä huolimatta velkani kasvoivat ja palkkani laski.

Nähdessään minun kamppailuni muutamat sukulaiseni sanoivat minulle, että ennen kaikkea minun pitäisi maksaa kymmenykseni, koska se auttaisi minua voittamaan koetelemukseni. Mutta päädyin aina sen sijaan maksamaan laskujani. Olin halukas maksamaan kymmenykset, kun taloudellinen mereni oli tyyni, mutta aloin aina pelätä, kun

taloudellinen tilanteeni oli myrskyinen (ks. Matt. 14:28–31).

Saatuani eräänä iltapäivänä palkkani ja suunnatessani kotiin töistä ajattelin kaikkia velkojani. Suljin silmäni ja rukoilin: ”Isä, mitä minä teen?” Tuona hetkenä aukaisin silmäni ja huomasin bussin katossa julisteen, jossa Pietari vajoaa myrskyiseen mereen Vapahtajan ojentaessa kätensä hänen pelastukseksi. Julisteen alareunassa olivat sanat ”Horjumaton usko”. Tajusin, että minun piti maksaa kymmenykseni, jos ikinä halusin maksaa pois velkani.

VANHEMMILLE

Kertomuksessa ”Vain yksi kolikko” (*Liahona*, elokuu 2011, s. 70–71) Daniel oppii, että kymmenysten maksaminen on hyvä valinta – vaikka hänen lahjoituksensa onkin vain yksi ainoa kolikko. Kertomuksen jälkeisessä toiminnassa selitetään joitakin niistä tavoista, joilla kymmenysrahoja käytetään. Kyseisen artikkelin lukeminen yhdessä perheenä voisi olla hieno tapa aloittaa keskustelu kymmenyksistä. Auttaaksesi lapsiasi muistamaan, kuinka kirkko käyttää kymmenyksiä, voisitte koristella heidän kymmenyspurkkinsa tai -laatikkonsa joillakin toiminnassa esiintyvillä kuvilla.

Liahonan aikaisempia numeroita on verkossa osoitteessa liahona.lds.org.

Kun saavuin kotiin, etsin käsiini kymmenyskuoren ja panin kymmenykseni sen sisään. Kun suljin kuoren, kuulin sanat: ”Kaikki on hyvin”, ja tunsin iloa, joka toi rauhaa sielulleni.

Tiedän, että Jumala suo siunauksiaan elämäni silloin, kun Hän pitää viisaana tehdä niin. Siihen asti mereni on kenties myrskyinen, mutta rauha, jota tunnen kuuliaisuudesta, on enemmän kuin tarpeeksi.

Ricardo Reyes Villalta, El Salvador

Kymmenysten maksaminen tuo kääntymyksen

Kymmenysten maksaminen tuli puheeksi perheessämme, kun tyttäremme liittyi kirkkoon. Tuohon aikaan mieheni ja minä emme kumpikaan olleet kirkon jäseniä. Tyttäremme ansaitsi omaa rahaa, mutta koska hän asui meidän kanssamme, me kaikki jaoimme ansiomme keskenämme. En pystynyt kuvittelemaan, miten selviytyisimme ilman sitä kymmentä prosenttia hänen tuloistaan, jonka hän päätti maksaa kymmenyksinä, mutta totuin vähitellen tyttäreni päätökseen. Aina kun hän toi palkkansa kotiin, ensimmäinen kysymykseni oli: ”Oletko pannut syrjään kymmenyksesi?”

Lopulta kiinnostuin hankkimaan tietoa evankeliumista, mutta päätin olla liittymättä kirkkoon, koska minun pitäisi maksaa kymmenykset. Kaksi kymmenysmaksua yhden perheen budjetista oli yksinkertaisesti liikaa!

Käytyäni kirkossa yli vuoden ajan aloin tuntea tyytymättömyyttä ja levottomuutta. Kun pohdin asiaa ja rukoilin, tajusin, että halusin maksaa kymmenykset. Yllätyin halukkuudestani, kun ajattelin aiempaa vastahankaisuuttani.

Seuraavana sunnuntaina pyysin seurakunnanjohtajalta kymmenyslipuketta. Petyin kuullessani, etten voinut maksaa kymmenyksiä ennen kuin olisin jäsen. Voisin kuitenkin tehdä lahjoituksen. Ja niin minä lahjoitin kymmenen prosenttia tuloistani Herran kirkolle. Tunsin heti lohtua, iloa ja tyytyväisyyttä. Maltoin tuskin odottaa kastepäivääni, jotta voisin maksaa todelliset kymmenykset.

Tiedän, että ne ajalliset siunaukset, joista nautimme perheessämme, johtuvat kymmenysten maksamisesta. Mutta suurimmat siunaukset ovat niitä verrattomia tunteita, joita meillä on, kun olemme kuuliaisia taivaalliselle Isällemme: tyytyväisyyttä kuuliaisuudesta, luottamusta siihen, ettei taivaallinen Isämme hylkää meitä, sekä rauhan ja onnen tunteita.

Ol'ga Nikolajevna Khripko, Ukraina

Kymmenysten maksaminen siunaa perheitä

Vartuin kirkon piirissä mutta ajauduin pois teini-ikäisenä. Kun palasin kirkkoon, aviomieheni Dale tuki minua mutta ei ollut kiinnostunut tapaamaan lähetyssaarnaajia.

Tultuani aktiiviseksi tapasin piispan temppelisuosituspuhuttelun merkeissä. Hän kysyi, maksoinko täydet kymmenykset, ja ilmoitin hyvilläni, että maksoin. Yllätyksekseni piispa kysyi: ”Tietääkö aviomiehesi, että maksat kymmenykset?” Järkytyin – miksi sillä oli merkitystä? Piispa pyysi ystävällisesti minua palaamaan sen jälkeen kun olin kertonut Dalelle, että maksoin kymmenykset.

Eräänä sunnuntaiaamuna sain viimein koottua rohkeuden kertoa miehelleni, että maksoin kymmenykset. Dale ällistyi minut sanomalla vain: ”Tiedän.” Se oli

yksi monista kymmenysten tuomista ihmeistä.

Vähän myöhemmin Dale antoi perheen talousasioiden hoidon minulle. Kun selitin, että maksaisin täydet kymmenykset kaikista tuloistamme, hän hyväksyi sen, koska hän näki siunaukset, joita kymmenysten maksaminen voisi tuoda.

Nyt kaappimme ovat aina täynnä, pidämme perheruokouksen joka päivä, lähetysaarnajat käyvät meillä ainakin kerran kuukaudessa ja mieheni osallistuu perheiltaan. Uskon, että jonakin päivänä Dale liittyy kirkkoon ja että hänen kääntymyksensä on saanut alkunsa päätöksestämme maksaa yhdessä täydet kymmenykset.

Sandie Graham, New York, Yhdysvallat

Kymmenysten maksaminen avaa taivaan ikkunat

Joitakin vuosia sitten mieheni joutui työttömäksi. Meillä oli vaikeuksia laskujemme maksamisessa ja ruoan ostamisessa sillä pienellä eläkkeellä, jota minä sain, mutta me onnistuimme selviytymään.

VASTAUKSIA KYSYMYKSIIN

Kuinka kymmenyksiä käytetään?

Kymmenysten periaatetta – sitä, että annamme vapaaehtoisesti kymmenennen osan tuloistamme Jumalan työhön – on opetettu Vanhan testamentin ajoista lähtien (ks. 1. Moos. 14:17–20). Näin Herra rahoittaa kirkkonsa työn. Nykyään kymmenysvaroja käytetään 1) temppelien, seurakuntakeskusten ja muiden kirkon rakennusten rakentamiseen, 2) kirkon toimintakustannuksiin, 3) lähetystyöohjelman rahoitukseen (tähän eivät sisälly yksittäisten lähetysaarnajien kulut), 4) kirkon luokissa ja apujärjestöissä käytetyn aineiston valmistamiseen sekä 5) muun tärkeän työn, kuten temppele- ja sukututkimustyön, toteuttamiseen.

Vaikka mieheni tuki omistautumistani kirkolle, hän oli turhautunut siitä, että maksoin kymmenykset, kun meillä oli tuskin varaa maksaa laskumme. Tunsin kuitenkin, että minun pitäisi edelleenkin noudattaa tätä käskyä.

Vaikka meillä oli vain vähän rahaa, meillä oli pieni puutarha. Kevään saavuttua kylvimme porkkanoita, perunoita, herneitä, tomaatteja, paprikoita ja yrttejä sekä muita vihanneksia. Puutarhamme kukoisti koko kesän, ja saimme runsaan sadon. Luumupuumme oksat miltei katkesivat hedelmien painosta. Minulla oli kiireinen kesä, kun pullotin ja pakastin hedelmiä ja vihanneksia, tein hilloa, paistoin piiraita ja vein ylimääräistä satoa naapureille.

Kun sitten kerran kävelin pienen puutarhamme läpi, muistin Jumalan lupauksen avata taivaan ikkunat ja vuodattaa ”teille siunausta, niin ettei ole kylliksi tilaa ottaa sitä vastaan” (3. Nefi 24:10).

Ajatellessani pakastintani, joka oli pullollaan tavaraa, tajusin, että taivaallinen Isä oli todella siunnannut meitä. Pieni puutarhamme tuotti niin paljon, että siinä oli meille riittävästi hädän hetkellämme – jopa yllin kyllin. Olen hyvin kiitollinen siitä, että Jumala siunaa meitä, kun me noudattamme Hänen käskyjään. ■

Jacqueline Kirbyson, Englanti

LUOKAA Kristukseen keskittyviä PÄÄSIÄISPERINTEITÄ

Pääsiäisenä me muistellemme Vapahtajamme lahjaa: sovitus.

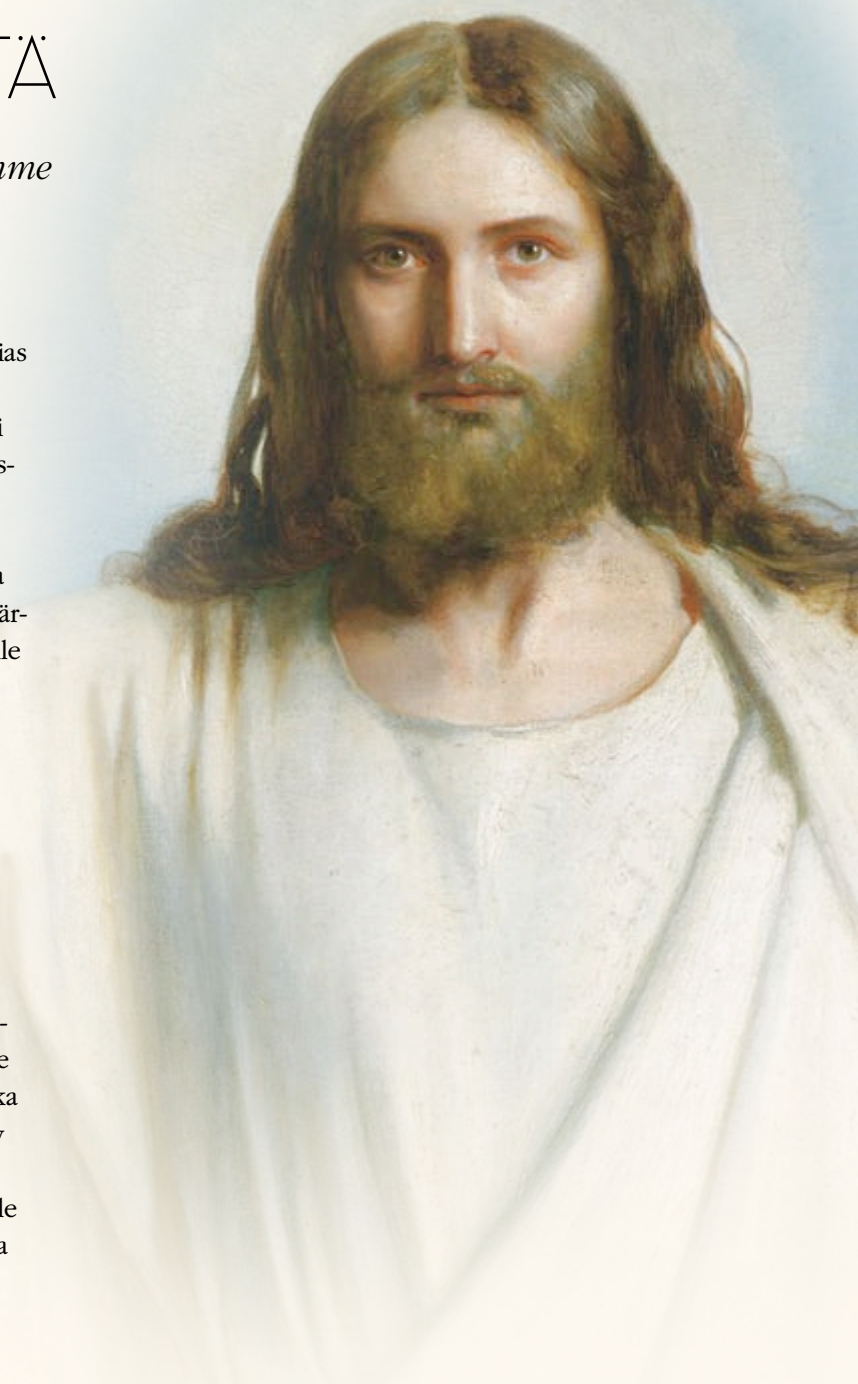
Diane L. Mangum

Pääsiäissunnuntaina joitakin vuosia sitten nelivuotias poikamme Ben tuli Alkeisyhdistyksen päätyttyä seurakuntakeskuksemme käytävää pitkin iloisesti heiluttaen värittämäänsä paperia. Hän huusi aivan innoissaan: ”Äiti, äiti, oletko kuullut ylönousemuksesta?” Hän halusi varmistaa, että olin kuullut ilouutisen. Jokin, mitä hänen Alkeisyhdistyksen opettajansa oli sanonut, todella kosketti Benin sydäntä niin, että hän alkoi iloisena ymmärtää, mitä ylönousemus tarkoittaa. Kuinka mukavaa meille kaikille olisi, jos tuntisimme tuota samaa iloa jokaisena pääsiäisenä!

Jeesuksen Kristuksen sovitus, johon kuuluu ylönousemus, on pääsiäisen ydinasia. Kristukseen keskittyvien perinteiden luominen auttaa meitä suuntaamaan ajatuksemme näihin Vapahtajamme lahjoihin.

Sunnuntain jumalanpalvelus ja perinteet

Me myöhempien aikojen pyhät palvelemme yhdessä pääsiäisenä kuten muina sunnuntaipäivinä ilman ylimääräisiä pitoja, paraateja tai juhlallisuuksia. Seurakuntamme johtajat suunnittelevat puheita ja musiikkinumeroita, jotka keskittyvät Jeesukseen Kristukseen. Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista on sanonut pääsiäissunnuntaista: ”Herra ei ole [aivan] selkeästi antanut meille uskonnollisia tapoja pitojen ja juhlallisuuksien muodossa muistuttamaan meitä siunauksista, joita me olemme

Häneltä tänä päivänä saaneet. Mutta sen, että meillä on perinteitä, jotka auttavat meitä pysymään lähellä saamaamme perintöä, tulisi olla jotakin sellaista, mitä jokainen perhe pyrkii ylläpitämään.” (Ks. ”Perhetraditiot”, *Valkeus*, heinäkuu 1990, s. 17.)

Seuraavassa on erilaisia perinteitä, joiden myötä perheet viettävät pääsiäistä ja lähentyvät rakkaitaan.

Todistaminen Kristuksen ylösnousemuksesta

- Janice ja Kirk Nielson aloittivat erityisen ”isovanhempien illan”, josta on tullut pääsiäisperinne. Sisar Nielson sanoo: ”Uskon, että vaikuttavinta, mitä me isovanhempina teemme, on mennä lastemme koteihin ja istua yhdessä lastenlastemme kanssa ja kertoa heille, että meillä on todistus Vapahtajasta.”
- Kun Hector ja Sherilyn Alban lapset olivat pieniä, he järjestivät joka ilta pääsiäistä edeltävällä viikolla aikaa lyhyeen oppiaiheseen asioista, jotka tapahtuivat Vapahtajan elämän viimeisellä viikolla.
- Jotkin perheet käyvät rakkaiden ihmisten haudoilla. He puhuvat lastensa kanssa niistä sukulaisista, jotka ovat kuolleet, ja ilmaisevat kiitollisuutta Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksesta.

Munasta on tullut miltei yleismaailmallinen pääsiäisen vertauskuva, joka kuvaa sitä, että Vapahtaja katkaisi ylösnousemuksellaan kuoleman kahleet. Siksi munien värittäminen ja piilottaminen pääsiäismunien etsintää varten sekä pääsiäiskorien antaminen ovat yleisiä perinteitä ympäri maailman.

- Venäjällä ihminen usein tervehtii toista pääsiäisenä sanomalla: ”Jeesus on noussut kuolleista.” Toinen vastaa siihen: ”Hän on tosiaankin noussut kuolleista.” Albaniassa perinne on samankaltainen. Siellä napsautetaan punaisiksi värjättyjä kiviä yhteen ja sanotaan: ”Kristus on noussut kuolleista.”
- Karen Spencer vaalii muistoja tanskalaisen isoäitinsä pääsiäisenviettotavoista ja värjää yhä mielellään munia keitettyillä purppuranpunaisilla sipulinkuorilla aivan kuten isoäitinsä. Hänen perheensä mielestä se on hyvä hetki puhua munasta uuden elämän ja ylösnousemuksen vertauskuvana.

- Jotkin perheet, joissa on pieniä lapsia, nauttivat viestin sisältävien pääsiäismunien etsimisestä. He panevat muovimunan sisään jonkin pienen esineen, joka kuvaa jotakin Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen liittyvää, sekä jonkin pyhien kirjoitusten kohdan luettavaksi. Sitten he numeroivat munat pääsiäiskertomuksen mukaan. Kun lapset avaavat munat järjestyksessä, he oppivat asioita Kristuksen sovituksista ja ylösnousemuksesta.

Pääsiäismusiikista nauttiminen

Musiikilla voi olla meihin voimakas vaikutus pääsiäisenä.

- David ja Joyce Beer nauttivat pääsiäisaiheisten konserttien etsimisestä. Ne auttavat heitä muistamaan Vapahtajan uhrin.
- Dave ja Nancy Harmon nauttivat Georg Friedrich Händelin *Messiaan* kuuntelemisesta, mikä sisar Harmonin mielestä ”kertoo enemmän pääsiäisestä kuin joulusta”.
- Eräs äiti kannustaa lapsiaan, jotka käyvät soittotunneilla, harjoittelemaan sen kuukauden aikana jonkin pääsiäislaulun.
- Dale ja Sara Okerlundin perhe kokoontuu pianon ääreen laulamaan pääsiäisestä kertovia kirkon ja Alkeisyhdistyksen lauluja.

Yhteinen pääsiäisateria

Perheateria on myös yksi merkityksellinen pääsiäisperinne eri puolilla maailmaa.

- Eräs perhe syö kinkkua ja puhuu siitä, kuinka Kristus täytti Mooseksen lain. Eräs toinen perhe syö kalaa muistaakseen, mitä Jeesus söi. Eliza ja Michael Pelerin perhe syö aterian, jossa on mukana lammasta, ja he puhuvat vertauskuvallisuudesta juutalaisessa pääsiäiskertomuksessa.
- Oman perheeni pääsiäispäivällisen jälkeen otamme valokuvan kaikista perheenjäsenistä ja muista rakkaista ystäväistä, jotka olivat mukana päivällisellä. Meillä on erityinen pääsiäisen leikekirja, johon on nyt merkitty muistiin onnellisia perhemuistoja yli 30 vuoden ajalta.

- Yhdellä avioparilla, jonka lapset ovat aikuisia, on tapana kutsua muita aikuisia ystäviä erityiselle päivälliselle. Sen aikana he kertovat muistojaan ja pohtivat pääsiäisen merkitystä.
- Joissakin maissa pääsiäisen pyhiin kuuluvat perjantai ja maanantai. Tahitissa perheenjäsenet tekevät usein yhdessä eväretken muille saarille. Keski-Amerikassa jotkut myöhempien aikojen pyhät käyttävät ylimääräisen ajan viettämällä aikaa perheen kanssa, syömällä yhdessä ja menemällä sitten temppeleihin.

Ei-uskonnollisia perinteitä jonakin toisena päivänä

Myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat perheet järjestävät usein ei-uskonnollisia pääsiäispuuhia jonakin toisena päivänä kuin pääsiäissunnuntaina.

- Brasiliassa eräs myöhempien aikojen pyhiin kuuluva isoäiti jättää pitkänäperjantaina tai lankalauantaina näkyvään paikkaan pari porkkanaa, joista on haukattu pala, ja piilottaa pääsiäismunia lähelle porkkanoita.
- Maanantaina eli toisena pääsiäispäivänä Joyce ja Scott Hendricksin perhe nauttii ateriasta ulkona ja erityisestä pääsiäismunien etsinnästä.

Pitäkää aina Kristus pääsiäisessä

Se, että perheillä puhutaan Jeesuksesta Kristuksesta, kuunnellaan pääsiäismusiikkia tai nautitaan erityinen ateria, voi tuoda hengellistä virikettä missä tahansa elämänvaiheessa. Pääsiäisenvieton ei tarvitse koskea suurta joukkoa. Pääsiäisenvieton henkilökohtainen perinne yksittäisessä kodissa tai sydämessä on aivan yhtä merkityksellistä.

Mekin voimme muistaa pääsiäisen ilon ja nauttia siitä pienen Benin tavoin, joka tullessaan seurakuntakeskuksen käytävää pitkin halusi kertoa ylösnousemuksen ilouutisesta. ■

Diane L. Mangum asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

PERHEEN TÄRKEYS

Perhe on hyökkäyksen kohteena nykyajan maailmassa. Siksi on tärkeämpää kuin koskaan, että lapset ja nuoret saavat todistuksen perheen tärkeydestä taivaallisen Isän suunnitelmassa (ks. *Nuorten voimaksi*, 2011, s. 14). Tämän numeron sivulla 52 Ann M. Dibb, toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa, suosittelee tapoja auttaa nuoria saamaan todistus perheestä.

Hän kirjoittaa esimerkiksi: ”Kun luet [perhe]julistusta, pane merkille oppeja, neuvoja, varoituksia ja luvattuja siunauksia ja mieti, mitä ne merkitsevät sinulle henkilökohtaisesti.”

Ehdotuksia nuorten opettamiseen

- Lukekaa ”Perhe – julistus maailmalle” sekä perhettä käsittelevä osuus julkaisusta *Nuorten voimaksi*. Puhukaa siitä, kuinka nämä ohjeet soveltuvat omaan perheeseen. Voisit todistaa perheen tärkeydestä.
- Voisitte pitää perheillan perheen tärkeydestä (hyvä lähde on uuden nuorten opetusohjelman osio ”Avioliitto ja perhe” osoitteessa lds.org/youth/learn).
- Käy sivustolla youth.lds.org. Valitse kohta ”For the Strength of Youth” ja sitten ”Family” löytääksesi lähteitä, jotka auttavat teitä ymmärtämään paremmin

perhettä koskevan opin: pyhien kirjoitusten viitteitä, videoita (ks. esim. ”Fathers and Sons”), Mormon Channelin radio-ohjelmia, kysymyksiä ja vastauksia sekä artikkeleita, kuten johtavien auktoriteettien puheita.

Ehdotuksia lasten opettamiseen

Seuraavat ovat joitakin esimerkkejä keinoista, joilla voisitte visuaalisesti seurata perheenne edistymistä kohti hengellisiä tavoitteita:

- Hanki pieni, läpinäkyvä purkki. Asettakaa lastenne kanssa jokin realistinen tavoite, joka vahvistaa perhettänne, kuten että pidätte perheillan joka maanantai tai luette joka päivä pyhiä kirjoituksia yhdessä perheenä. Pyydä lapsia tekemään purkkiin etiketti, johon tavoite on kirjoitettu. Joka kerta kun perheenne tekee tavoitteen mukaisen asian, pan-kaa purkkiin jokin pieni esine kuten marmorikuula tai helmi. Kun purkki on täynnä, voitte juhlia sitä erityisellä perhepäivälisellä tai -toiminnalla.
- Pyydä jokaista lasta piirtämään kuva perheenjäsenistä tekemässä jotakin päivittäistä tehtävää, johon haluaisitte kannustaa, kuten perherukous tai pyhien kirjoitusten tutkiminen. Aseta

Asiakirjassa ”Perhe – julistus maailmalle” olevien neuvojen noudattaminen voi vahvistaa ja suojella perhettämme.

piirroksia esille paikkaan, josta kaikki näkevät ne. Aloittakaa päivä niin, että paperin kuvapuoli on näkyvässä. Kun perheenne saa piirroksessa kuvatun tehtävän hoidettua, käännä piirros nurinpäin. Näkyvässä olevat piirroksia muistuttavat perhettänne tavoitteistanne ja siitä, miten ne voivat vahvistaa perhettänne sinä päivänä. Käännä jokaisen päivän alussa piirroksia jälleen näkyviin.

Auta myös lapsia näkemään siunaukset, joita perheenne saa tekemällä näitä asioita. Se, että autat lapsia tunnistamaan ne hyvät tunteet, jotka koituvat Hengen läsnäolosta kodissanne, lisäävät heidän haluaan noudattaa perhettä vahvistavia vanhurskaan käytöksen malleja. ■

MIKÄ TÄMÄ KIRKKO ON?

Monia vuosia sitten minun piti tarkastuttaa, vastasiko autoni turvallisuus- ja päästönormeja. Kun tulin eräänä iltapäivänä katsastusasemalle, näin, että tarkastettavien autojen jono oli kahdeksan tai yhdeksän auton pituinen.

Oli kaunis kevätpäivä, joten päätin rullata ikkunat auki, sammuttaa auton moottorin ja ottaa esiin asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle”, jota pidin autossani muun kirkon aineiston ohella. Vaarnajohtajamme oli äskettäin neuvonut vaarnan jäseniä opettelemaan julistuksen ulkoa. Tämä vapaahetki soi minulle täydellisen tilaisuuden tehdä niin. Lopulta tuli minun vuoroni tarkastuttaa autoni.

Yksi miehistä, joka suoritti tarkastuksia, osoitti, että hän ajaisi autoni asemalle sisään. Sitten hän pyysi

minua odottamaan läheisessä huoneessa, kunnes tarkastus oli suoritettu. Aikaa kului, kun katselin muiden asiakkaiden tulevan ja menevän. Jonkin ajan kuluttua aloin miettiä, että autossani täytyi olla jotakin pahasti vialla.

Viimein mekaanikko tuli asemalta odotushuoneeseen ja ilmaisi, että autoni oli läpäissyt tarkastuksen. Mikä helpotus! Maksoin kassalla ja kävelin ulos paikkaan, jonne hän oli pysäköinyt autoni, ja huomasin hänen odottavan minua.

”Neiti”, hän sanoi katsoen minua keskittyneesti, ”voisinko puhua kansanne hetken?”

”Tietenkin”, sanoin hänelle.

”Haluan pyytää anteeksi sitä, että autonne tarkastus kesti niin kauan. Kävi nimittäin niin, että kun ajoin

autonne sisään, huomasin toisella etuistuimella paperin, jossa puhuttiin perheistä. Sen sijaan että olisin palauttanut heti autonne, istuin asemalla ja luin sen paperin kerta toisensa jälkeen.”

Hän jatkoi: ”Mikä on tämä kirkko? Mikä on tämä asiakirja perheestä? Voinko saada siitä kopion? Siinä sanotaan, että apostolit ovat kirjoittaneet sen. Yritättekö sanoa minulle, että maan päällä on apostoleja tänä aikana aivan kuten Jeesuksen aikaan? Vastaatehan? Minun pitää saada tietää.”

Olin miltei sanaton mutta kokosin ajatukseni. Kerroin hänelle, että apostoleja *ja* profeettoja on todellakin maan päällä, aivan kuten Jeesuksen Kristuksen aikaan. Kerroin hänelle profeetta Joseph Smithistä ja evankeliumin palautuksesta. Sitten annoin hänelle kaiken kirkon aineiston, mitä minulla oli autossa. Hän antoi minulle nimensä ja puhelinnumeronsa, jotta lähetyssaarnaajat voisivat ottaa häneen yhteyttä. Keskustelumme päättyi hänen vilpittömään kiitollisuuden ilmaukseensa.

Kun ajoin pois, kyynelleet täytivät silmäni. Olin kiitollinen siitä, että olin jättänyt perhejulistuksen autonistuimelle.

En koskaan unohda innokkuutta, joka paistoi tuon miehen silmistä. Tuo kokemus oli unohtumaton opetus perhejulistuksen voimasta, nykyajan ilmoituksen todellisuudesta ja siitä, miten tärkeää on kertoa evankeliumista jokapäiväisissä – ja joskus odottamattomissa – tilanteissa. ■

Angela Fallentine, Uusi-Seelanti

”Huomasin toisella etuistuimella paperin, jossa puhuttiin perheistä”, mekaanikko sanoi minulle. ”Istuin asemalla ja luin sen paperin kerta toisensa jälkeen.”

KYMMENYKSEMME OLIVAT ETUSIJALLA

Kesällä 2006 mieheni työskenteli rekka-autonkuljettajana. Koska hän oli poissa kotoa noin kaksi viikkoa kerrallaan, vastuu laskujen maksamisesta oli etupäässä minulla. Hänen työnsä oli sellaista, että tulomme vaihtelivat kuukaudesta toiseen, joten rahojemme budjetointi oli hankalaa.

Siinä heinäkuussa hänen palkkasekkkinsä oli tavallista pienempi ja vähemmän kuin olin suunnitellut. Kun olin lunastanut hänen sekkinsä, vertasin pankissa olevaa summaa lankeavien maksujen luetteloomme. Tulini siihen tulokseen, että jos maksaisin kaiken, myös kymmenyksemme, meiltä jäisi puuttumaan noin

30 dollaria. Olimme täysien kymmenysten maksajia, koska olimme oppineet sen kantapään kautta muutamaa vuotta aiemmin, kun olimme jääneet jälkeen kymmenystemme maksamisessa. Ei tullut kysymykseenkään, että jättäisin tällä kertaa kymmenykset maksamatta.

Muistin kuulleen ihmisistä, jotka kirjoittivat kymmenyssekkinsä ensin, kun raha oli tiukalla, ja saivat sitten rahaa ihmeellisillä tavoilla. Yleensä kirjoitin sekit järjestyksessä sen päivän mukaan, jona ne piti saada postiin, joten kymmenyssekkimme oli harvoin ensimmäinen, jonka kirjoitin.

Mutta sinä päivänä päätin, että minun piti kirjoittaa kymmenyssekkimme ensimmäisenä, koska tiesin, että Herra järjestäisi meille keinon maksaa laskumme.

Seuraavana maanantaina sain sanan, että kurssi, jolle olin ilmoittanut vanhimman poikamme, oli peruutettu, ja se 20 dollarin sekki, jonka olin kirjoittanut kuukautta aiemmin, palautettaisiin. Kun laskin sekkivihkoni saldoa ja lisäsin siihen sen 20 dollaria, tajusin, että olin tehnyt viikkoa aiemmin 23 dollarin virheen laskelmissa. Lisäksi kaksi päivää myöhemmin saimme lastenlääkärimme toimistolta liikaa maksetusta laskusta palautuksena 36 dollarin sekki. Niinpä sen sijaan että meillä olisi ollut 30 dollaria liian vähän, meillä oli lähes 50 dollaria ylimääräistä.

Herra oli täyttänyt lupauksensa, joka on kohdassa Mal. 3:8–12, että jos me maksaisimme kymmenyksemme, Hän vuodattaisi siunauksia. Tiedän, että meitä siunattiin siksi, että noudattimme Herran käskyä maksaa kymmenyksemme ensimmäisenä. ■

Carrie Dalby Cox, Alabama,
Yhdysvallat

Tulin siihen tulokseen, että jos maksaisin kaiken, myös kymmenyksemme, meiltä jäisi puuttumaan noin 30 dollaria. Mutta kymmenysten maksamatta jättäminen ei tullut kysymykseenkään.

PYSY KAPKAUPUNGISSA

Siitä lähtien kun olin palvellut lähetyksessä Lontoon lähetyksentällä Englannissa, olin halunnut palata sinne asumaan ja töihin. Olin saanut äskettäin maisterinopintoni päätökseen ja ajattelin, että nyt saattaisi olla minulle oikea aika muuttaa Lontooseen. Työpaikkani varmistui, ja ajatus muutosta tuntui hyvältä.

Eräänä iltana rukoilin kuitenkin tietääkseni Herran tahdon ja sen, oliko oikein, että muuttaisin Lontooseen. Kun yritin saada unen päästä kiinni, eräs ajatus toisti itseään päässäni: ”Sinun pitää pysyä Kapkaupungissa.” Tämä ajatus sukelsi esiin monen tunnin ajan. Viimein tulin siihen tulokseen, että Jumala halusi minun olevan Kapkaupungissa. Vaikka siis halusin muuttaa, päätin jäädä. Heti sen jälkeen nukahdin.

Seuraavana päivänä aloin keksiä selityksiä sille, mitä edellisenä yönä oli tapahtunut, ja mietin yhä, pitäisikö minun sittenkin lähteä Lontooseen. Mutta edellisiltainen kokemus toistui sinä iltana. Ajatus ”Sinun pitää pysyä Kapkaupungissa” pyöri mielessäni koko ajan. Kun pohdin näitä ajatuksia, tulin vakuuttuneeksi siitä, että Herra tosiaan halusi minun pysyvän Kapkaupungissa, ja minä halusin tehdä sen, mitä Herra halusi minun tekevän.

Seuraavalla viikolla vaarnanjohtajani soitti ja pyysi saada tavata minut. Tiesin heti, että Herralla oli mielessä minulle jokin kirkon tehtävä. Henki todisti, että syy, miksi minun piti pysyä Kapkaupungissa, oli, että Herralla oli minulle työ tehtävänä.

Otin vastaan tehtävän vaarnan Nuorten Naisten johtajana, ja palvellessani muutamat seuraavat vuodet kykenin olemaan välineenä Herran käsissä. Sen johdosta omaa elämäni ja palvelmieni ihmisten elämää siunattiin. Opin johtamistaitoja, ja muita palvellessani Herra opetti minulle monia asioita.

Tuosta ajasta lähtien luottamukseni Herraan on vahvistunut. Kuinka

kiitollinen olenkaan Hengen hiljaisista kehotuksista, jotka ohjaavat minua Hänen tahtonsa tuntemisessa ja tekemisessä. Kun epäilen vähemmän ja olen halukas noudattamaan saamaani innoitusta, minua johdatetaan kokemaan suurempaa iloa ja rauhaa, koska tiedän, että taivaallinen Isäni on tyytyväinen elämäni. ■

Nicky Burgoyne Smith, Utah, Yhdysvallat

Eräänä iltana rukoilin tietääkseni Herran tahdon ja sen, oliko oikein, että muuttaisin Lontooseen.

MIKSI MAKSATTE YHÄ KYMMENYKSET?

Muutama vuosi sitten mieheni sai lopputilin. Hänen työnantajansa, jotka olivat ilmeisen pahoillaan siitä, mitä olivat tehneet, tarjosivat hänelle toista työtä, mutta se edellyttäisi vaikeaa muuttoa. Siitä huolimatta näimme edessä monia siunauksia, kuten työn jatkumisen.

Muuttomme jälkeen huomasimme kuitenkin, ettei työpaikka ollut enää tarjolla. Kenelläkään ei ollut järkevää selitystä. Tiesimme ainoastaan, että olimme uudessa paikassa, vailla työtä ja lähes vailla rahaa, koska olimme maksaneet velkamme ennen muuttoa ja käyttäneet viimeiset säästöimme muuttoon.

Mieheni yritti kaikin mahdollisin tavoin löytää kokopäivätyön. Sellaista etsiessään hän teki vähäpätöisiä töitä ja minä tein käsitöitä, minkä ansiosta tienasimme juuri sen verran, että elätimme itsemme maksettuumme kymmenyksen Herralle. Olimme säästäväisiä kaikessa, mutta ei ollut helppoa maksaa koulumaksuja, ostaa ruokaa ja vaatteita ja löytää rahaa, jota mieheni tarvitsi ollessaan työnhaussa.

Itkimme paljon, mutta emme koskaan lakanneet luottamasta siihen, että Herra siunaisi meitä. Ja me kiitimme siunauksista, joita meillä jo oli: tyttäristä, jotka olivat terveitä ja uskollisia, lujasta avioliitosta sekä tukea antavista sukulaisista ja seurakunnan jäsenistä.

Ystäväni, jotka eivät olleet kirkon jäseniä, kysyivät meiltä: ”Jos teillä

Muuttomme jälkeen saimme tietää, ettei aviomieheni työpaikka ollut enää tarjolla. Olimme uudessa paikassa, vailla työtä ja lähes vailla rahaa.

kerran on suuri tarve, miksi maksatte yhä kymmenykset?” Vastaus oli aina sama: koska Herra on käskenyt niin, emmekä me halua riistää Jumalalta (ks. Mal. 3:8–9).

Tiesimme aina, että jos olisimme uskollisia, Herra siunaisi meitä – ei ehkä siten kuin olimme toivoneet mutta varmasti siten kuin Hän katsoi olevan perheemme parhaaksi. Emme koskaan käyttäneet taloudellisia ongelmiamme syynä lakata palvelemasta Herraa; itse asiassa halumme palvella Häntä lisääntyi.

Tänä päivänä miehelläni on työpaikka, jonka avulla kykenemme maksamaan pois niitä velkoja, joita jouduimme ottamaan, kun hän oli työttömänä. On yhä pitkä aika siihen, kun voimme hengähtää helpotuksesta taloudellisessa mielessä, mutta tiedämme, että jos me tuomme ”täydet kymmenykset aarrekkammioon”, Jumala avaa taivaan ikkunat ja vuo-dattaa meille ”siunausta, niin ettei ole kylliksi tilaa ottaa sitä vastaan” (3. Nefi 24:10). ■

Raquel Pedraza de Brosio, Argentiina

Oikea aika

MENNÄ NAIMISIIN

Alissa Strong
kirkon lehdet

Ane ja Benjamin tiesivät, että kouluttautuminen oli tärkeää, ja he kumpikin halusivat opiskella yliopistossa. Kuinka heidän mahdollinen avioliittonsa sopi tähän suunnitelmaan?

Kun Ane oli lukiossa, hän odotti innolla päivää, jolloin hän opiskelisi yliopistossa. Oli niin monia aiheita, joita hän voisi opiskella, ja niin monta uraa, joista hän voisi valita! ”Minulla oli monia, monia kiinnostuksen kohteita, ja voisin tehdä niin monia eri asioita”, hän sanoo.

Vaikka Ane asui norjalaisessa pikkukaupungissa, hän kävi erittäin hyvää lukiota. Hänen koulunsa kannusti oppilaitaan tekemään ahkerasti töitä hyvien arvosanojen eteen ja opiskelemaan yliopistossa. Monet oppilaat Anen koulussa aloittivat yliopistopinnot heti ylioppilaaksi päästyään. Nuoresta asti Ane oli suunnitellut tekevänsä samoin. Opiskelu oli kuitenkin vain yksi niistä tavoitteista, joita Ane oli asettanut itselleen.

”Minua on opetettu hyvin Nuorissa Naisissa oppituntien ja Edistymisenohjelman ansiosta”, Ane sanoo. ”Tavoitteeni on aina ollut solmia tempeliavioliitto.”

Milloin on ”oikea aika”?

Yhtenä iltana paikallisessa instituutissa Ane tapasi hiljattain lähetystyöstä palanneen Benjaminin. ”Ensi hetkestä

kun hänet näin, hän teki minuun vaikutuksen hyvin monella tavalla”, Ane sanoo. ”Oli niin helppoa ja mukavaa jutella hänen kanssaan. Voimme vaivattomasti puhua evankeliumista.”

Benjamin pyysi häntä treffeille, ja ne sujuivat hyvin. Seuraavina kuukausina Benjamin ja Ane jatkoivat treffeillä käyntiä. He pelasivat jalkapalloa ja lentopalloa, kävivät patikoimassa ja katselivat elokuvia. Vähitellen he oppivat tuntemaan toisensa paremmin, ja heidän ystävyytensä syveni romanssiksi.

Kun heidän seurustelunsa jatkui, heidän ajatuksensa ja suunnitelmansa kääntyivät kohti avioliittoa. Ane ja Benjamin iloitsivat siitä, että he olivat löytäneet ihmisen, jonka kanssa he halusivat olla iankaikkisesti. Heidän suhteestaan tuli kuitenkin vakava pikemmin kuin kumpikaan heistä oli odottanut. Mitä tapahtuisi kaikille niille suunnitelmille, joita he olivat tehneet ollessaan nuoria? Pystyisivätkö he silti hankkimaan koulutuksen? Merkitsisikö avioliittopäätös sitä, että heidän muut tavoitteensa lykkääntyisivät?

Jotkut heidän ystävistään ja sukulaisistaan ajattelivat, että niin tapahtuisi.

”Monet ihmiset ympärilläni – kotona, koulussa ja töissä – olivat hyvin huolissaan siitä, kuinka tämä suhde vaikuttaisi opiskeluuni”, Ane sanoo. ”He kyselivät, tiesinkö edes, kestäisikö tämä suhde.”

Samanikäiset ystävät ajattelivat, että naimisiinmeno estäisi minua opiskelemasta yliopistossa”, hän kertoo. ”Heidän mielestään minä siten heittäisin kykyäni ja mahdollisuuteni hukkaan.”

Jotkut Benjaminin tuttavistakin ajattelivat samalla tavoin. ”Minun haluttiin uskovan, että olimme liian nuoria, että tulevan vaimoni pitäisi suorittaa tutkinto ensin ja että jos menisimme naimisiin, se tarkoittaisi, että saisimme lapsia, mihin me myös olimme liian nuoria”, hän sanoo.

Vaikka Ane ja Benjamin uskoivat evankeliumin tähdentämään perheeseen ja avioliittoon, niin ne, jotka eivät olleet kirkon jäseniä, eivät yleensä pitäneet asiaa yhtä tärkeänä – eivät ainakaan nuoren aikuisen kohdalla.

”Ihmiset kotikaupungissani ovat erittäin keskittyneitä opiskeluun ja työhön”, Ane selittää. ”Se on hyvä asia, mutta se ei jätä paljon tilaa perheelle – tai uskonnolle.”

Benjamin sanoo: ”Olin aina ajatellut, että oli oikein, että lähetystyöstä palattuani etsisin jonkun, josta pitäisin ja jota sitten rakastaisin, ja kun olisimme tehneet päätöksen solmia avioliitto ja saaneet vahvistuksen Pyhäältä Hengeltä, menisimme naimisiin. Minusta se tuntui hyvin yksinkertaiselta, mutta äkkiä kaikesta oli tullut hämmäntävää, epäselvää ja vaikeaa.”

Mitä Herra sanoo?

Sekä Benjamin että Ane olivat huolissaan ystäviensä esittämistä neuvoista ja mielipiteistä. Kokonaisen vuoden ajan he yrittivät päättää, milloin olisi oikea aika mennä naimisiin. He tiesivät, että viime kädessä tärkeintä opastusta he saivat Herralta, joten he käyttivät paljon aikaa pyhien kirjoitusten tarkastelemiseen ja profeettojen sanojen tutkimiseen perhettä, avioliittoa ja opiskelua koskevista puheista.

”Kaikissa näissä lähteissä puhutaan siitä, kuinka tärkeitä sekä avioliitto että opiskelu ovat”, Ane sanoo. Kun hän edelleen etsi opastusta, asia selvisi viimein eräässä keskustelussa erään instituutin johtohenkilön kanssa. ”Hän sanoi minulle: ’Aika on oikea silloin, kun kyseessä on oikea henkilö ja oikea paikka (temppele!’” Ane muistelee. ”Se todella kevensi mieltäni. Sain monia Hengen kehoituksia, jotka vahvistivat, että se oli polku, jolle minun pitäisi lähteä. Tulin tietämään, että Benjamin ja minä menisimme

Benjamin ja Ane tyttärensä Olean kanssa.

naimisiin ja että se oli oikea ratkaisu minulle siinä vaiheessa.”

Ane tiesi tekevänsä edelleen töitä koulutuksen hankkimiseksi, koska se oli myös asia, johon Herran profeetat kannustavat. Mutta nyt hän tiesi, että avioliitto olisi hänen tärkeysjärjestyksensä kärjessä.

Ane oli surullinen, koska hän tiesi, että harvat ihmiset pitäisivät hänen avioitumistaan siinä iässä asiana, josta kannatti iloita. Mutta hän päätti keskittyä siihen, että oppisi tunnistamaan Hengen kehoitukset ja sen, mitä Herra ajatteli, eikä siihen, mitä hänen ikätoverinsa ajattelivat. ”Juuri sitä minä tarvitsisin pysyäkseni lujana ja puolustaakseni sitä päätöstä, jonka olin tehnyt”, hän sanoo.

Benjamin ei koskaan kokenut mitään selkeää käännekohtaa, jossa hän olisi tajunnut, että avioliitto siinä vaiheessa oli oikea päätös hänen kohdallaan. Sen sijaan hän sanoo: ”Oivalsin, että minun oli palattava perusasioihin. Miksi olin täällä? Mikä oli tarkoitukseni maan päällä?”

Kun hän tutki pyhiä kirjoituksia sekä profeettojen ja apostolien sanoja, hän kääntyi rukouksessa taivaallisen Isän puoleen. Hän sai myös pappeuden siunauksia. ”Minulle selkeni, että minut oli lähetetty maan päälle, jotta palaisin Jumalan luo perheeni kanssa”,

hän sanoo. ”Ei ollut mitään suurempaa työtä tai muuta tehtävää, joka korvaisi sen. Se sanotaan asiakirjassa ’Perhe – julistus maailmalle’. Jos tietoisesti jättäisin piittaamatta siitä ja tekisin jotakin muuta, rikkoisin Jumalan käskyjä.

Kun minulle selveni, että se, mitä minulle oli opetettu koko ikäni, oli niin totta, että se oli tärkeämpää kuin muiden mielipiteet, tunsin valaistuneeni. Päätin toimia sen mukaan, mitä minulle oli opetettu.”

Ane ja Benjamin solmivat avioliiton 16. heinäkuuta 2009 Tukholman tempelissä Ruotsissa. ”Kun tempelisinetoimisemme päivä tuli, tunsin suurta rauhaa”, Ane sanoo. ”Se oli hyvin korutonta. Kaunista. Ei maailmallisia turhanpäiväisyyksiä. Tuntui niin hyvältä olla vanhempinen ja sisarusteni kanssa tempelissä – ja Benjaminin kanssa. Se oli hetki, joka oli täynnä todellista rakkautta.”

Siunaukset, joita koituu

Vaikka avioliittoon johtaneet kuukaudet olivat vaikeita, Ane on kiitollinen koettelemuksista, joita koki. ”Se pakotti minut ottamaan kantaa”, hän sanoo. ”Jumala auttoi ja vahvisti minua pyhien kirjoitusten, rukousten ja pappeuden siunausten avulla. Monet ihmisistä, jotka olivat alkuun kielteisiä, ovat tulleet huomaamaan, että valintani oli

AVIOITUMISEN HAASTEIDEN VOITTAMINEN

Hartaustilaisuuden puheessaan nuorille aikuisille vanhin Earl C. Tingey, täysinpalvellut seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsen, käsitteli kuutta huolenaihetta, joita nuorilla naimattomilla aikuisilla saattaa olla avioliitosta:

1. Saattaa vaikuttaa siltä, että lähetystyöstä palanneita rohkaistaan vähemmän menemään naimisiin. Jos se on käsityksenne, niin se on väärä olettamus. Kaikkia kotiin palanneita lähetysaarnajia tulee kehottaa kotiin palatuaan pysymään aktiivisina kirkossa, hankkimaan koulutus, opettelemaan työssä tarvittavia taitoja ja etenemään iankaikkisen kumppanin etsimisessä.

2. Joistakuista nuorista miehistä saattaa tuntua, etteivät he pysty täyttämään joidenkuiden nuorten naisten odotuksia. – Riittävä kommunikointi voi selvittää tämän epävarmuuden.

3. Opiskelun tai uran painottaminen saattaa asettaa avioliiton vähäisempään asemaan. Avioliitto, opiskelu ja ura voivat kulkea käsi kädessä. Ura ilman perhettä silloin, kun perheen perustaminen on mahdollista, on murhenäytelmä.

4. Älkää antako elämänne olla vain olemassaoloa, joka on hauskaa tai itsekästä. Elämä on enemmän kuin huvipuisto. Älkää jääkö omaisuuden haalimisen koukkuun. Hyväksykää vastuu.

5. – Kielteinen käsitys avioliitosta saattaa olla jollekulle esteenä solmia avioliitto. Jotkut sanovat: 'Miksi mennä naimisiin, kun avioeroja on niin paljon?' Avioeron olemassaolo ei merkitse sitä, ettei voisi saada onnellista ja onnistunutta avioliittoa. Älkää antako muiden ihmisten tekojen määrätä päätöksienne. Päätäkää, että teidän avioliitonne onnistuu.

6. Jotkut lykkäävät naimisiinmenoa taloudellisista syistä. Avioliiton lykkääminen, kunnes rahat riittävät tylyikkäseen elämään, ei ole viisasta. Kun niin käy, menetetään hyvin suuri osa yhteiselämästä – elämän haasteiden kanssa kamppaileminen, niihin sopeutuminen ja oppiminen selviytymään niistä."

Artikkelista "Kolme sanomaa nuorille aikuisille", *Liahona*, huhtikuu 2007, s. 30.

hyvä ja oikea. He näkevät, että olen todella löytänyt onnea. He ovat kiittäneet minua siitä, että luotin itseeni ja Herraan."

Naimisiinmenonsa jälkeen Ane ja Benjamin muuttivat uuteen kaupunkiin, jossa he kumpikin aloittivat yliopisto-opinnot. Pian he toivottivat tervetulleeksi tyttärensä Olean, ja Ane lykkäsi väliaikaisesti opintojaan. Ane jatkaa opiskelua osa-aikaisesti ja internetin välityksellä, niin että hän voi saada sekä koulutuksen että olla kotona hoitamassa heidän tyttärtään. Vaikka Ane tietää, että sellainen järjestely on kovaa työtä, hän kykenee silti saamaan koulutuksen, jonka haluaa.

"Jotkut ovat ehkä ajatelleet, että minun oli uhrattava monia asioita mennäkseni naimisiin ja perustaakseni perheen", hän sanoo, "ja siltä asia olisi voinut vaikuttaa. Mutta todellisuudessa olen saanut kaiken. Tiedän, että kun päätän asettaa Herran etusijalle, minulle annetaan kaikki muu tarpeellinen. Olen hyvin innoissani ja kiitollinen siitä, että saan tutkintoni. Mutta ennen kaikkea olen kiitollinen siitä, että meillä on mahdollisuus olla iankaikkinen perhe!"

Benjamin on samaa mieltä. "Jumala on ohjannut elämäni sellaisella tavalla, että minua on opetettu asettamaan Hänet ensimmäiseksi", hän sanoo. "Minulle kyse ei ollut valinnasta perheen ja koulutuksen välillä, vaan perheen asettamisesta etusijalle ja koulutuksen hankkimisesta samaan aikaan. Muiden päätösten kohdalla on samoin. Kyse ei ole siitä, että Jumala tai ei mitään, vaan siitä, että kun Jumala on etusijalla, niin kaikki muukin hoituu." ■

Kuinka selviydyn evankeliumiaiheisista keskusteluista, kun keskustelukumppani vain pyrkii voittamaan väittelyä logiikan turvin? Sellaiset ihmiset eivät halua kuulla todistusta.

Logiikka ja järki voivat tietenkin auttaa meitä ymmärtämään totuutta, ja on mahdollista esittää loogisia perusteluja kirkon ja sen opetusten puolustamiseksi. Mutta kun ihminen on kiinnostuneempi voittamaan väittelyn kuin ymmärtämään toisen uskonkäsityksiä, päädytään yleensä kiistelemään. Ole luja, kun todistat siitä, mihin uskot ja minkä tiedät olevan totta.

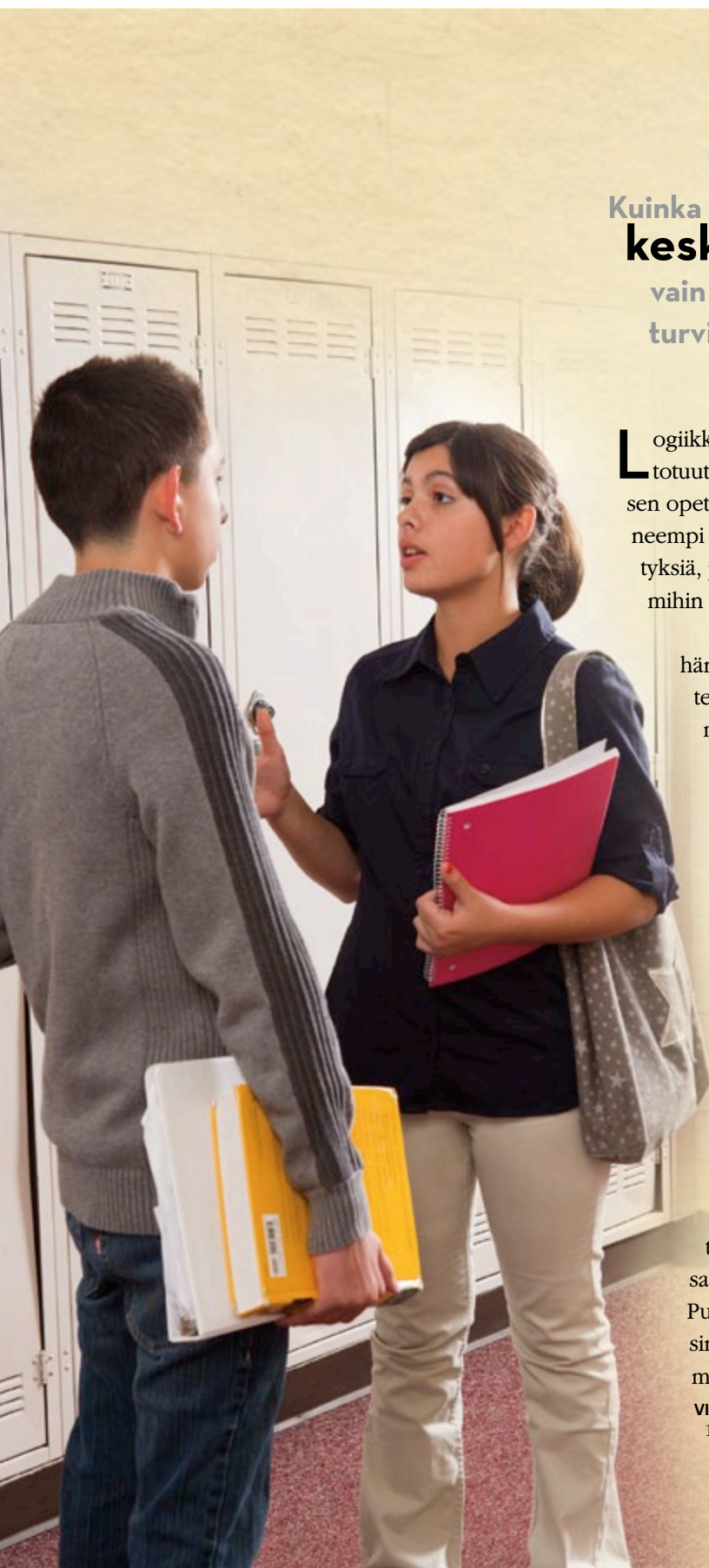
Jos henkilö, jonka kanssa puhut, painostaa asiassa, anna hänen tietää, että arvostat sitä, mihin hän uskoo, mutta että teidän täytyy olla yhtä mieltä siitä, että olette asiasta eri mieltä. Uskonnollisia käsityksiä koskeissa keskusteluissa ei pitäisi olla kyse ”voittamisesta”. Ja jos ryhdyt kiistelemään tai suutut, et ole esimerkki siitä, mihin uskot, eikä Pyhä Henki ole kanssasi.

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista on opettanut, että kun me puhumme ihmisille kirkosta, ”pyrkimyksemme tulisi olla auttaa heitä ymmärtämään totuus, ei puolustaa omaa minäämme tai kerätä pisteitä teologisessa väittelyssä. Vilpitön todistuksemme on voimallisin vastaus, minkä voimme antaa arvostelijoillemme. Ja sellaisen todistuksen voi lausua ainoastaan rakkaudessa ja lempeydessä.”¹

Hengen asioita opitaan, ei ihmisviisauden houkuttelevin sanoin vaan ilmentämällä Jumalan Hengen voimaa (ks. 1. Kor. 2:4). Vaikka se ei ehkä muutakaan kenenkään mieltä, sinun tulee todistaa ja antaa ihmisten tietää, mihin uskot. Ja kun kerrot evankeliumista, se, *miten* sanot sanottavasi, voi olla yhtä tärkeää kuin se, *mitä* sanot. Puhu kärsivällisesti ja rakastavasti. Noudata Henkeä, niin sinua innoitetaan tietämään, mitä sanoa (ja mitä jättää sanomatta) ja kuinka reagoida. ■

VIITE

1. Ks. ”Kristillinen rohkeus – opetuslapseuden hinta”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 74.

Mikä on nuorten luokkien ja koorumeiden johtokuntien tarkoitus?

Nuorten Naisten luokkien johtokunnista ja Aaronin pappeuden koorumien johtokunnista on hyötyä sekä niille, jotka palvelevat niissä, että niille, joita ne palvelevat.

Johtokuntien jäsenillä on oikeus saada innoitusta luokkaa tai koorumia varten, niin että he voivat tietää, kuinka rukoilla luokkansa tai kooruminsa jäsenten puolesta ja ystävyyttä heidän kanssaan, etenkin niiden kanssa, jotka ovat uusia tai vähemmän aktiivisia. Johtokuntaan kuuluminen auttaa nuoria oppimaan johtamistaitoja kuten tehtävien ja vastuun jakamista, palvelemista, vuorovaikutusta ja osallistumista neuvostoihin. Kokousten järjestämisen ja johtamisen oppiminen auttaa nuorijohtajia valmistautumaan lähetystyöhön ja muihin tuleviin kirkon tehtäviin, kun he oppivat, että on tärkeää tehdä velvollisuutensa, sekä oppivat laatimaan suunnitelman ja toteuttamaan sen.

Luokkien ja koorumeiden jäsenet saavat myös tiettyjä siunauksia näiden johtohenkilöiden välityksellä. Heillä on joku ikäisensä, jolle puhua ja joka voi auttaa ja kannustaa heitä evankeliumin mukaiseen elämään ja tekemään monia asioita, etenkin heidän suorittaessaan Edistymisen- tai Velvollisuus Jumalaa kohtaan -ohjelmaa. Koska luokkien ja koorumeiden

johtajat palvelevat piisapakunnan nuorisokomiteassa, he voivat kertoa piispalle luokissaan ja koorumeissaan esiintyvistä ongelmista, huolenaiheista tai hyvistä teoista.

Kutsu luokan tai koorumin johtokuntaan on suuri vastuu, joka auttaa nuoria saamaan enemmän itseluottamusta, oppimaan olemaan johtaja ja esimerkki sekä kasvattamaan rakkautta ja ykseyttä luokassa tai koorumissa. ■

Kirjasessa *Nuorten voimaksi* kehoitetaan välttämään äärimmäisiä hiustyylejä. Millaisia tyylejä pidetään äärimmäisinä?

Se, mitä pidetään äärimmäisenä, voi vaihdella eri kulttuureissa ja eri ajankohtina, joten on vaikea sanoa täsmälleen, millainen hiustyyli on äärimmäinen. Mistä siis tiedät, onko jokin hiustyyli ”äärimmäinen”? Kysy itseltäsi: ”Miksi teen tämän?” Jos olet

pyrkinyt hankkimaan epätavallisen hiusvärin/hiusvärejä, pituuden/pituuksia ja tyylin pelkäästään ”julistaaksesi” jotakin tai saadaksesi huomiota, niin olet ehkä mennyt äärimmäisyyksiin, joihin kirjassessa *Nuorten voimaksi* viitataan.¹

Pyytävätkö kirkon johtajat sinua välttämään äärimmäisyyksiä vain siksi, että he haluavat sinun näyttävän arkipäiväiseltä ja tavalliselta, ihmiseltä, jolla ei ole mitään tyyliä tai persoonallisuutta? Eivät tietenkään. He ovat antaneet tämän neuvon, koska ulkoinen olemuksesi kertoo jotakin sinusta. ”Pukeutumisellasi ja ulkoisella olemuksellasi voit osoittaa, että tiedät, kuinka kallisarvoinen ruumiisi on. Voit osoittaa, että olet Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi.”² Äärimmäiset hiustyyliä saattaisivat jättää tämän viestin varjoonsa ja antaa sinusta maailmallisemman kuvan. ■

VIITTEET

1. Ks. *Nuorten voimaksi*, 2011, s. 7.
2. *Nuorten voimaksi*, s. 6.

MITÄ TAPAHTUU KUOLEMAMME JÄLKEEN?

Se on perimmäinen kysymys, ja Jumala on antanut meille vastauksia muinaisten ja nykyisten profeettojen välityksellä.

Rakastava taivaallinen Isämme on antanut meille jonkin verran tietoa siitä, mitä voimme odottaa, kun lähdemme tästä elämästä. Seuraavat ovat totuuksia, jotka voivat auttaa sinua ymmärtämään, missä kuolleet rakkaasi ovat nyt ja missä me kaikki lopulta tulemme olemaan.

Mitä me tiedämme henkimaailmasta?

Missä henkimaailma on?

Presidentti Brigham Young (1801–1877) on opettanut, että niiden henget, jotka ovat eläneet maan päällä, jäävät ympärillemme tähän maailmaan, vaikka emme näekään heitä.¹

Millainen henkimaailma on?

Riippuu tilanteesta. Vanhurskaat kokevat paratiisin – onnen, levon ja rauhan vailla ongelmia, huolia ja surua (ks. Alma 40:12). Jumalattomat kokevat helvetin (ks. Alma 40:13–14). Helvetti voidaan määritellä pettymyksen aiheuttamaksi piinaksi ihmismielessä².

Miltä henget näyttävät?

Ihmisen hengellä oli aikuisen muoto kuolevaisuutta edeltävässä

OSALLISTU
KESKUSTELUUN

Maaliskuussa tutkitte pappeuskoorumeissanne ja Nuorten Naisten ja pyhäkoulun luokissanne Jeesuksen Kristuksen sovitusta. Yksi monista sovituksen siunauksista on se, että sen ansiosta me kaikki nousemme kuolleista. Mieti sitä, kuinka tieto sovituksesta ja ylösnousemuksesta muuttaa näkökulmaasi vaikeina aikoina. Yritä muistella jotakin erityistä tilannetta ja sitä, kuinka todistuksesi sovituksesta ja ylösnousemuksesta oli sinulle siunauksena, ja harkitse tuon kokemuksen kertomista perheellesi tai jollakin tulevalle sunnuntain oppitunnilla kirkossa.

elämässä, ja hänellä on sama muoto henkimaailmassa, vaikka hän kuolisi-kin vauvana tai lapsena.³

Voivatko henkimaailmassa olevat henget nähdä meidät?

Kyllä, tarvittaessa. Presidentti Joseph F. Smith (1838–1918) on sanonut, että ne, jotka ovat henkimaailmassa, voivat nähdä meidät selkeämmin kuin me voimme nähdä heidät ja että ”heidän levottomuutensa puolestamme ja heidän rakkautensa meitä kohtaan ja heidän toiveensa hyvinvointimme puolesta on varmasti-kin suurempi kuin mitä me itse tunnemme omasta puolestamme”⁴.

Voivatko henkimaailmassa olevat henget yhä kokea kiusauksia?

Jos olet uskollinen tässä elämässä, Saatanalla ei ole valtaa sinuun

henkimaailmassa. Jumalattomat ovat Saatanan alaisia siellä aivan kuten he olivat maan päällä.⁵ Vanhin M. Russell Ballard kahden-toista apostolin koorumista onkin selittänyt, että tämä elämä on aika tehdä parannus, koska ”kun me olemme täällä kuolevaisuudessa, ruumis ja henki voivat oppia yhdessä”⁶.

Mitä henkimaailmassa olevat henget tekevät?

Ensinnäkin me tiedämme, että uskollisten henget, jotka eivät ole vielä kokeneet ylösnousemusta, tekevät lähetystyötä henkivankilassa olevien henkien keskuudessa.⁷ Tiedämme myös, että niiden keskuudessa, jotka olivat uskollisia, vallitsee perherakenne ja kirkon organisaatio.⁸

MERKITYSTÄ, MOTIVAATIOTA JA TOIVOA

”Ylösnousemus on uskomme peruspilari. Se tuo merkitystä oppiimme, motivoi käyttäytymistämme ja antaa toivoa tulevaisuuteemme.”

Vanhin Dallin H. Oaks kahdenoista apostolin koorumista, ”Ylösnousemus”, *Liahona*, heinäkuu 2000, s. 16.

Mitä me tiedämme ylösnousemuksesta?

Kuinka moni ihminen nousee kuolleista?

Kaikki ihmiset, jotka ovat joskus eläneet maan päällä, nousevat kuolleista (ks. 1. Kor. 15:21–23).

Millainen ylösnoussut ruumis tulee olemaan?

Ylösnoussut ruumis tulee olemaan

- **kuolematon.** ”Tämä kuolevainen ruumis herätetään kuolemattomaksi ruumiiksi – –, niin etteivät he voi enää kuolla” (Alma 11:45).
- **täydellinen.** ”Henki ja ruumis yhdistetään jälleen täydellisessä muodossaan” (Alma 11:43).

Presidentti Joseph F. Smith on selittänyt: ”Epämuodostumat poistetaan, vammat korjataan, ja miehet ja naiset saavuttavat henkensä täydellisyyden, jonka Jumala alussa heille määräsi.”⁹

- **kaunis.** Presidentti Lorenzo Snow (1814–1901) on sanonut: ”Ei ole mitään kauniimpaa katsottavaa kuin ylösnoussut mies tai nainen.”¹⁰
- **loistava.** Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on sanonut: ”Henkenne on nuori ja eloisa ja kaunis. Vaikka ruumiinne olisi vanha ja sairas tai rampa tai jollakin tavoin vammaisen, niin kun henki ja ruumis yhdistetään ylösnousemuksessa, tulette olemaan loistavia, ja sitten teidät kirkastetaan.”¹¹
- **vailla murhetta tai tuskaa.** ”Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa” (Ilm. 21:4).

Mitä tapahtuu ihmisille, jotka kuolevat lapsina?

Profeetta Joseph Smithin mukaan lapsuudessaan kuolleen lapsen vanhemmat saavat ilon, nautinnon ja mielihyvän ”kasvattaa tätä lasta hänen ylösnousemuksensa jälkeen, kunnes hän varttuu henkensä täyteen mittaan”¹².

Mitä tapahtuu ihmisille, jotka on polttohaudattu tai joita ei ole haudattu lainkaan?

Vaikka kirkko ei kannata polttohautausta, uskomme, että kaikista huolimatta kaikki ihmiset nousevat kuolleista täydellisessä ruumiissa. Presidentti Brigham Young on opettanut, että ylösnousemuksessa ”ne perusosaset, jotka olivat ominaisia täällä muodostamalleen ruumiille, jos me pidämme sitä kunniaassa – kootaan silmänräpäyksessä yhteen, vaikka ne olisivat hautautuneina meren syvyyksiin ja vaikka yksi osanen olisi pohjoisessa, toinen etelässä, yksi olisi idässä ja toinen lännessä, ja henkemme ottaa ne haltuunsa”¹³.

Ketkä nousevat kuolleista ja milloin?

ENSIMMÄINEN YLÖSNOUSEMUS ELI VANHURSKAIDEN YLÖSNOUSEMUS (KS. OL 76:17)

▲ Kristuksen ylösnousemuksen yhteydessä

Profeettoja ja tiettyjä muita vanhurskaita ihmisiä, jotka saavat selestisen kirkkauden (ks. Moosia 15:21–25).

▲ Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä

Ne, jotka saavat selestisen kirkkauden (ks. OL 76:50–70; 88:96–98).

▲ Tuhatvuotisen valtakunnan alussa

Ne, jotka saavat terestrisen kirkkauden (ks. OL 88:99).

TOINEN YLÖSNOUSEMUS ELI JUMALATTOMIEN YLÖSNOUSEMUS (KS. OL 76:17)

▲ Tuhatvuotisen valtakunnan lopussa

Ne, jotka saavat telestisen kirkkauden (ks. OL 76:85; 88:100–101).
Kadotuksen pojat (ks. OL 76:43–48; 88:102).

Miksi fyysinen ylösnousemus?

Fyysinen ylösnousemus on osa Jumalan suunnitelmaa, ja profetat ovat opettaneet sitä Aadamin ajoista lähtien (ks. Moos. 5:10). Mutta ”paholaisella ei ole ruumista, ja siinä on hänen rangaistuksensa”¹⁴, joten hän vääristää tämän opetuksen, niin etteivät ihmiset usko fyysiseen ylösnousemukseen.

Monet ihmiset uskovat, että fyysinen ruumis on kuin hengen vankila ja että me voimme olla todella onnellisia vain silloin kun henkemme vapautuu ruumiista, mutta se ei ole totta. Herra on ilmoittanut, että fyysinen ylösnousemus on välttämätön, koska

- **siten me saamme ilon täyteyden.** Vain ”henki ja aine [fyysinen ruumis] erottamattomasti yhteen liitettyinä saavat ilon täyteyden” (OL 93:33). Tiedämme myös, että ne, jotka

olivat kuolleet ja odottivat henkimaailmassa Kristuksen ylösnousemusta, ”olivat pitäneet henkensä pitkää eroa ruumiista vankeutena” (OL 138:50).

- **se on siunaus siitä, että valitsimme taivaallisen Isän suunnitelman.** Ennen kuin synnyimme maan päälle, kaikki henget, jotka tulisivat joskus elämään maan päällä, päättivät seurata taivaallisen Isämme suunnitelmaa eivätkä Saatanan kapinointia (ks. Abr. 3:23–28). Sen johdosta me saimme kuolevaisen ruumiin, ja Kristuksen ylösnousemuksen lahjan ansiosta me tulemme nousemaan kuolleista ja saamaan kuolemattoman ruumiin. Ne, jotka seurasivat Saatanaa kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa, eivät saa koskaan minkäänlaista fyysistä ruumista.

- **se tuo meidät takaisin Jumalan eteen tuomittaviksi.** Mormonin kirja opettaa selkeästi, että juuri ylösnousemuksen voiman ansiosta voimme tulla Jumalan eteen tuomittaviksi tekojemme mukaan.¹⁵
- **se on pelastuksen edellytys.** Joseph Smith on opettanut: ”Kukaan ei voi saavuttaa – – pelastusta muutoin kuin maallisen majan [fyysisen ruumiin] kautta.”¹⁶
- **siten meistä tulee taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen kaltaisia.** ”Isällä on liha- ja luuruumis, yhtä käsinkosketeltava kuin ihmisen; Pojalla myös” (OL 130:22). ■

VIITTEET

1. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 279.
2. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 234.
3. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 131–132.
4. *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 415.
5. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, s. 282; Alma 34:34–35.
6. ”Is It Worth It?”, *New Era*, kesäkuu 1984, s. 42.
7. Ks. OL 138:30; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 496.
8. Ks. *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 250; lisätietoa henkimaailmasta on myös artikkelissa Dale C. Mouritsen, ”Henkimaailma, tuleva kotimme”, *Valkeus*, joulukuu 1977, s. 3–8.
9. *Evankeliumin oppi*, s. 22.
10. *The Teachings of Lorenzo Snow*, toim. Clyde J. Williams, 1996, s. 99.
11. ”20 markan seteli”, *Liahona*, kesäkuu 2009, s. 23.
12. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 184.
13. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, s. 276.
14. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 219.
15. Ks. 2. Nefi 9:22; MK Jaak. 6:9; Moosia 16:8–10; Alma 11:41; 33:22; 40:21; Hel. 14:17; Morm. 7:6; 9:13.
16. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 221.

Vanhin Quentin L. Cook

kahdentoista apostolin
koorumista

ÄLKÄÄ KÄYTTÄKÖ NAAMIOITA

Yksi parhaimmista suojakeinoistanne huonojen valintojen välttämiseksi on olla käyttämättä minkäänlaista anonyymiteetin naamioita.

Kun olen pohtinut sitä, keitä te olette, minut on vallannut tunne, ettette kenties täysin arvosta oman sukupolvenne merkittävyyttä. Minä uskon, että teidän taustanne ja perustanne on sellainen, että voitte olla paras sukupolvi, mitä ikinä on nähty, etenkin taivaallisen Isämme suunnitelman eteenpäin viemisessä.

Kun ottaa huomioon sen valtavan potentiaalain hyvään, joka teissä on, niin mikä minua teidän tulevaisuudessanne huolestuttaa? Mitä neuvoja voin antaa teille? Teihin jokaiseen kohdistuu suuri paine toimia luonteenne vastaisesti – jopa käyttäen naamioita – ja tulla ihmiseksi, joka ei oikeasti kuvasta sitä, keitä te olette tai keitä te haluatte olla.

Esimerkki Yhdysvaltain historiasta

Vuonna 2011 vanhin L. Tom Perry ja minä tapasimme Abraham Foxmanin, joka on Anti-Defamation League [herjauksenvastainen liitto] -järjestön puheenjohtaja Yhdysvalloissa. Järjestön päämääränä on saada vihamielinen suhtautuminen juutalaisiin loppumaan.

Tavatessamme Foxmanin kysyin häneltä, minkä neuvon hän antaisi

meille, kun on kyse tiedotustehtävistämme kirkossa. Hän pohti hetken ja selitti sitten, että on tärkeää kannustaa ihmisiä olemaan käyttämättä naamioita. Hän kuvaili Ku Klux Klania. Se oli 20. vuosisadan alkupuolella hyvin vaikutusvaltainen ja varsin pelottava organisaatio useimmille amerikkalaisille. Klaaniin kuuluvat käyttivät samanlaisia viittoja ja naamioita, minkä vuoksi osallistujia oli mahdoton tunnistaa. He polttivat ristejä vainoamiensa ihmisten nurmikoilla ja nimittivät itsensä eräänlaisiksi moraalin vartijoiksi. He vainosivat eniten afroamerikkalaisia mutta myös katolisia, juutalaisia ja maahanmuuttajia. Taisteluhenkisimmät klaanin jäsenistä osallistuivat ruoskimisiin, pahoinpitelyihin ja jopa murhiin. Foxman toi esiin, että suurin osa klaanilaisista, silloin kun he eivät käyttäneet naamioita, oli yleensä tavallisia ihmisiä kuten liikemiehiä ja kirkossa kävijöitä. Hän huomautti, että salaamalla henkilöllisyytensä ja käyttämällä naamioita he kykenivät osallistumaan sellaiseen toimintaan, jota he normaalisti olisivat vältäneet. Heidän käytöksellään oli kauhistuttava vaikutus amerikkalaiseen yhteiskuntaan.

Foxman neuvoi tähdentämään sitä, miten tärkeää ihmisten on olla käyttämättä naamioita, joka salaa heidän todellisen henkilöllisyytensä.¹

Esimerkkejä kirkon historiasta

Kirkkomme varhaishistoriassa profeetta Joseph, Emma ja heidän vajaan vuoden ikäiset kaksosensa Joseph ja Julia olivat Hiramissa Ohiossa Johnssonin maatilalla.

Eräänä lauantaiyönä kasvonsa mustaksi maalannut ryhmä miehiä tunkeutui ovesta sisään ja raahasi profetaan ulos, missä he hakkasivat hänet ja heittivät tervaa hänen ja Sidney Rigdonin päälle.

”Vaikka profeetta oli menettänyt hampaan ja saanut vakavan vamman kylkeensä ja vaikka häneltä puuttui tukko hiuksia ja hänellä oli typpihaapon aiheuttamia palovammoja, hän saarnasi normaalissa sunnuntain jumalanpalveluksessa. Sinne kokoontuneiden pyhien joukossa oli ainakin neljä rähinöitsijöihin kuulunutta.”²

On myös kiinnostavaa, että ne, jotka olivat mukana aiheuttamassa profeetta Josephin ja hänen veljensä Hyrumin marttyyrikuoleman, olivat maalanneet kasvonsa pyrkien salaamaan todellisen henkilöllisyytensä.³

Välttää naamioiden käyttämistä ja toimimista luonteenne vastaisesti

En väitä, että kukaan teistä olisi mukana yhtä hirvittävässä tapahtumissa kuin olen juuri kuvaillut. Mutta uskon, että meidän aikanamme, jolloin anonyyminä pysyttelemisen on helpompaa kuin koskaan, siihen, ettei käytä naamiota vaan on uskollinen sille uskolle, jonka vuoksi ”pyhät ennenkin kesti”⁴, liittyy tärkeitä periaatteita.

Yksi parhaimmista suojakeinoistanne huonosten valintojen välttämiseksi on olla käyttämättä minkäänlaista anonyymiteetin naamiota. Jos ikinä huomaatte haluavanne tehdä niin, tietäkää, että se on vakava merkki vaarasta ja yksi vastustajan keinoista saada teidät tekemään jotakin, mitä teidän ei pitäisi.

On kiinnostavaa, että ihmiset, jotka ovat tekemisissä pornografian kanssa, käyttävät usein väärää henkilöllisyyttä ja salaavat osallistumisensa. He naamioivat käytöksensä, jonka he tietävät olevan tuomittavaa ja tuhoisaa jokaiselle, josta he välittävät. Pornografia on vitsaus, joka paitsi vahingoittaa yksilön moraalista asemaa Jumalan silmissä, niin voi myös tuhota avioliittoja ja perheitä ja vaikuttaa epäsuotuisasti yhteiskuntaan.

Niille, jotka ovat langenneet tähän tuhoisaan tapaan, haluan vakuuttaa, että te voitte tehdä parannuksen ja te voitte parantua. Parannuksenteon pitää edeltää parantumista. Parantuminen voi olla pitkä prosessi. Piispanne

tai seurakunnanjohtajanne voi neuvoa, kuinka voitte saada apua, jota tarvitsette parantuksenne.

Toimikaa sopusoinnussa uskonkäsitystenne kanssa

Nykyään on yleistä salata henkilöllisyytensä, kun kirjoittaa vihamielisiä, sapekkaita, kiihkoilevia viestejä nimettömänä verkkoon. Jotkut kutsuvat ilmiötä englannin kielen sanalla ’flaming’, joka viittaa tulen lietsomiseen. Tietyt tahot yrittävät seuloa viestejä. Esimerkiksi *New York Times* -lehti ei salli kommentteja, joissa on ”hyökkäyksiä henkilökohtaisella tasolla, rivoutta, karkeuksia, hävyttömyyksiä, – – toisen nimellä esiintymistä, epäjohdonmukaisuutta ja HUUTAMISTA. – –

Times-lehti kannustaa myös käyttämään omaa nimeä, koska ’olemme huomanneet, että ihmiset, jotka käyttävät omaa nimeään, käyvät osallistuvampaa ja kunnioittavampaa keskustelua.’⁵

Apostoli Paavali kirjoitti:

”Älkää eksykö! Huono seura hyvät tavat turmelee.”

Tulkaa lopultakin järkiinne, älkää tehkö syntiä! On näet eräitä, jotka eivät Jumalasta mitään tiedä.” (1. Kor. 15:33–34.)

On selvää, ettei ilkeämielisissä viesteissä ole kyse pelkästään huonotapaisuudesta, vaan jos niitä lähettävät ovat myöhempien aikojen pyhiä, niillä voi olla epäsuotuisa vaikutus ihmisiin, joilla ei ole tietoa Jumalasta tai todistusta Vapahtajasta.

Mikä tahansa internetin käyttö jonkun hännämiseksi, maineen tuhoamiseksi tai saattamiseksi huonoon valoon on tuomittavaa. Näemme yhteiskunnassa, että kun ihmiset käyttävät anonyymiteetin naamiota, he ovat taipuvaisempia osallistumaan tämänkaltaiseen käytökseen, joka on hyvin tuhoisaa sivistyneelle keskustelulle. Se myös rikkoo Vapahtajan opettamia peruseräitteitä.

Vanhurskaiden ei tarvitse käyttää naamiota henkilöllisyytensä salaamiseksi.

Tehkää työnne hyvin

Luotamme teihin suuresti. Kirkon johto uskoo vilpittömästi, että te voitte rakentaa valtakuntaa paremmin kuin yksikään aiempi sukupolvi. Teillä on paitsi rakkautemme ja luotamusemme myös rukouksemme ja siunauksemme. Tiedämme, että teidän sukupolvenne menestys on välttämätöntä kirkon jatkuvalla vakiinnuttamiselle ja valtakunnan kasvulle. Rukoilemme, että teette työnne hyvin ja vältätte naamioiden käyttämistä. ■

Kirkon koululaitoksen hartaustilaisuudesta, joka pidettiin nuorille aikuisille 4. maaliskuuta 2012 Brigham Youngin yliopiston Idahon kampuksella.

VIITTEET

1. Tapaaminen Abraham Foxmanin kanssa hänen toimistossaan New York Cityssä New Yorkin osavaltiossa 14. kesäkuuta 2011.
2. Mark L. Staker, ”Remembering Hiram, Ohio”, *Ensign*, lokakuu 2002, s. 35, 37.
3. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 26.
4. ”Voiko milloinkaan nuoremme”, *MAP-lauluja*, 168.
5. Mark Brent artikkelissa ”The Public Forum”, *Salt Lake Tribune*, 27. heinäkuuta 2011, s. A16.

VELJENI USKOI MINUUN

Dan auttoi minua kehittämään lahjaa,
jota en uskonut itselläni olevan.

David Dickson

kirjon lehdet

Kun olin 15-vuotias, opin yhden totuuden kyvyistäni – tai pikemminkin niiden puutteesta – eräällä tietyllä alueella: en osannut laulaa.

Olin hakenut erääseen paikkakunnalla esitettävään näytelmään, ja ilman säestystä laulamani kappale kuulosti niin pahalta, että säestäjä tuli säälistä kesken esityksen apuun ja alkoi säestää lauluani. Sen jälkeen vannoin, ettei kukaan enää kuulisi minun laulavan. Oli aika siirtyä eteenpäin ja etsiä jokin toinen harrastus, koska yksi nöyryyttävä kokemus riitti.

Isoveljelläni Danilla, joka on erinomainen laulaja, oli kuitenkin muita suunnitelmia. Kuukausia koe-esiintymiseni jälkeen hän kysyi, miksi olin viime aikoina pelännyt laulamista niin paljon.

”Olen kamala”, sanoin hänelle. ”Minä en osaa laulaa.” Dan ei uskonut minua. Vastusteluistani huolimatta hän sai minut suostuteltua laulamaan siinä paikassa jotakin. Minua hermostutti.

En muista, mitä lauloin, mutta se loppui lyhyeen, oli tuskin kuultavaa ja näytti todistavan, ettei minulla ollut havaittavaa laulutaitoa. Sen, mitä Dan sanoi seuraavaksi,

VAHVISTA SISARUKSIASI

”Vahvista suhteitasi veljiisi ja sisariisi. Heistä voi tulla lähimpiä ystäviäsi. Tue heitä heidän harrastuksissaan ja auta heitä haasteissa, joita heillä saattaa olla.”

Nuorten voimaksi, kirjanen, 2011, s. 15.

tulen muistamaan koko loppuelämäni. ”No niin”, hän sanoi minulle, ”tiesinhän, että sinulla on hyvä ääni. Sinun täytyy vain harjoitella.”

Kohdassa Oppi ja liitot 38:25 meitä jokaista opetetaan pitämään veljeämme itsemme veroisena. Jos Dan olisi tehnyt minusta ja laulamistani pilaa, niin kuin monet vanhemmat sisarukset olisivat saattaneet tehdä, hän olisi varmasti taannut sen, etten laulaisi, kenties enää ikinä. Sen sijaan Dan kohotti minua. Hän kannusti minua.

Lopulta noudatin hänen neuvoaan ja harjoittelin. Yllätyksekseni taitoni kehittivät vähitellen. Laulaminen toi elämäni suurta iloa. Lauloin monissa kuoroissa

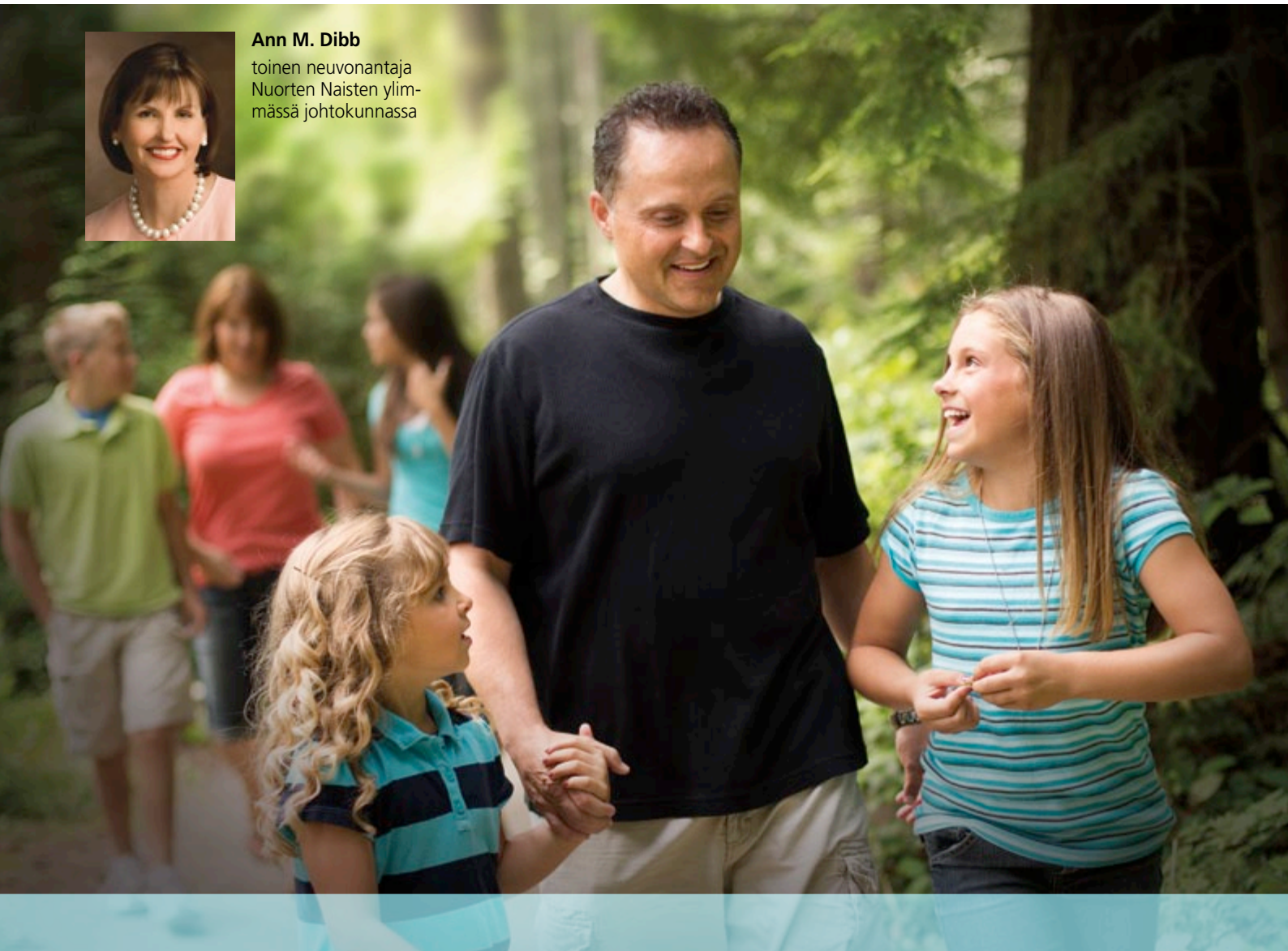
lukioaikana ja sitten yliopistossa ja sen jälkeen. Laulaminen on yhä yksi suurimmista ilonaiheistani.

Vapahtaja on opettanut: ”Katso, sytytetäänkö kynttilä ja pannaan vakan alle? Ei, vaan kynttilänjalkaan, ja se antaa valoa kaikille huoneessa oleville.” (3. Nefi 12:15.) Olen voinut antaa tuon valon loistaa nauttimalla musiikista ja esittämällä sitä jo monien vuosien ajan, mutta en olisi koskaan voinut tehdä niin ilman veljeni Danin kannustusta. ■

Ann M. Dibb

toinen neuvonantaja
Nuorten Naisten ylim-
mässä johtokunnassa

MINULLA ON TODISTUS PERHEESTÄ

Vuosia sitten kuuntelin, kun eräs sisar seurakunnassamme lausui todistuksensa. Muistan, mitä hän sanoi ja miltä minusta tuntui. Sisar Reese ilmaisi kiitollisuutensa vanhurskaasta perheestään sekä ilosta ja lohdusta, jota tieto iankaikkisista perheistä hänelle antoi. Tunsin Hengen vahvistavan vilpittömän haluni saada tuon saman siunauksen ja todistuksen perheistä.

Saanen esittää muutamia ehdotuksia, jotka auttavat sinua saamaan todistuksen perheen tärkeydestä:

1. Etsi rukoillen Herran innoitusta ja kirjoita muistiin tutkiessasi saamasi vaikutelmat. Puhdistä elämäsi pitämällä käskyt. Näin voit tulla kelpvolliseksi saamaan Hengen, joka auttaa sinua, kun tavoittelet todistusta perheestä.

2. Lue ”Perhe – julistus maailmalle”¹, jonka profeetta esitti miltei 20 vuotta sitten. Minun todistukseni profeetoista, näkijöistä ja ilmoitussensaajista vahvistuu, kun luen tätä asiakirjaa ja pohdin perhettä koskevia muutoksia, joita maailmassa

on tapahtunut. Kun luet julistusta, pane merkille oppeja, neuvoja, varoituksia ja luvattuja siunauksia ja mieti, mitä ne merkitsevät sinulle henkilökohtaisesti.

3. Tutki profeettojen ja johtavien auktoriteettien sanoja. Heidän sanansa ovat innoitettuja ja siunaavat ihmisiä, jotka uskovat niihin ja noudattavat niitä. Esimerkiksi presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Perheen täytyy olla tärkeimmällä paikallaan elämäntavassamme, koska se on ainoa mahdollinen pohja, jolle vastuullisten ihmisten yhteiskunta on koskaan havainnut käyttökelpoiseksi rakentaa tulevaisuutta ja säilyttää arvot, joita he nykyisyydessä vaalivat.”²

4. Tutki pyhiä kirjoituksia. Niissä on runsaasti esimerkkejä perheistä, jotka on perustettu vanhurskaudelle, kuuliaisuudelle ja uskollen todistukseen Jeesuksesta Kristuksesta. Lue pyhiä kirjoituksia, etenkin Mormonin kirjaa, mielessäsi kysymys: ”Mitkä opetukset olisivat minulle siunaukseksi, kun toteuttaisin niitä nykyisessä ja tulevassa perheessäni?”

5. Tutki kirjasta Nuorten voimaksi, etenkin osiota ”Perhe”. Ota selville perheen tehtävät ja siunaukset. Pane merkille työ, jota kultakin jäseneltä vaaditaan yhtenäisen, evankeliumikeskeisen perheen luomiseksi ja säilyttämiseksi. Huomaa, kuinka sinä voit vahvistaa ihmissuhteita perheessäsi. Etsi varmuutta ja lohtua oikealla olevasta oheistekstistä.

Jokainen osio kirjassessa *Nuorten voimaksi* liittyy todellakin suoraan perhesuhteisiin ja voi parantaa niitä. Kun jokainen perheenjäsen noudattaa tasovaatimuksia ja käskyjä, heitä siunataan Pyhän Hengen kumppanuudella ja he ovat kelvollisia saamaan pyhiä temppelitoimituksia ja -liittoja, jotka siunaavat yksittäisiä perheitä nyt ja iankaikkisesti.

JUMALAN SUUNNITELMA PERHEITÄ VARTEN

”Jumala haluaa, että kaikki Hänen lapsensa tulevat maailmaan kuuluen iankaikkiseen perheeseen, jossa on äiti ja isä, jotka rakastavat toisiaan sekä huolehtivat toisistaan ja lapsistaan. Ellet itse ole päässyt kokemaan tätä, ole kärsivällinen ja elä edelleen vanhurskaasti. Etsi kelvollisia roolimalleja. Valmistaudu nyt täyttämään jumalalliset tehtäväsi aviomiehenä ja isänä tai vaimona ja äitinä. Sitoudu solmimaan avioliittosi temppelissä ja perustamaan oma iankaikkinen perheesi.”

Nuorten voimaksi, kirjanen, 2011, s. 15.

6. Toimi sen mukaan, mitä olet oppinut tutkiessasi, ja *toteuta* perheessäsi sitä, mitä olet oppinut (ks. OL 88:119).

Olen kuullut koskettavia todistuksia nuorilta naisilta, jotka ovat suorittaneet Edistymisen-ohjelmasta arvoon Jumalallinen luonne liittyvän kokemuksen 3. Siinä nuoria naisia pyydetään tekemään kahden viikon ajan jotakin erityistä perhesuhteidensa vahvistamiseksi (nuoret miehet löytävät samankaltaisen suunnitelman julkaisusta *Täytän velvollisuuteni Jumalaa kohtaan*, 2010, s. 80–81). Yksi nuori nainen kertoo: ”Olen kokenut ihmeen. Rakastan siskoani, ja niin kävi vain kahdessa viikossa! Olen asettanut tavoitteen suorittaa tämän kokemuksen jokaisen perheenjäsenen kohdalla joka ainoa vuosi. Miksi? Koska se on tehnyt minut niin onnelliseksi!”

7. Rukoile ja etsi Hengen avulla vahvistusta perheen tärkeydestä. Ole kärsivällinen ja tarkkaavainen. Saat todistuksen Hengen välityksellä, koska ”perhe on Jumalan säätämä” ja ”se on tärkein yksikkö ajassa ja iankaikkisuudessa”³.

Tiedän, että kun teet näitä asioita, niin tulee vielä päivä, jolloin sinä voit sisar Reesen tavoin nousta sanomaan: ”Minulla on todistus perheestä, ja tämä tieto tuo minulle lohtua ja iloa.” ■

VIITTEET

1. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
2. *Teachings of Thomas S. Monson*, toim. Lynne F. Cannegieter, 2011, s. 112.
3. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.1.1.

*Vältä lankeamasta piilossa oleviin
vajoamiin pysymällä polulla!*

PIILOSSA OLEVIA VAAAROJA

Joshua J. Perkey

kirkon lehdet

Lähellä Santa Cruzin, erään Galápagossaarten saaren, korkeinta kohtaa sijaitsevat Los Gemelosit, ”kaksoset”. Kumpikin näistä kahdesta laajasta vajoamasta on niin suuri, että sen sisään mahtuisi useita jalkapallokenttiä. Reunalta katsottuna ne näyttävät paljolti samanlaisilta kuin muinaiset ihmisten tekemät louhokset, joista saatiin kiviä menneiden aikojen tempeleihin.

Alueen luonnonkauneudesta huolimatta kaikki ei ole sitä miltä näyttää. Tiheä kasvillisuus peittää trooppisen maaston lukuun ottamatta kohtia, joissa kulkee polkuja. Polut on valittu huolella, koska ne tarjoavat varman jalansijan. Maa polkujen kummallakin puolen, vaikka onkin pensaiden, kasvien ja jopa puiden peitossa, ei ehkä olekaan kovin lujatekoista.

Jos lähtisit Los Gemeloseja kiertäviltä poluilta tutkimaan sademetsää, saattaisit millä hetkellä hyvänsä astua sellaiseen kohtaan maankuorta, joka ei ole riittävän vahva kantamaan painoasi. Kuinka pitkän matkan putoaisit? Et tietäisi, ennen kuin iskeytyisit pohjalle. Jotkin vajoamista Santa Cruzissa ovat yli 30 metrin syvyisiä. Paikallisten tarinoiden mukaan yksi kuopista on niin syvä, ettei sen pohjaa ole koskaan löytynyt.

Polut noudattavat tiettyä reittiä – kenties sellaista, jota et haluaisi kulkea. Mutta poluissa on turvaa ja varmuus siitä, minne ne johtavat.

Varo ohutta maankuorta

Evankeliumia ajatellen nuo polut Los Gemelosien ympärillä voisivat olla vertauskuva monista asioista, kuten käskyistä, profeettojen opetuksista, Täytän velvollisuuteni Jumalaa kohtaan ja Edistymisen-kirjasissa olevista neuvoista, tasovaatimuksista kirjasessa *Nuorten voimaksi* ja itse evankeliumista. Kun me elämme evankeliumin mukaan, kun me noudatamme profeettojen opetuksia, kun me kuljemme käskyjen viitoittamaa polkua, me koemme turvaa ja rauhaa. Kun emme tee niin... no, tilanne voi osoittautua hieman riskialttiiksi.

Voisimme toisinaan tuntea kiusausta lakata noudattamasta käskyjä tai olla välittämättä kirkon opetuksista, koska me koemme ne rajoittaviksi. Me haluamme valita oman tiemme elämässä.

Mutta aivan kuten polut Los Gemelosien ympärillä auttavat ihmisiä välttämään putoamista ohuen maankuoren läpi, käskyt tarjoavat parhaan mahdollisuuden onneen ja menestykseen – eivätkä ne rajoita tahdonvapauttamme. Me voimme aina valita, mitä haluamme tehdä. Me voimme päättää kulkea omaa tietämme emmekä sitä, minkä taivaallinen Isä on laatinut meille. Emme todellakaan pääse määränpäähämme nopeammin kuin siten, että seuraamme hyväksi osoittautunutta polkua, ja oman tiemme etsiminen voi olla tuskallista ja vaivalloista.

Sama pätee käskyihin, kuten viisauden sanaan. Taivaallinen Isä ja Hänen kirkkonsa eivät vie pois

POLULLA

”Tekhää sen vuoksi sitä, mitä olen sanonut teille nähneeni teidän Herranne ja Lunastajanne tekevän; sillä – – silloin te olette tällä kaidalla ja kapealla polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään; niin, te olette menneet sisälle portista; te olette tehneet Isän ja Pojan käskyjen mukaisesti; ja te olette saaneet Pyhän Hengen, joka todistaa Isästä ja Pojasta täyttäen hänen antamansa lupauksen, että jos te menette sisälle oikealla tavalla, te saatte” (2. Nefi 31:17–18).

tahdonvapauttamme vaatimalla meitä olemaan juomatta alkoholia. Me voimme valita, pidämmekö tuon käskyn vai emme. Mutta kun teemme tuon valinnan, valitsemme myös siihen liittyvät seuraukset.

Jos päätämme rikkoa noita käskyjä, niin olemme vaarassa luopua kaikista noista siunauksista. Valinnassa ei ole kysymys siitä, saammeko me juoda alkoholia tai tehdä tätä tai tuota. Valinnassa on kysymys siitä, haluammeko me taivaan valtakunnan siunaukset vai emme ja teemmekö, mitä Herra pyytää, koska me rakastamme Häntä ja olemme kääntyneet Häneen.

Turvaa polulla

Jessica P. ja Nory A., kaksi nuorta naista, jotka asuvat Santa Cruzissa, tietävät sen omakohtaisesti. Kumpikin on käännynnäinen, ja kumpikin on nähnyt, mikä vaikutus on käskyjen pitämisellä. Galápagossaarilla ei ole kovin monia jäseniä (vain 125 jäsentä heidän seurakunnassaan saaren noin 25 000 asukkaan joukossa). Voi olla

vaikeaa pysyä kaidalla ja kapealla polulla (ks. 1. Nefi 8:20; 2. Nefi 4:33; 31:17–19; Alma 7:19), kun kaikkialla ympärillä on sellaisia kiusauksia kuin alkoholi ja huumeet.

Nory on nähnyt haasteet omassa perheessään. Vuosi sen jälkeen kun hänen perheensä kastettiin, heidät sinetöitiin yhteen Guayaquilin tempelissä Ecuadorissa. Vähän sen jälkeen muutamat hänen perheensä jäsenistä kuitenkin jäivät pois. Jonkin aikaa hän ja hänen äitinsä olivat ainoat, jotka kävivät kirkossa. Kuinka hän pysyi vahvana?

”Perheilta”, hän sanoo. ”Jonkin aikaa vain äitini ja minä pidimme sen. Myöhemmin isoveljeni ja isäni alkoivat osallistua. Ja joka kerta kun tutkimme evankeliumia, isäni sanoo: ”Tämä on minua varten.” Nyt hän on vahvistumassa, ja veljeni myös.”

Jessicalla on ollut erilainen kamppailu. ”On vaikeaa olla ainoa kirkon jäsen perheessäni”, hän selittää. Jotkut hänen perheensä jäsenistä eivät pidä siitä, että hän käy kirkossa. Itse asiassa se voi johtaa riitoihin.

”Joskus sitä toivoo, että vanhemmat, oma perhe, olisivat kirkon jäseniä”, hän sanoo, ”niin että voisi jakaa asioita heidän kanssaan. Se on vaikeaa.

Kun on ongelmia, ei voi lähteä etsimään ratkaisua kadulta tai alkoholista, koska ne eivät auta lainkaan. Sen sijaan tulen kirkkoon, missä minulla on hyviä ystäviä.

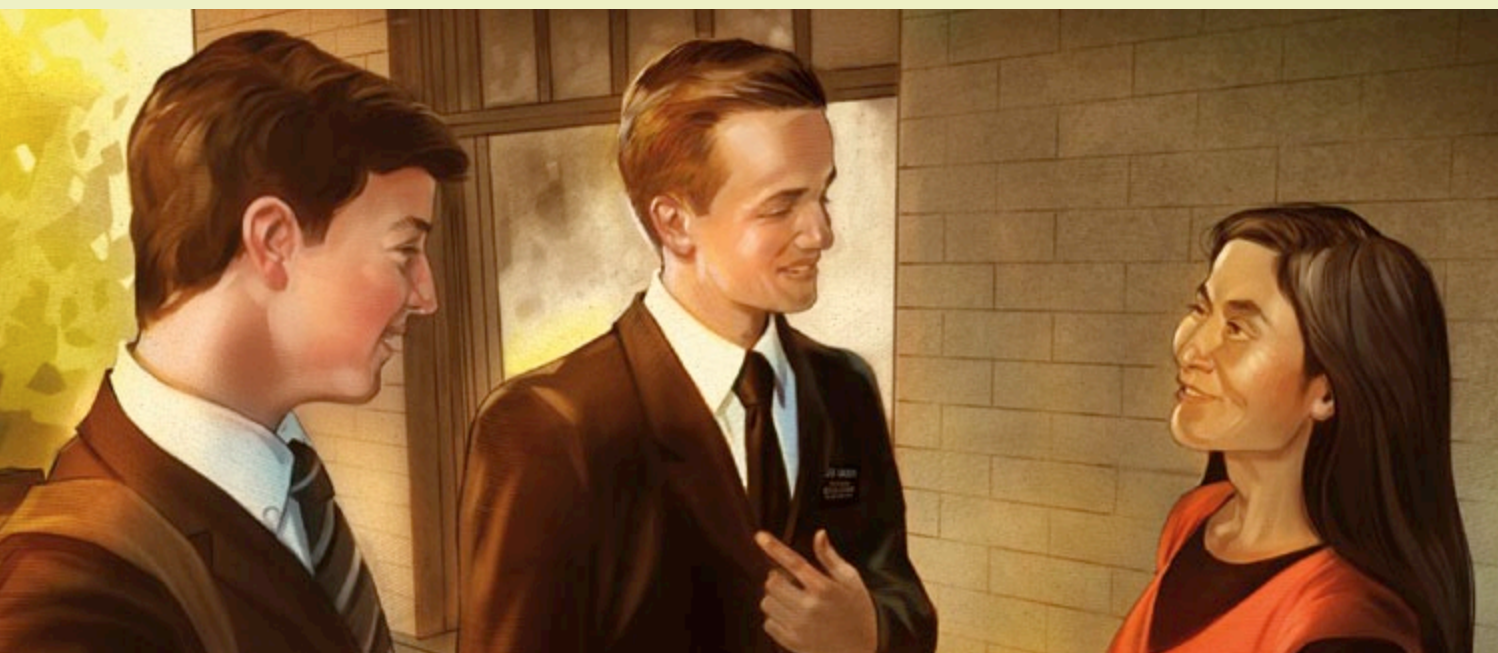
He auttavat minua paljon. Jos olen alamaissa, siellä on aina Nory tai muita nuoria naisia. Kun tulen kirkkoon, tunnen olevani elossa. Koen huojennusta kaikista elämäni ongelmista.”

Oikean polun valitseminen

Jessica ja Nory ovat löytäneet iloa evankeliumin mukaisesta elämästä. Tai pikemminkin he ovat löytäneet iloa, koska he elävät evankeliumin mukaan.

Käskyt eivät rajoita meitä, kuten eivät polut Los Gemelosien ympärilläkään. Ne antavat tarvittavaa ohjausta, jotta meistä voi tulla täydellisiä Vapahtajan sovituksen ansiosta (ks. OL 82:8–9). Kun me päätämme pitää käskyt, me päätämme osoittaa rakkautta ja omistautumista Jumalalle. Me päätämme olla Pyhän Hengen kumppanuuden arvoisia. Me päätämme olla kelvollisia, niin että voimme saada innoitusta, voimme palvella, voimme mennä temppeleihin ja voimme kunnioittaa pappetta.

Mikä tärkeintä, me päätämme työskennellä kohti iankaikkista elämää selestisessä valtakunnassa taivaallisen Isämme kanssa. Se on polku rauhaan ja onneen. ■

TODISTUS KOSKETTI

Michael Harken

Lähetystyöni alussa palvelin pienessä kaupungissa Etelä-Koreassa. Eräänä sateisena päivänä meillä ei ollut juurikaan menestystä, mutta halusimme jatkaa työntekoa, kunnes olisi kotiinlähdön aika. Toverini ja minä päätimme, että koputtaisimme vielä muutamaan oveen.

Yhden oven avasi nainen, ja toverini alkoi puhua naisen kanssa. Koska olin uusi lähetysaarnaja, minulla oli vaikeuksia ymmärtää, mutta muutama minuutin kuluttua nainen alkoi puhua meille englantia. Saimme tietää, että hän oli kotoisin Chicagosta Illinoisin osavaltioista Yhdysvalloista ja oli muuttanut tänne perheensä kanssa. Hänen aviomiehensä oli saarnaaja eräässä kirkossa, jolla ei ollut kovin ystävällisiä tunteita meidän uskonkäsi-tyksiämme kohtaan.

Nainen oli mukava mutta innokas kumoamaan Mormonin kirjan ja saamaan meidät vakuuttuneiksi siitä,

että kirkkomme oli väärässä. Seisoin siinä toverini kanssa, kun hän yritti vastata naisen vaikeisiin kysymyksiin. Toverini yritti todistaa naiselle, että Mormonin kirja on totta ja että se voisi auttaa naista, mutta nainen pysyi uskomuksessaan, että toverini oli väärässä.

Kun olimme keskustelleet ovella puolisen tuntia, nainen kysyi toveriltani: ”Minne me menemme tämän elämän jälkeen?” Huomasin, että hän oli innokas osoittamaan toverini opetukset vääriksi, kuten hän oli tehnyt aiemmin. Toverini todisti pelastussuunnitelmasta ja siitä, että me voimme elää perheemme kanssa ikuisesti selestisessä valtakunnassa. Ennen kuin toverini ehti jatkaa, nainen pysäytti hänet ja pyysi häntä toistamaan, mitä hän oli juuri sanonut siitä, että perheet voivat olla yhdessä. Toverini toisti saman vastauksen. Tunsin Hengen hyvin voimakkaana, ja näin

naisen silmistä, että jokin oli kosketanut häntäkin syvästi. Tuon lyhyen mutta vaikuttavan todistuksen jälkeen nainen lakkasi väittelemästä kanssamme, otti Mormonin kirjan ja pyysi meitä tulemaan takaisin puhumaan hänen ja hänen aviomiehensä kanssa Mormonin kirjasta.

Muistan kävelleeni sinä iltana toverini kanssa kotiin hämmästellessä toverini todistuksen vaikutusta. Ymmärsin silloin, että todistus, joka lausutaan Hengen voimalla, on vaikuttavin opetuskeino, mitä meillä on. En koskaan unohda toveriani ja hänen todistustaan sinä iltana. Tuon kokemuksen jälkeen päätin, että jopa rajallisella kyvylläni puhua koreaa minä yrittäisin todistaa, oli tilanne mikä hyvänsä. Kun tein niin, aloin tuntea yhä enemmän Henkeä. Opin, että paras vuorovaikutus tapahtuu, kun opettaa Hengen avulla. ■

Michael Harken asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Missä Mormonin kirja painettiin

Tule tutkimaan erästä tärkeää paikkaa kirkon historiassa!

Jan Pinborough

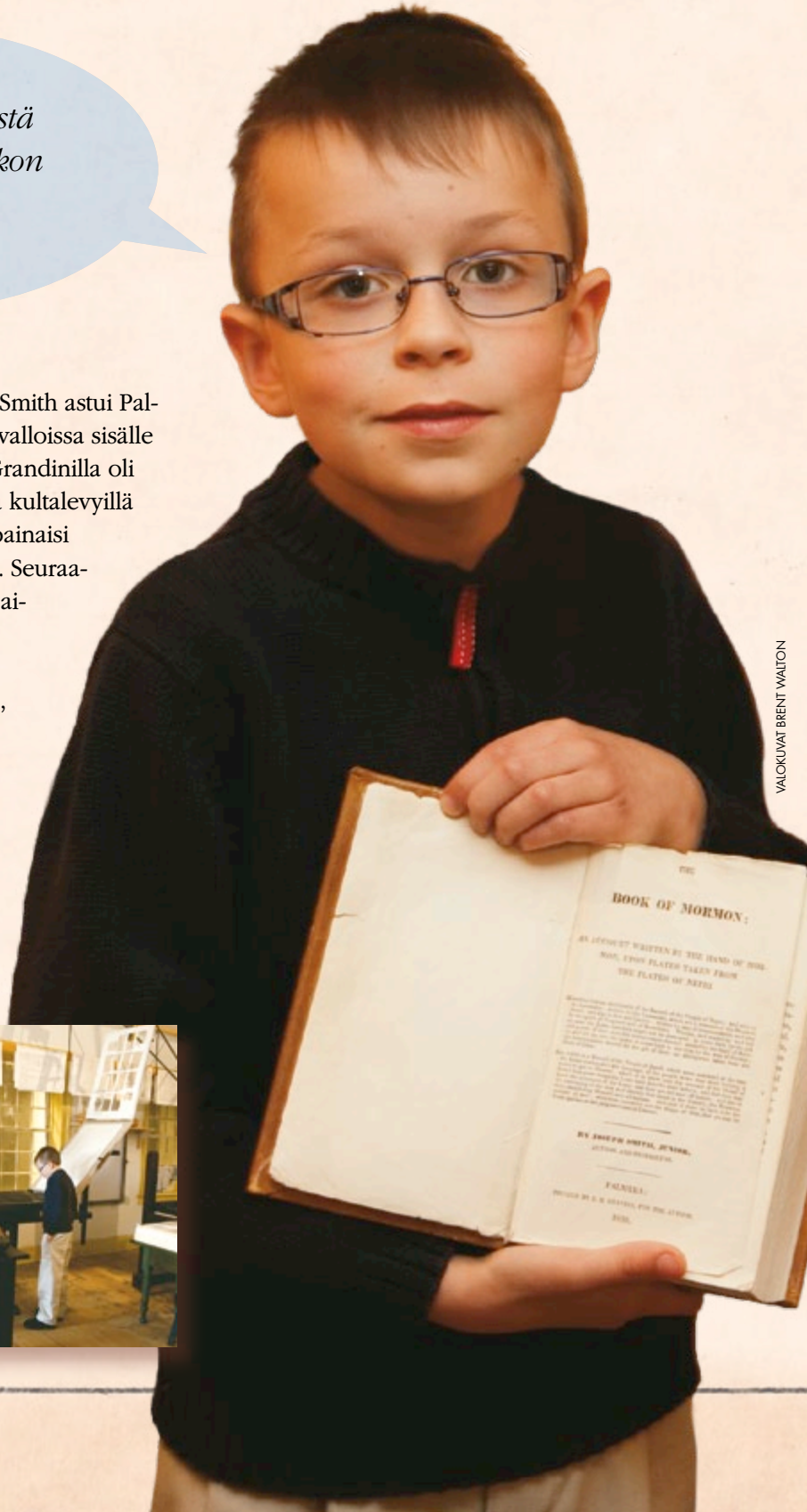
kirkon lehdet

Eräänä kesäpäivänä vuonna 1829 Joseph Smith astui Palmyrassa New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa sisälle punatiilirakennukseen, jossa Egbert B. Grandinilla oli kirjapaino. Profeetta oli juuri saanut käännettyä kultalevyillä olevat sanat, ja hän halusi, että herra Grandin painaisi ensimmäiset 5 000 kappaletta Mormonin kirjaa. Seuraavaan kevääseen mennessä uusi pyhä kirja oli painettu ja valmiina ihmisten luettavaksi.

Luke S., 8, kävi Grandinin rakennuksessa kuulemassa hämmästyttävän kertomuksen siitä, kuinka Mormonin kirja painettiin tässä kuussa 183 vuotta sitten. ■

Herra Grandinin uudella painokoneella voitiin painaa kerrallaan 16 sivua – kaksi kertaa enemmän kuin sitä vanhemmilla painokoneilla.

Tässä huoneessa on samantyyppiset laitteet kuin ne, joita käytettiin Mormonin kirjan painamiseen.

Näissä laatikoissa on tuhansia pieniä metallikirjaimia, joita kutsutaan kirjasi-miksi. Isoja kirjaimia säilytettiin ylemmissä laatikoissa.

Kirjanpainajan oli aseteltava kirjasin kerrallaan välineeseen, jota kutsuttiin latomahaaksi.

Sitten kirjasiin painettiin mustetta mustepalloilla.

Sivut ripustettiin orsille, että muste kuivuisi.

Suuret sivut, joita kutsuttiin signatuu-reiksi, menivät sitomoon. Siellä ne taiteltiin, leikattiin pieniksi sivuiksi ja ommeltiin yhteen.

Mormonin kirja tuli myyntiin ensimmäisen kerran 26. maaliskuuta 1830. Yksi kirja maksoi 1,75 Yhdysvaltain dollaria. (Se vastaa nykyään noin 20:tä euroa.) Useimpien ihmisten oli tehtävä noin kaksi päivää työtä ansaitakseen niin paljon rahaa.

Nykyään Mormonin kirjaa painetaan joka vuosi tuhansia kappaleita 85 eri kielellä. Kirjan osia on käännetty myös 23 muulle kielelle.

Joseph Smith halusi, että Mormonin kirja olisi hieno nahkakantinen kirja, jonka nimi on painettu kultakirjaimin, niin kuin Raamattu.

SE EI OLLUT HELPPOA!

Luken lempikertomus Mormonin kirjassa on se, kuinka Nefi sai pronssilevyt (ks. 1. Nefi 3–4). Hän pitää siitä, kuinka Nefi työskenteli ahkerasti tehdäkseen sen, mitä Herra pyysi. Luke oppi jotakin samankaltaista Mormonin kirjan painamisesta. "Opin, ettei se ollut helppoa", hän sanoo. "Kaikki kirjaimet piti panna järjestykseen ylösalaisin ja takaperin!"

Ricin uusi kirja

Laura Byrd

Perustuu tositapahtumaan

”Kun kaiken aina hyvin teen, Olen iloinen”
(*Äidin kutsuessa*, Lasten laulukirja, s. 71).

Ric kuljetti käsiään uuden kirjansa kannen kultaisilla kirjaimilla. Hänen ystävänsä tungeksivat lähemmäs.

”Tuo on tosi hieno!” Jake sanoi. ”En ole ikinä ennen nähnyt punaista Mormonin kirjaa.”

”Se näyttää niin pieneltä, että mahtuisi sun paidantaskuun”, Jarom lisäsi.

”Niin mahtuukin”, Ric sanoi ja työnsi sen taskuunsa ja otti sen sitten taas esiin. Juuri silloin Alkeisyhdistyksen johtaja toivotti kaikki tervetulleiksi yhteiseen tuokioon, joten pojat lopettivat juttelemisen. Mutta Ric ei voinut olla vilkuilematta kirjaansa aika ajoin.

Kun Alkeisyhdistys oli ohi, Ric kävi lastenhuoneessa hakemassa pikkusiskonsa. Isä oli jo siellä.

”Oletko nähnyt äitiä?” isä kysyi.

”En, mutta toivon, että hän on valmis lähtemään”, Ric sanoi. ”Minulla on nälkä!”

Ricin vatsa murisi siinä vaiheessa, kun he löysivät äidin, mutta hän hymyili nähdessään veli ja sisar Birdin seisovan äidin vieressä. Tarkemmin sanottuna veli Bird seiso. Sisar Bird istui pyörätuolissaan niin kuin aina. Äiti oli kertonut, että sisar Birdillä oli sairaus nimeltä multipeliskleroosi eli MS, minkä vuoksi sisar Birdin oli vaikea käyttää lihaksiaan. Joskus hänellä oli kipuja, mutta hän hymyili aina kaikille. Veli ja sisar Bird olivat ne ihmiset seurakunnassa, joista Ric piti eniten.

”No hei, nuori mies”, veli Bird tervehti kätellen Riciä. ”Miten Alkeisyhdistys sujui tänään?”

”Tosi hienosti. Sain näyttää kaikille tätä.” Ric nosti esiin pienen punaisen kirjansa.

”Mikä se on?” sisar Bird kysyi.

”Minun uusi Mormonin kirjani. Minun isovanhemmat lähetti sen minulle”, Ric sanoi ojentaessaan kirjan sisar Birdille.

”En ole koskaan nähnyt tällaista”, sisar Bird sanoi käänneksen taskukokoista punaista kirjaa käsissään.

”Tämä on niin pieni ja kevyt. Luen mielelläni Mormonin kirjaa, mutta käteni väsyvät kovin, kun pitelen pyhiä kirjoituksiani, niin että minun pitää lopettaa muutaman minuutin kuluttua. Mutta tätä jaksaisin pidellä pitkän aikaa.” Hän ojensi kirjan takaisin.

Ric katseli hienoa kirjaansa. Sitten hän katsoi sisar Birdia.

”Tässä, sisar Bird. Haluan antaa tämän sinulle.” Ric laski Mormonin kirjan takaisin sisar Birdin käsiin.

”Oletko varma?” veli Bird kysyi.

”Olen varma”, Ric vastasi.

”Voi Ric, kiitos.” Sisar Birdin silmät täytyivät kyynelistä. ”Pyhien

kirjoitusten lukeminen auttaa minua selviytymään päivistä, jolloin minulla on kipuja. Pieni kirjasi auttaa minua todella.” Hän kumartui antamaan Ricille lämpimän halauksen.

Kun he kävelivät autolle, äiti sanoi: ”Sinä olet kovin hiljainen. Oletko surullinen siitä, että annoit pois kirjasi?”

”En oikeastaan. Se oli hieno, mutta minulla on kotona toinen Mormonin kirja. Sitä paitsi minusta se, mitä on kirjan sisällä, on tärkeämpää kuin se, miltä se näyttää ulospäin.”

Äiti puristi häntä hellästi olkapäästä.

”Toivon vain, että mummi ja ukki eivät ole pahoillaan siitä, että annoin pois Mormonin kirjani.”

”Voit olla varma, etteivät ole, Ric.”

Ricillä oli tunne, että äiti oli oikeassa. ■

Laura Byrd asuu Oregonissa Yhdysvalloissa.

”Jos teette enemmän kuin vain sen mikä on helppoa, teidän sisimmässänne tuntuu niin hyvältä, että ystävällisyydestä alkaa tulla osa jokapäiväistä elämäänne.”

Mary N. Cook, ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa, ”Siis en unhoittaa saa, että rakkaus alkavi minusta”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 120.

Meganin karitsat

Julina K. Mills

Perustuu tositapahtumaan

*"[Tehkää] työtä palvelaksenne
toisianne" (Moosia 2:18).*

Eläinten täytyy ansaita ylläpitonsa." Isän sanat kaikuivat Meganin mielessä. Koirat vartioivat lampaista ja kanat munivat. Lampaat tuottivat villaa myytäväksi. Megan auttoi niiden keritsemisessä joka kevät, ja niiden paksu villa näytti vihreällä niityllä aina kuin sulavalta lumelta.

Mutta Meganin karitsat olivat eri juttu. Ne olivat kitukasvuisia eläimiä, jotka olivat syntyneet edellisvuonna,

KUVITUS GUY FRANCIS

ja ne olivat liian pieniä tuottamaan riittävästi villaa ylläpitonsa eteen. Isä oli halunnut viedä ne teurastajalle, mutta nuo kaksi pientä, heikkoa karitsaa olivat vanginneet Meganin sydämen. Hän oli pyytämällä pyytännyt saada pitää ne, ja isä oli viimein suostunut. ”Mutta”, isä oli varoittanut häntä, ”sinun on hoidettava ne kokonaan itse.”

Ensin kaikki oli sujunut hyvin. Megan oli ostanut syntymäpäivärahoillaan heinää, kun karitsat alkoivat syödä. Mutta nyt hänen syntymäpäivärahansa olivat loppuneet, ja isä sanoi, että oli liian kallista antaa karitsoiden laiduntaa niityllä, jonka hän oli vuokrannut kaupungin ulkopuolelta. Sitä paitsi Megan tiesi, että hän näkisi karitsoja harvoin, jos ne menisivät niitylle. Hän huokaisi

katsellessaan, kun hänen karitsansa näykkivät viimeisiä heinänkorsia. Ne loppuisivat huomenna, ja hänen piti löytää keino ruokkia karitsansa.

Megan taputti valkoista villaa karitsojen pään päällä ja nojautui vasten aitausta. Kauempana kadun varressa hän näki Flowersin sedän hoitamassa ruusujaan. Parin talon päässä Wilmotin täti nilkutti hitaasti hakemaan postiaan. Wilmotin täti oli leskirouva, joka asui aivan yksin. Joskus Meganin veli haravoi Wilmotin tädin pihaa, mutta hän valitti aina, koska Wilmotin tädillä ei ollut varaa maksaa siitä.

Megan huomasi, kuinka pitkää ruohoa Wilmotin tädin pihalla kasvoi. ”Minäpä tarjoudun leikkaamaan hänen nurmikkonsa”, Megan päätti. ”Mutta en nyt. Minun pitää löytää keino ruokkia karitsani.”

Samassa Megan sai idean. Wilmotin tädillä oli ruohoa, ja Meganilla oli lampaita, jotka tarvitsivat laidunta – täydellinen yhdistelmä! Megan taputti nopeasti karitsoidensa päätä

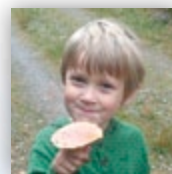
ja juoksi Wilmotin tädin talolle. Kun Wilmotin täti tuli avaamaan oven, hän säteili Meganille iloisena siitä, että sai vieraan. Sanat pulppusivat Meganin suusta, kun hän selitti ideoitua.

”Wilmotin täti, minusta se voisi olla hieno ratkaisu meille molemmille!” Megan lopetti. Hän pidätteli hengitystään vastausta odottaen.

”Niin minustakin!” Wilmotin täti sanoi. ”Seura tekisi minulle hyvää, ja nurmikkoni tarvitsisi huolenpitoa. Tuo karitsat tänne heti huomisaamuna.” Megan ja Wilmotin täti hymyilivät toisilleen, ja Megan hymyili koko kotimatkan.

Seuraava päivä oli alku pitkälle ja hienolle ystävyydelle. Megan vei karitsansa Wilmotin tädin talolle joka aamu ennen koulua, ja iltapäivisin hän jäi hetkeksi juttelemaan ennen kuin vei karitsansa kotiin yöksi. Wilmotin tädin nurmikko pysyi sopivan korkuisena, ja Meganin karitsat ansaitsivat ylläpitonsa. ■

Julina K. Mills asuu Arizonassa Yhdysvalloissa.

Naapurini tuli kotiin metsästä sieniretkeltä. Perheemme sai häneltä sieniä, ja minä autoin äitiä perkaamaan ne.

Kun olimme valmiit, ajattelin naapuriani ja sitä, kuinka monta sientä hänen oli perattava yksin. Koputin hänen oveensa, ja hän päästi minut sisään, ja minä autoin häntä. Jos Jeesus asuisi täällä, Hänkin olisi auttanut naapuriani.

Jonatan L., 5, Ruotsi

Miksi Jeesus Kristus on meille niin tärkeä?

Vanhin Dallin H. Oaks

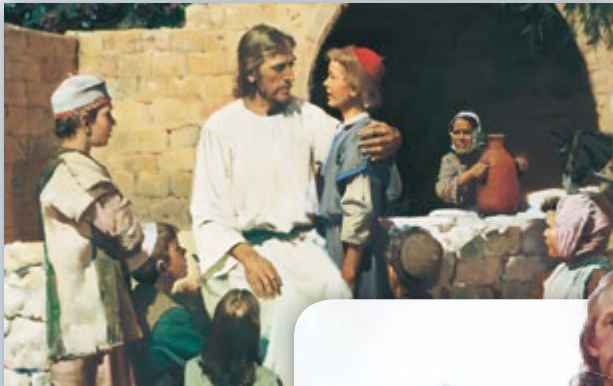
kahdentoista apostolin koorumista

Kahdentoista apostolin koorumin jäsenet ovat Jeesuksen Kristuksen erityisiä todistajia.

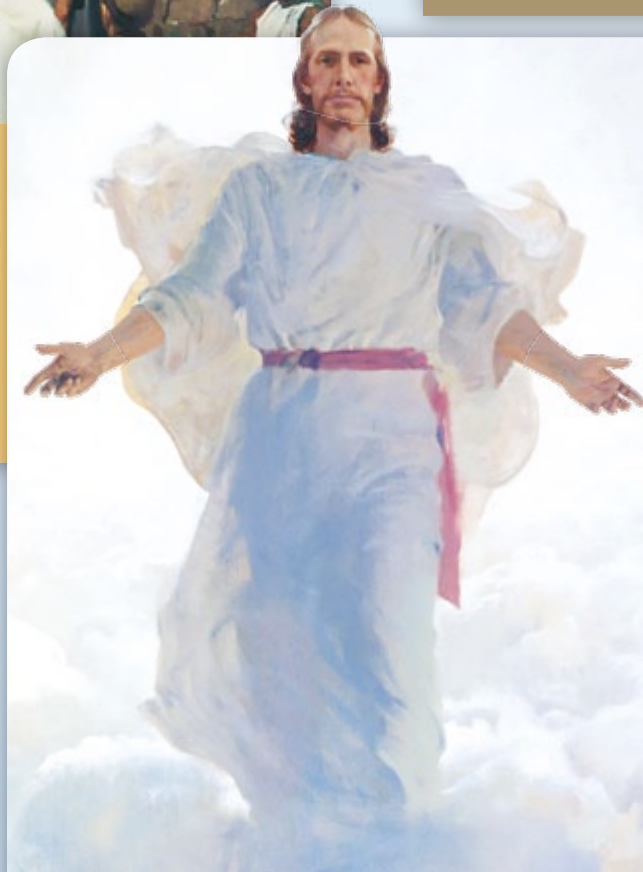
Hän on meidän Luojamme.

Hän antoi pappisuuden voiman apostoleilleen ja muille.

Hänen opetuksensa valaisevat polkumme ja osoittavat meille tien takaisin taivaallisen Isän luo.

Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta meillä on tilaisuus saada iankaikkisen elämän siunaukset.

Hänen ylösnousemuksensa ansiosta me elämme jälleen.

Tämä on kaikkein tärkein tieto maan päällä. Pyhä Henki on ilmoittanut sen minulle, ja Hän ilmoittaa sen sinulle.

Artikkelista "Jeesuksen opetuksia", Liahona, marraskuu 2011, s. 90–91, 93.

Koska HÄN elää

Marivic Pasigay, Negros Occidental, Filippiinit
ja Marissa Widdison, kirkon lehdet

Perustuu tositapahtumaan

”Herra on todella noussut kuolleista!” (Luuk. 24:34.)

Watoy pysähtyi Filippiinien värikkään lipun alle koulunsa ulkopuolelle ennen kuin meni sisään.

”Hyvää huomenta, luokka”, hänen opettajansa sanoi. ”On aamurukouksemme aika.”

Kaikkiällä Watoy ympärillä hänen ystävänsä koskettivat otsaansa, rintaansa ja olkapäitään tehden ristinmerkin. Sitten he lukivat ulkoa rukouksen, jonka he sanoivat aina ennen oppituntia. Kuten tavallista, Watoy ei tehnyt niin heidän kanssaan. Sen sijaan hän sulki silmänsä, painoi päänsä ja piti oman äänettömän rukouksensa. Hän rukoili joka kerta eri asioita siten kuin häntä oli opetettu rukoilemaan kotona ja Alkeisyhdistyksessä.

Kun hän päätti rukouksensa ja kohotti katseensa, hän näki, että hänen opettajansa tarkkaili häntä hämmentynyt ilme kasvoillaan.

”Voinko puhua kanssasi koulun jälkeen?” opettaja kysyi.

Watoy nielaisi ja nyökkäsi. Oliko hän vaikeuksissa?

Kun oppitunnit olivat siltä päivältä päättyneet, Watoy'n opettaja tuli Watoy'n luo.

”Näen, ettet koskaan tee ristinmerkkiä etkä toista aamurukouksetamme”, hän sanoi. ”Kertoisitko minulle, miksi?”

Watoylta pääsi helpotuksen huokaus. Opettaja ei ollutkaan vihainen vaan utelias! Hän mietti, miten vastaisi.

”No”, hän aloitti, ”meidän kirkossa me puhutaan taivaalliselle Isälle monista eri asioista, kun me rukoiltaan. Ja risti muistuttaa meitä siitä, kun Jeesus kuoli. Mutta Jeesus ei ole kuollut. Hän elää!”

Watoy'n opettaja mietti sitä hetken ja nyökkäsi sitten hitaasti.

”Kiitos, että kerroit minulle”, opettaja sanoi.

Kun Watoy käveli jalkapalloharjoituksiin, hänellä oli lämmin ja hyvä olo. Hänestä oli mukavaa kertoa muille ihmisille Jeesuksesta Kristuksesta. ■

Pääsiäisenä me muistellemme Jeesuksen Kristuksen elämää. Pääsiäiseen valmistautumistoiminta sivuilla 68–69 voi auttaa sinua valmistautumaan tähän erityiseen juhlaan.

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme

Kun vanhin LeGrand R. Curtis jr. seitsemänkymmenen koorumista oli lapsi, hän ja hänen siskonsa leikkivät kerran pienessä veneessä joella. Aluksi heidän seikkailunsa oli hauska, mutta kun vene ajelehti yhä kauemmas rannasta, he tajusivat, että he olivat matkalla alavirtaan kohti vaarallisia vesiä.

He alkoivat huutaa apua. Heidän isänsä kuuli heidän huutonsa ja juoksi veneelle pelastamaan heidät. Hän pelasti heidät, sillä he eivät kyenneet tekemään sitä itse. Hän teki sen, koska hän rakasti heitä.

Joskus me teemme vääriä valintoja ja asioita, jotka vievät meitä hengellisesti pois taivaallisen Isän luota. Taivaallinen Isämme lähetti Poikansa Jeesuksen Kristuksen pelastamaan meidät. Jeesus Kristus kärsi syntiemme vuoksi, jotta me voimme tehdä parannuksen ja palata turvallisesti kotiin taivaallisen Isämme luo. Vapahtaja teki sellaista, mitä me emme kyenneet tekemään itse. Hän oli halukas tekemään sen, koska Hän rakastaa meitä. ■

LAULU JA PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTA

- "Hän antoi Poikansa"
(*Lasten laulukirja*, s. 20–21)
- Joh. 3:16

PROFEETAT TODISTAVAT VAPAHTAJASTA

Yhdistä kukin alla oleva todistus kuvaan siitä profeetasta, joka sen lausui. Kirjoita profeetan numero ruutuun.

”Me olemme nähneet, että Isä on lähettänyt Poikansa maailmaan pelastajaksi, ja siitä me todistamme” (1. Joh. 4:14).

”Ja nyt, koko ihmissuku oli kadotetussa ja langenneessa tilassa ja tulisi aina olemaan, ellei se turvaisi tähän Lunastajaan” (1. Nefi 10:6).

”Minä sanon teille tietäväni, että Jeesus Kristus on tuleva, eli Poika, Isän Ainosyntyinen, täynnä armoa ja laupeutta ja totuutta. Ja katso, hän on se, joka tulee ottamaan pois maailman synnit, eli jokaisen ihmisen synnit, joka uskoo lujasti hänen nimeensä.” (Alma 5:48.)

”Ja tapahtuu, että jokainen, joka uskoo Jumalan Poikaan, saa ikuisen elämän” (Hel. 14:8).

”Näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule Häntä!*” (JS–H 17.)

”Jeesus on – – Isän Ainosyntyinen lihassa. Hän on meidän Lunastajamme, Hän on meidän Välittäjäme Isän edessä. Hän kuoli ristillä sovittaakseen syntimme.” (”Hän elää, Vapahtajani”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 25.)

1. Alma

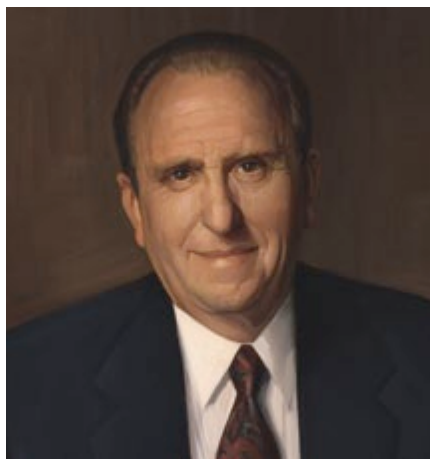
2. Joseph Smith

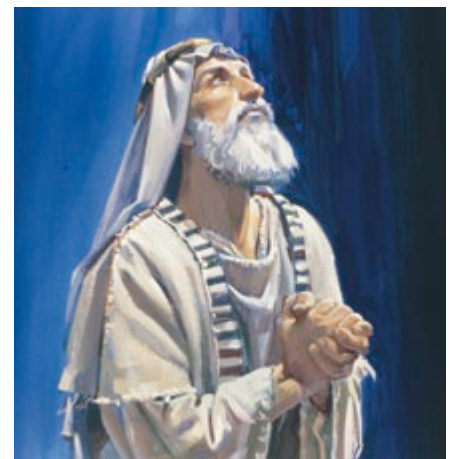
3. Samuel Lamanilainen

4. Johannes

5. Presidentti Thomas S. Monson

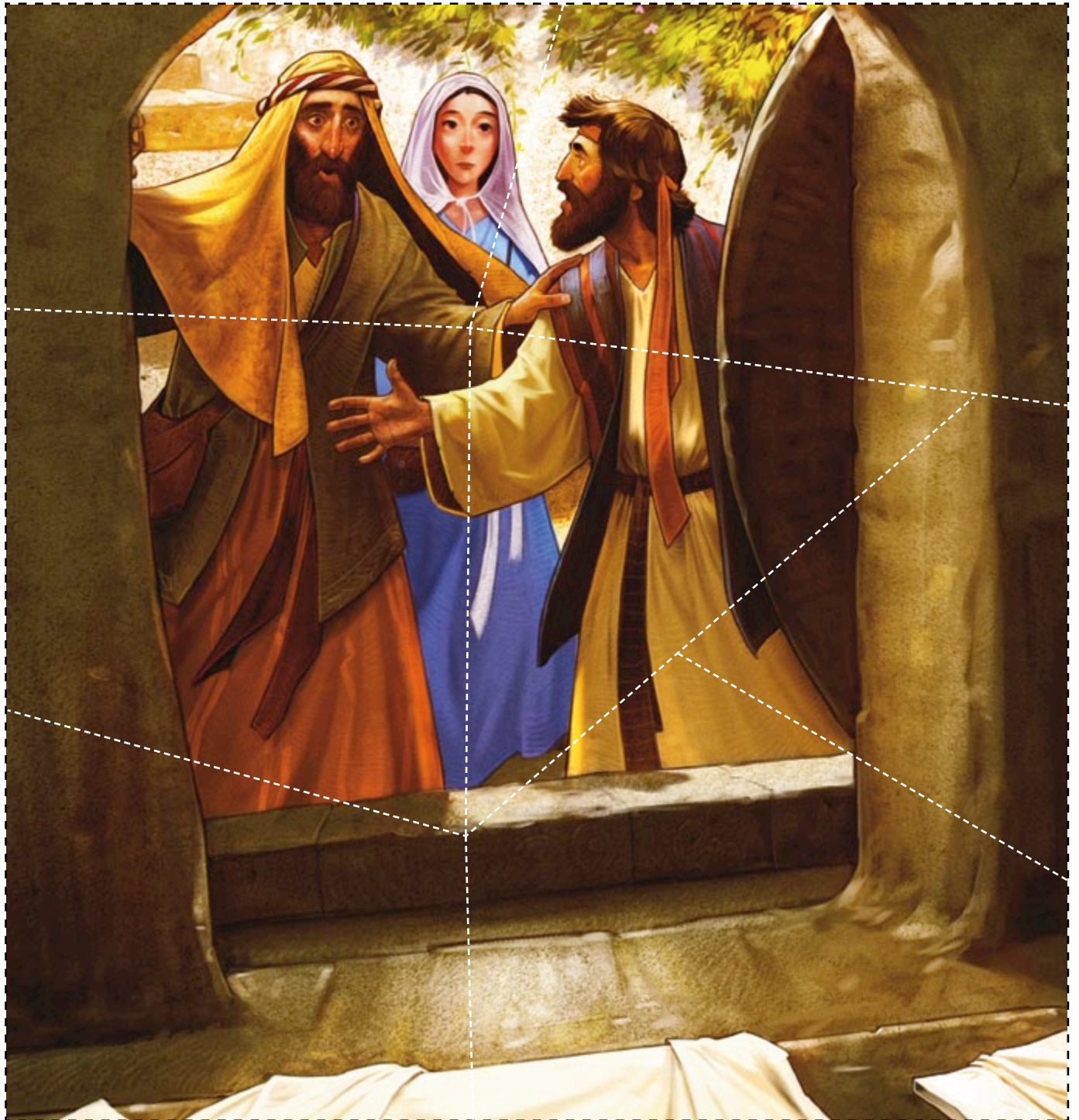

6. Lehi

JUTELLAAN

Laulakaa laulu ”Hän antoi Poikansa” ja keskustelkaa laulussa olevista kysymyksistä. Pohtikaa, mitä voisitte yhdessä koko perhe tehdä, jotta eläisitte siten kuin Jeesus Kristus.

Pääsiäiskuvan kokoamisesta

Voit käyttää tätä valmistautumistoimintaa, kun valmistaudut pääsiäiseen, jota vietetään Jeesuksen Kristuksen elämän ja Hänen sovituksensa muistamiseksi. Leikkaa vasemmalla oleva kuva palapelin paloiksi katkovii-voja pitkin. Aloita viikkoa ennen pääsiäistä ja valitse joka päivä yksi palapelin pala. Etsi, mihin kohtaan se kuuluu, ja tee, mitä siihen kohtaan on kirjoitettu, ennen kuin liimaat tai teippaat palan paikalleen. Kun kuvasi on valmis, on pääsiäinen!

Laula jokin Alkeisyhdistyksen laulu, joka kertoo Jeesuksesta Kristuksesta. Kuinka sinä voit noudattaa Hänen esimerkkiään tänään?

Lue, mitä elävät apostolit ovat kirjoittaneet Jeesuksesta Kristuksesta: "Hän on maailman valkeus, elämä ja toivo. Hänen tiensä on se polku, joka johtaa onneen tässä elämässä ja iankaikkiseen elämään tulevassa maailmassa." ("Elävä Kristus – apostolien todistus", Liahona, huhtikuu 2000, s. 2–3.)

Me nautimme sakramentin joka viikko muistaaksemme Jeesuksen Kristuksen. Mitä voit tänä sunnuntaina sakramenttikokouksessa tehdä, jotta olisit erityisen kunnioittava?

Laula jokin joululaulu, josta pidät. Mitä muistat oppineesi Jeesuksen Kristuksen syntymästä?

Lue Joh. 3:16–17 isän tai äidin kanssa, ja puhukaa siitä, mitä se tarkoittaa. Mistä tiedät, että taivaallinen Isä rakastaa sinua?

Lue sivulla 65 oleva kertomus "Koska Hän elää". Kuinka voit esittää merkityksellisen pääsiäissanoman ystävilleesi?

Piirrä kuva siitä Jeesuksesta kertovasta pyhien kirjoitusten kertomuksesta, josta pidät eniten. Voisit pyytää, että vanhempasi auttavat sinua katsomaan Jeesuksesta Kristuksesta kertovia Raamatun videoita osoitteessa biblevideos.lds.org, jotta saat ideoita.

Lahja taivaalliselta Isältä

Chad E. Phares

kirkon lehdet

Perustuu tositapahtumaan

Isabelle oli iloinen siitä, että oli kevät. Hänestä oli mukavaa kuunnella lintujen laulua. Hänestä oli mukavaa leikkiä vihreällä nurmikolla.

Isabelle oli iloinen siitä, että oli pääsiäisen aika. Hän tiesi, että pääsiäinen oli erityinen juhla. Pääsiäisenä me juhlimme sitä, kun Jeesus nousi kuolleista.

Alkeisyhdistyksessä sisar Martin antoi kaikille lapsille luokassa värikyniä. Hän pyysi lapsia piirtämään kuvan suurimmasta lahjasta, minkä taivaallinen Isä oli antanut heille.

Michael piirsi kuvan
perheestään.

Eliza piirsi kuvan
ystävästään.

Anthony piirsi kuvan
kotitalostaan.

Isabelle katseli piirustuksia. Ne olivat oikein hyviä.

Isabelle mietti, mitä hänen pitäisi piirtää. Hän oli iloinen siitä, että hänellä oli perhe. Hän oli iloinen siitä, että hänellä oli ystäviä. Hän oli iloinen siitä, että hänellä oli koti.

Isabelle ajatteli erästä lahjaa, jonka taivaallinen Isä on antanut kaikille ihmisille. Hän on antanut kaikille lahjaksi Vapahtajan. Isabelle otti värikynänsä. Hän piirsi kuvan Jeesuksesta Kristuksesta.

Sisar Martin kysyi Isabellelta, mitä hän oli piirtänyt.

”Minä piirsin kuvan Jeesuksesta”, Isabelle vastasi. ”Hän on suurin lahja.” ■

Jeesus Kristus elää

Chad E. Phares

kirjon lehdet

Sen jälkeen kun Jeesus Kristus oli ristiinnaulittu, Hän nousi kuolleista. Se tarkoittaa sitä, että Hänen ruumiinsa heräsi takaisin eloon ja että Hän elää ikuisesti. Hänen ylösnousemuksensa ansiosta mekin elämme ikuisesti.

Katso kuvia, jotka kertovat joistakin Jeesuksen elämän tapahtumista. Kirjoita ruutuihin numerot 1, 2, 3 ja 4 osoittamaan tapahtumien oikea aikajärjestys.

Johtohenkilöt kannustavat jäseniä yhdistämään sukututkimuksen ja temppelityön toisiinsa

Heather Whittle Wrigley

Kirkon uutisia ja tapahtumia

Loakuussa 2012 ensimmäinen presidenttikunta julkaisi kirjeen, jossa jäseniä pyydettiin käyttämään omien sukulaistensa nimiä temppelityössä. Kirjeessä mainittiin viisi pääkohtaa, jotka auttavat jäseniä kokemaan entistä suurempaa täyttymystä sukututkimustyötä tehdessään ja temppelissä käydessään.

Vastataksesi kutsuun löytää, valmistella ja lähettää nimiä temppeliin jäsenet voivat käyttää sivustoilla LDS.org ja FamilySearch.org olevia apuneuvoja ja lähdeaineistoa. Ensimmäisen presidenttikunnan kirjeessä esitetyt pääkohdat ovat:

1. ”Kun kirkon jäsenet löytävät esivanhempiansa nimiä ja vievät nuoret nimet temppeliin toimitustyötä varten, temppelikokemus voi olla hyvin antoisa.”

Vanhin Richard G. Scott kahden toista apostolin koorumista on sanonut: ”Kaikki työ, jota teette temppelissä, on hyvin käytettyä aikaa, mutta toimitusten saaminen toimiessanne sijaisena jonkun oman esivanhempanne puolesta tekee temppelissä vietetystä ajasta pyhemmän, ja saatte vieläkin suurempia siunauksia. Ensimmäinen presidenttikunta on julistanut: ”Ensisijaisena velvollisuutenamme on etsiä tietoja omista esivanhemmistamme.” (”Kuolleiden lunastamisen

aikaansaama ilo”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 93–94.)

Sivustolta LDS.org saa englannin kielellä lisää tietoa siitä, miksi meitä pyydetään valmistelemaan omien sukulaistemme nimiä temppeliin viettäväksi. Napsauta kohtia **Resources**, **Family History** ja **Why should we do temple work for our own ancestors?** (video, joka on otsikon **Why Do We Do Family History Work?** alla).

2. ”Jäseniä, joilla on rajallinen mahdollisuus tutkia omaa sukuaan, kannustetaan suorittamaan toimituksia sijaistyönä käyttäen nimiä, joita muut jäsenet tai temppeli tarjoavat.”

Monilla kirkon jäsenillä on vain rajalliset mahdollisuudet päästä temppeliin. Kirkon johtohenkilöt kannustavat näitä jäseniä tekemään voitavansa. Jäsenet, joiden lähellä ei ole temppeliä, voivat tehdä sukututkimustyötä ja antaa siihen liittyvät temppelitoimitukset muiden tehtäväksi.

Jotkut jäsenet saattavat harmitella, että kaikki se sukututkimustyö, jota heidän esivanhempiansa vuoksi voidaan tehdä, on jo tehty. Näitä jäseniä kannustetaan käymään edelleen temppelissä ja mielellään viemään sinne mukanaan muiden jäsenten sukulaisten nimiä.

Sivulla lds.org/temple oleva kohta **Find a Temple** voi olla avuksi, kun seuraavan kerran valmistaudut menemään temppeliin.

3. Nuoria sekä nuoria naimattomia aikuisia kannustetaan erityisesti ”käyttämään temppelityössä oman sukunsa nimiä tai seurakuntansa ja vaarnansa jäsenten esivanhempien nimiä”.

”Haluatteko te nuoret varman tavan poistaa vastustajan vaikutuksen elämästänne?” vanhin Scott kysyi. ”Uppoutukaa tutkimaan tietoja esivanhemmistanne, valmistakaa heidän nimiään pyhiä sijaistointituksia varten, joita voi tehdä temppelissä, ja menkää sitten temppeliin toimien sijaisina heidän puolestaan, niin että he saavat kasteen ja Pyhän Hengen lahjan toimitukset. Kun vartutte, pystytte osallistumaan myös muiden toimitusten vastaanottamiseen. En osaa ajatella mitään suurempaa suojaa vastustajan vaikutukselta elämästänne.” (”Kuolleiden lunastamisen aikaansaama ilo”, s. 94.)

Sivuston LDS.org aiemmin mainitulla sukututkimusta käsittelevällä sivulla, kohdassa **Getting Started**, on viisi askelta, jotka auttavat valmistamaan sukulaisten nimiä temppeliin.

4. Pappesusjohtajien tulee varmistaa, että kaikki jäsenet ”oppivat tuntemaan opin sydämensä kääntämisestä isiensä puoleen ja temppelissä käymisen siunaukset”.

Kääntämään sydämet on johtohenkilöiden lähdeopas, jonka on tarkoitus toimia liitteenä julkaisulle *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen*

Kirkolla on paljon sekä painettua että internetissä olevaa lähdeaineistoa, joka auttaa jäseniä ymmärtämään, miksi sukulaisten nimiä valmistetaan temppeleihin ja kuinka se tehdään.

kirkossa. Se auttaa seurakunnan ja vaarnan pappeusjohtajia tukemaan jäseniä näiden velvollisuudessa etsiä kuolleiden omaistensa nimiä ja tarjota heille pelastavat toimitukset temppeleissä. Se sisältää videoita, joissa kuvataan, kuinka eräät vaarnat ovat käyttäneet temppele- ja sukututkimustyötä yksilöiden ja perheiden vahvistamiseen.

Voit tutkia johtohenkilöiden lähdeaineistoa sivustolla LDS.org napsauttamalla kohtaa **Resources, All Callings, Family History** ja kohtaa **Leader Resources**.

5. Niitä, joilla on ”suuria määriä suvun nimiä varattuina,

[kannustetaan] vapauttamaan nämä nimet ripeästi, jotta välttämättömät toimitukset voidaan suorittaa”.

Sivustolla FamilySearch.org on tätä nykyä 12 miljoonaa sellaisen henkilön nimeä, jotka joku sukulainen on varannut suorittaakseen itse esivanhempiansa toimitukset. Monet nimet ovat kuitenkin olleet varattuna vuosikausia.

”[Esvanhemmat] eivät kenties kuitenkaan ole kovinkaan onnellisia, kun heidän täytyy edelleen odottaa, kunnes toimitukset suoritetaan”, vanhin Scott sanoi. ”Kannustamme niitä teistä, joilla on laaja varasto nimiä, jakamaan nimet, niin että

sukulaisenne tai seurakuntanne tai vaarnanne jäsenet voivat auttaa teitä suorittamaan tämän työn. Voitte tehdä tämän jakamalla temppeleikortteja niille seurakuntanne tai vaarnanne jäsenille, jotka ovat halukkaita auttamaan, tai FamilySearchin tietokonejärjestelmää käyttäen lähettää nimet suoraan temppeleihin.” (”Kuolleiden lunastamisen aikaansaama ilo”, s. 94.)

Yllä mainitun **Getting Started**-osion kohdasta **I Want to Share Names with Others** voit napsauttaa kohtaa **Watch Video** ja katsoa englanninkielisen videon **Releasing Names for Temple Work**, josta saa tietoa varattujen nimien jakamisesta muille. ■

Kirkon projekteihin tarvitaan media-alan ammattilaisia

Ryan Morgenegg
Church News -lehti

Julkaisupalveluiden osasto on luonut media-alan ammattilaisten tietokannan (mediapro.lds.org) tallentaakseen paremmin eri puolilta maailmaa tulevat kirkkoon liittyvät kertomukset. Kyseessä on hakemisto median ammattilaisille, jotka ovat kiinnostuneita elokuvien, videoiden, televisio- ja radiolähetysten, suorana esitettävien tapahtumien sekä digitaalisen median tekemisestä ja tuottamisesta kirkkoa varten.

Tietokannan päätarkoituksena on löytää taitavia media-alan ammattilaisia eri puolilta maailmaa. Kirkko haluaa mukaan mahdollisimman monia hyväksi todettuja tai toimiluvan saaneita ammattilaisia, henkilöitä sekä yrityksiä. Tietokannan

Media-alan ammattilaisten tietokannan avulla kirkko voi käyttää kansainvälisiä media-alan ammattilaisten ryhmiä kuvataksien videoita eri puolilla maailmaa nopeammin ja taloudellisemmin.

projektipäällikkö Scott Olson on sanonut: ”Kirkko etsii kokeneita ammattilaisia, joilla on usean vuoden kokemus. Tämä tietokanta ei ole harrastelijoita varten.”

Aiemmin, kun piti tehdä jokin mediaprojekti, Utahissa palkattiin sikäläisiä ammattilaisia, jotka lennätettiin paikalle kuvaamaan videota tai suorittamaan projekti, ja sitten he tulivat takaisin ja viimeistelivät projektin kirkon keskuspaikassa. Kirkolla on toki audiovisuaalisen alan ammattilaisia, jotka työskentelevät projektien parissa. Tehtävänä on kuitenkin niin monia mediaprojekteja, ettei kirkon omien työryhmien ole mahdollista tehdä niitä kaikkia. Tietokanta, joka sisältää taitavia ammattilaisia eri puolilta maailmaa, on tärkeä kirkon mediaprojektien tulevaisuudelle.

Veli Olson totesi: ”Jotta kirkko voisi todella tehokkaasti käyttää MediaPro-tietokantaa, siihen tarvitaan enemmän ammattilaisia kaikkialta maailmasta. Meidän tavoitteemme tälle sivustolle on saada kirkon tietokantaan mukaan kokeneita media-alan ammattilaisia, jotta kun jossakin päin maailmaa ilmaantuu jokin projekti, voimme tavoittaa heidät ja käydä heti toimeen.”

Projekteihin mukaan haluavan media-alan ammattilaisen tulee lähettää nimensä, sähköpostiosoitteesen ja lyhyt elämäkertansa osoitteeseen mediapro@ldschurch.org. Media-alan ammattilaisten tulee kertoa yksityiskohtaisesti työhistoriastaan, esittää esimerkkejä aiemmista töistä sekä kertoa taidoistaan ja käytettävyydestään. Vanhin Olson sanoi myös: ”On tärkeää kertoa taidoista yksityiskohtaisesti, sillä jotkin taidot sopivat sekä videoiden, elokuvien että internetin parissa tehtäviin töihin.”

Pelkkä rekisteröityminen MediaPro-tietokantaan ei takaa tilaisuutta työskennellä kirkon hyväksi, mutta jos ammattilaiset eivät rekisteröidy, he eivät ehkä koskaan saa sitä mahdollisuutta. Heidän tietojensa ja taitojensa rekisteröiminen antaa kirkolle mahdollisuuden tiedostaa heidät ja nähdä, mihin he kykenevät. ■

VALOKUUVUUTUS MATTHEW REEB

Kirkon näkyvyys lisääntyy Etelä-Amerikassa, vanhimmat Oaks ja Bednar raportoivat

Jason Swensen
Church News -lehti

Opin ja liittojen ensimmäiseen lukuun sisältyy profetia siitä, että kirkko tulee esiin ”pois hämärästä ja pois pimeydestä” (1:30). Tuo päivä lienee saapunut suureen osaan Etelä-Amerikkaa.

”Me olemme tulleet pois hämärästä ja pimeydestä”, sanoi vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista lokakuussa palattuaan Etelä-Amerikasta. ”Tämä totuus näkyy siitä, kuinka [Etelä-Amerikan] valtioiden johtajat tietävät ja tunnustavat kirkon ja kuinka kirkon edustajat otetaan vastaan paikalla käydessämme.”

Vanhin Bednar vieraili 19.–28. lokakuuta Etelä-Amerikan eteläisellä vyöhykkeellä vanhin Dallin H. Oaksin kanssa, joka myös kuuluu kahdentoista apostolin koorumiin. Vierailuun kuului vyöhykkeen tarkastaminen, lähetyssaarnaajien ja pappeuden johtajiston kokouksia sekä nuorten ja nuorten naimattomien aikuisten hartaustilaisuuksia, jotka lähetettiin Chileen, Argentiinaan, Uruguayhin sekä Paraguayhin.

Vierailevat auktoriteetit tapasivat yli 1 800 lähetyssaarnaajaa, jotka palvelevat alueen neljässä valtiossa. ”Kätelimme kaikkia tapaamiamme lähetyssaarnaajia, ja he näyttivät hyvältä”, vanhin Oaks sanoi. ”Pohjois- ja Etelä-Amerikasta tulevien lähetyssaarnaajien joukko oli vaikuttava.”

Noin 15 000 ihmistä näki myös kaksi vyöhykkeen nuorille sekä nuorille naimattomille aikuisille tarkoitettua hartaustilaisuutta. Vanhin Oaks johti nuorten naimattomien aikuisten hartaustilaisuuden, joka lähetettiin 326 eri kohteeseen vyöhykkeen alueella. Vanhin Bednar toimi johtavana

VALOKUVA ETELÄ-AMERIKAN ETELÄISEN VYÖHYKKEEN JA CHURCH NEWS -LEHDEN LUVALLA.

virkailijana nuorten hartaustilaisuudessa, jonka näkivät 439 eri paikassa koolla olevat 12–18-vuotiaat nuoret sekä heidän vanhempansa.

Kussakin koulutuskokouksessa ja hartaustilaisuudessa nämä vierailevat johtavat veljet puhuivat siitä, kuinka tärkeää on saavuttaa korkeampi taso ”todellisessa kasvussa”. Tämä tapahtuu sakramenttikokouksissa kävijöiden, temppeliendaumenttien ja avioliittojen sekä nuorten kokoaikaiseen lähetystyöhön lähtevien määrän lisääntyessä.

Nuorten hartaustilaisuudessa nuoria miehiä ja nuoria naisia pyydettiin esittämään kysymyksiä. Johtavat auktoriteetit vastasivat laajaan kysymyskirjoon lähetystyöhön valmistautumisesta ja vanhurskaana pysymisestä yhä jumalattomammassa maailmassa.

Johtavat veljet myös neuvoivat paikallisia pappeusjohtajia siitä, että todellinen kasvu voidaan toteuttaa vyöhykkeellä vain lisäämällä lähetystyöpalvelua sekä aktiivisena pitämistä. Tulevien kokoneiden johtohenkilöiden sukupolvien takaimiseksi tarvitaan runsas ydinjoukko kotiin palaneita lähetyssaarnaajia, sanoi vanhin Oaks.

Seitsemänkymmenen koorumin jäsen vanhin Mervyn B. Arnold, joka toimi tuolloin vyöhykkeenjohtajana, kuvasi johtavien auktoriteettien ja näiden vaimojen vierailua ”innoittavaksi, kohottavaksi ja paljon tietoa antavaksi”.

”Heidän rakkautensa, ystävällisyytensä ja opeuksensa muistetaan ikuisesti”, hän sanoi. ■

**Vanhin
Dallin H. Oaks
kahdentoista
apostolin koo-
rumista tapasi
Chilessä Santia-
gon arkkipiis-
pan Monsignor
Ricardo Ezzati
Andrellon.**

Presidentti Monson vihki Boisen temppelin uudelleen

Sarah Jane Weaver
Church News -lehti

Marraskuussa 2012 presidentti Thomas S. Monson vihki uudelleen Boisen temppelin Idahossa Yhdysvalloissa. Temppele oli alkujaan vihitty vuonna 1984 ja sittemmin suljettu 15 kuukautta kestäneiden laajojen kunnostustöiden vuoksi.

Uudelleen vihkimistä edeltävänä iltana 9 200 nuoren joukko kokoontui nuorten kulttuurijuhlaan. Nuoria osallistui niin suuri määrä, että he täyttivät Boisen osavaltion yliopiston

Presidentti Thomas S. Monson ilmaisi rakautensa ja arvostuksensa kirkon jäseniä kohtaan kulttuurijuhlissa, joka pidettiin edellisiltana ennen kuin hän vihki uudelleen Idahossa sijaitsevan Boisen temppelin.

kampuksella sijaitsevan Taco Bell -areenan, ja heidän perheidensä ja muiden täytyi kokoontua kauempana sijaitseviin tiloihin nähdäkseen ohjelman, joka lähetettiin vaarnakeskuksiin koko temppelepiirin alueelle.

Esitys keskittyi vähemmän tanssiin ja enemmän temppeleihin valmistautumiseen, sanoi nuorten kulttuurijuhlan alakomitean puheenjohtaja Gary Walker.

Juhlissa presidentti Monson kertoi nuorille, että temppele ”loistaa vanhurskauden majakkana kaikille, jotka haluavat seurata sen valoa. – – Me arvostamme suuresti sitä valoa ja kiitämme taivaallista Isää niistä siunauksista, joita tämä temppele ja kaikki temppelele tuovat meidän elämäämme.”

Myös vanhin Bednar oli läsnä sunnuntain vihkimiskokouksissa, joissa hän opetti: ”Temppelele missä päin maailmaa tahansa suo lämpöä, valoa, kirkkautta ja säteilyä.”

Boisen temppelele Idahossa palvelee noin 100 000:ta myöhempien aikojen pyhää alueen 31 vaarnasta. ■

Kirkko valmistaa verkkoaineistoa nuorten toimintoihin

Kirkko valmistaa verkkoaineistoa nuorten toimintoihin pyrkimyksensä vahvistaa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia nuoria miehiä ja nuoria naisia kautta maailman. Lds.org-sivuston uutta nuorten toimintojen osiota kehitetään, jotta se auttaisi nuorjohtajia ja heidän aikuisneuvojiaan suunnittelemaan merkityksellisiä toimintoja Aaronin pappeuden koorumeille ja Nuorten Naisten luokille vaarinoissa ja seurakunnissa kaikkialla kirkossa.

Sivuston tarkoituksena on tukea kirkon jatkuvaa pyrkimystä vahvistaa nuoria. Samaa ovat korostaneet kokoaikaisessa lähetystyössä palvelevien lähetysaarnajien ikärajojen äskettäiset muutokset, uusi nuorten oppiaineisto *Tule ja seuraa minua* sekä nuorille osoitetut kutsut osallistua sukututkimukseen.

Nuorten miesten osalta sivusto täydentää hengellisesti painottunutta Velvollisuus Jumalaa kohtaan -ohjelmaa aineistolla, joka ohjaa fyysiseen, sosiaaliseen ja koulutukselliseen kehittymiseen. ■

© IRI

Kymmeniä myöhempien aikojen pyhien vapaaehtoisia Tšekin ja Slovakian tasavalloista työskenteli iloisina tuntikausia lämpimässä säässä Žilinan tekojärven jyrkillä rannoilla keräten pulloja, paperia, muovia, pahvia, styroksia ja muuta roskaa syyskuussa 2012 pidettynä palvelupäivänä.

Palvelupäivä Slovakian tasavallassa

Syyskuun 8. päivänä 2012 Žilinan Slovakian tasavallassa yli 130 kirkon jäsentä Tšekin ja Slovakian tasavalloista kokoontui yhteen entisten Tšekissä ja Slovakiassa palveluiden lähetysseurain kanssa. He tekivät kaupungin hyväksi palvelutyötä siivoamalla 1,3 tonnia jätettä Žilinan tekojärven rannoilta, kunnostamalla kaupungin lastentarhaa rakennuksineen ja kirkemällä kaupungin kukkaistutuksia.

”On ihanaa nähdä vapaaehtoisten tekevän ahkerasti työtä ja nähdä heidän hymyilevän kasvoillaan ja iloiset silmänsä!” kommentoi vapaaehtoinen Hana Snajdarova, jonka perhe kuului kirkon ensimmäisiin käännynnäisiin Slovakiassa. ”Juuri siksi me taidamme nauttia näistä projekteista niin paljon. Me haluamme auttaa – palvella – ja me rakastamme sitä.”

Erillinen espanjankielinen Uusi testamentti nyt saatavana

Kirkko julkaisi äskettäin Uudesta testamentista painoksen, joka on erillään espanjankielisestä *Santa*

Biblia: Reina Valera 2009 -julkaisusta. Se tekee näistä pyhistä kirjoituksista helpommin saatavia ja helppokäyttöisempiä sekä kirkon jäsenille että kirkkoon kuulumattomille.

Tämä uusi versio on standardikokoinen ja sisältää Uudessa testamentissa olevat pyhät kirjoitukset, alaviitteet sekä otteita Joseph Smithin raamatunkäännöksestä.

Erillinen espanjankielinen Uusi testamentti on saatavana pehmeäkantisena kirkon jakelukeskuksista tai osoitteesta store.lds.org (varastonumero 09215 002).

Muutoksia Etelä-Amerikan eteläisen vyöhykkeen johtokunnassa

Vanhin Walter F. González vapautettiin palvelutehtävästään seitsemänkymmenen johtokunnan jäsenenä 6. tammikuuta 2013, ja hän on vanhin Mervyn B. Arnoldin seuraaja Etelä-Amerikan eteläisen vyöhykkeen johtajana Buenos Airesissa Argentiinassa. Vanhin Arnold sai uuden tehtävän kirkon keskustoimistossa.

Vanhimmat Jorge F. Zeballos ja Francisco J. Viñas jatkavat vyöhykkeen johtokunnassa neuvonantajina.

”Kiitämme näiden veljien uskollisesta palvelusta ja toivotamme heille kaikkea hyvää heidän uusissa tehtävissään”, lukee ensimmäisen presidenttikunnan kirjeessä.

Botswanalaiset pyhät riemuivat ensimmäisen vaaran perustamisesta

Marraskuussa 2012 lähes 900 kirkon jäsentä Botswanassa Afrikassa kokoontui todistamaan uuden Gaboronon vaaran järjestämistä. Kyseessä on maan ensimmäinen vaarna.

Kokousta johtivat Afrikan kaakkoisen vyöhykkeen johtaja vanhin Dale G. Renlund ja vyöhykeseitsenkymmen, vanhin Colin H. Bricknell. Vaaranjohtajaksi kutsuttiin Clement M. Matswagothata, ensimmäiseksi neuvonantajaksi Geoffrey Tembo ja toiseksi neuvonantajaksi Oduetse S. Mokweni.

”Vaarnasta tulee turvapaikka, oppimisen paikka, hyvyyden ja turvallisuuden paikka, järjestyksen paikka, ystävällisyyden ja rakkauden paikka sekä Jumalan paikka”, sanoi eteläafrikkalaisen Roodepoortin vaaran johtaja Daniel Hall.

PELASTUS MIINAKENTÄLTÄ

Russell Westergard

Persianlahden sodan aikana johdin ryhmän sotilaita Kuwaitiin. Kun olimme murtautuneet puolustuksen läpi, tutkimme vihollisen taisteluasemia varmistaaksemme, että olisimme turvassa ja etsiäksemme kaiken, millä saattaisi olla tiedusteluarvoa.

Olin juuri päässyt vallattuun komentopaikkaan, kun kuulin erään brittiläisen kersantin huutavan hätääntyneesti: ”Seis! Älkää ottako askeltakaan!” Kun nostin pääni bunkkerista, näin yhden sotilaistani olevan välittömässä vaarassa. Hän oli kävellyt avoimelle alueelle hakemaan yhtä asiakirjaa ja seiso nyt keskellä suurta miinakenttää. Kun hän kuuli kersantin huudon, hän pysähtyi ja tajusi vaaratilanteensa.

Ryhmämme kokoontui miinakentän reunalle ja näki, että nuori naissotilas oli niin hädissään, että suorastaan vapisi. Meidän oli toimittava nopeasti, mutta emme voineet lähettää sotilaita hakemaan häntä vaarantamatta myös heidän henkeään. Yhtään keskustelematta tai epäröimättä aloimme puhua sotilaille huutaen hänelle lohdun ja rohkaisun sanoja sekä ohjeita. Näimme kyynelten virtaavan pitkin hänen poskiaan ja kuulimme pelon hänen vastauksissaan, mutta vakuuttelumme alkoivat rauhoittaa häntä jonkin verran.

Hetken päästä hänellä oli riittävästi rohkeutta katsoa taakseen reittiä, jota hän oli tullut, ja hän kertoi meille, että hän näki heikosti omat

Emme kyenneet hakemaan ansaan jäänyttä sotilasta, mutta voimme rohkaista häntä, kannustaa hänen ponnistelujaan ja riemuita hänen onnistumisestaan.

jalanjälkensä hiekassa. Kannustuksemme turvin hän alkoi epäröiden perääntyä samaa reittiä. Asettamalla jalkansa varoen kullekin aiemmista jalanjäljistään hän pääsi pois siltä miinakentältä ja lennähti odottavien käsivarsiemme turviin ottaessaan viimeisen askeleen. Melkoinen joukko sivustakatsojina olleita sotilaita hurrasi, kun otimme hänet vastaan. Pelon kyynelvet väistyivät hymyjen ja halausten myötä.

Harvat meistä ovat seisseet todellisen miinakentän reunalla. Mutta monet meistä tuntevat ihmisiä, jotka ovat jättäneet hengellisesti turvallisen maaperän ja joutuneet ansaan elämän miinakentille. Tuon nuoren sotilaan tavoin hekin tuntevat kenties olevansa yksin, peloisissaan ja epävarmoja. Mutta tuo sotilas ei ollut koskaan yksin. Hänellä oli joukkue sivustakatsojina kannustamassa häntä, ystäviä, jotka kaipasivat häntä takaisin eivätkä antaneet periksi. Hänellä oli johtajia, jotka antoivat ohjeita ja rohkaisivat. Hän oli se, jonka täytyi kävellä pois miinakentältä, mutta yhdessä me kaikki autoimme häntä löytämään voimaa tehdä niin. Lopulta me juhlimme hänen pelastumistaan aitoa rakkautta ja iloa tuntien.

Hengellinen pelastaminen voi olla aivan yhtä dramaattista. Autammepa me perheenä, ystävinä tai seurakuntana, pyrkimyksillämme voi olla ratkaiseva merkitys. Oikea-aikaiset rohkaisun ja opastuksen sanat pelastivat luultavasti tämän sotilaan hengen. Samalla tavoin me voimme osaltamme pelastaa muita hengellisen pimeyden vaaroilta tarjoamalla rohkaisua ja opastusta, joka voi lopulta tuoda heidät takaisin. Kun teemme niin, ilomme on oleva suuri – ei vain hetken tässä elämässä vaan myös iankaikkisuuden (ks. OL 18:15). ■

Russell Westergard asuu Virginiassa Yhdysvalloissa.

KUVITUS ROBERT T. BARRETT

JOHN TAYLOR

John Taylor rakasti laulamista. Ollessaan Carthagen vankilassa Joseph Smith pyysi vanhin Tayloria laulamaan laulun "On tielleni mies murheiden" (*MAP-lauluja*, 16). Laulu lohdutti profeettaa ennen tämän kuolemaa. John Taylor oli paikalla marttyyrikuoleman tapahtuessa, ja vaikka häntä ammuttiin neljä kertaa, hänen henkensä säästy. Hänellä oli **taskukello**, joka särkyi marttyyrikuoleman aikaan. Palvellessaan kirkossa presidentti Taylor toimitti monia **kirkon julkaisuja** ja vihki **Loganin temppelin Utahissa**.

*V*iisaat vanhemmat, jotka haluavat lastensa menestyvän, opettavat sitkeyden ja omavaraisuuden periaatteita. Artikkelit ”Kasvattakaamme sitkeitä lapsia” tämän numeron sivulla 10 tuo esiin, että sitkeät lapset selviytyvät hyvin haasteista ja muutoksista ja hyväksyvät sen, että häviäminen voi edeltää voittamista. Artikkelissa ”Omavaraisuuden periaatteiden mukainen elämä” sivulla 20 opetetaan, että omavaraisuutemme lisää kykyämme vaikuttaa hyvään.